

Giới thiệu Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử

Giới thiệu nhân vật trong Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử : Nguyễn Ngọc Thảo My(nó): 16 tuổi, tính nghịch, cá tính, dễ thương, đẹp cũng ko mà xấu cũng ko. Nổi bật là nước da trắng, mái tóc đen, mượt dài đến ngang lưng, đôi mắt to, tròn.

Gia đình bình thường. Phạm Gia Tuấn: 16 tuổi, là bạn thân của nó từ lớp 1 đến giờ, học giỏi, ngoại hình bình thường, nhà giàu. Trần Khánh Phong(hắn): 17 tuổi, đẹp trai thì khỏi phải chê, lạnh lùng, ít nói, luôn che giấu cảm xúc, là người thừa kế tập đoàn MS lớn nhất thế giới. IQ ko cần nói cũng biết là rất cao rồi.

Là hotboy No.1 của trường Hoàng Nhật Minh: 17 tuổi, là bạn thân của hắn, đẹp trai chỉ thua mỗi hắn, luôn cười mở, hòa đồng với mọi người. Là con trai tập đoàn CPL lớn thứ 2 thế giới về mọi mặt. IQ: ko thua gì hắn. Là hotboy No.2 của trường Lê Đức Anh: 17 tuổi, là bạn thân của hắn và Minh, sở hữu nụ cười có tính sát gái cấp độ cao, là con trai tập đoàn FTR lớn thứ 3 thế giới về mọi mặt. IQ cũng chẳng kém hắn và Minh. Là hotboy No.3 của trường.

Truyện tuổi teen viết về cô gái Thảo My cá tính với thằng bạn thân và 3 hotboy. 3 người à ko là 4 người yêu cùng 1 người con gái. Vậy cô sẽ chọn ai?(Tác giả bật mí nhé ko chỉ có 4 người yêu nó đâu mà còn có một người nữa, người đó là... Đó là bí mật ko thể bật mí của tác giả đó). Truyện vẫn đang trong giai đoạn chỉnh sửa mong các bạn sẽ giúp mình hoàn thiện truyện hơn. Cảm ơn mọi người nhiều lắm. Tác giảNhok_fan_yoona

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tai Hoạ Của Một Gia Đình

Trong một ngôi biệt thự rất to và đẹp, có một gia đình rất hạnh phúc. Chủ của ngôi nhà là một doanh nhân rất thành đạt cùng với gia đình của mình. Trong một căn phòng rộng, ở giữa là một chiếc đàn piano và đối diện với nó cách nó khoảng một đoạn có một chiếc ghế dài. Một người đàn ông đang bế đứa con gái nhỏ của mình mới dc 1 tuổi ngồi trên chiếc ghế đó và bên cạnh là một đứa con trai 5 tuổi đang vui vẻ lắng nghe bản sonat ánh trăng của Beethoven. Và người đánh đàn là một người phụ nữ rất trẻ, gương mặt thanh tú, mái tóc dài để thả cùng với những ngón tay thon thả đang lướt nhanh trên phím đàn. Thình thoảng, người phụ nữ đó quay về phía chồng mình và nở nụ cười rất đẹp. Đứa con trai thì nhìn mẹ đàn mà ko rời mắt. Còn đứa con gái thì cười toe toét lấy tay lên véo má bố của mình tỏ ý muốn trêu bố. Mỗi người trong căn phòng đó đều có một cảm giác đầm ấm và vui vẻ. Cả nhà cười nói với nhau rất hạnh phúc. Những người giúp việc thì đang chuẩn bị bữa trưa cũng nhìn vào căn phòng mà thì nhau cười. Ngôi biệt thự tràn ngập hạnh phúc.

Nhưng họ đâu biết rằng ngoài kia có một tổp người tay trong tay những bình xăng khoảng 2 lít. Họ đeo mặt nạ, tên cầm đầu đi lên trước ngắm nghía ngôi nhà. Rồi hắn vẫy tay một cái, những tên phía sau chia nhau ra mỗi người một hướng đi đổ xăng xung quanh căn nhà. Xong việc, bọn họ tụ tập lại một chỗ, tên cầm đầu quẹt que diêm lên, châm vào tường, rồi bọn chúng chạy đi, để lại căn nhà đang bốc cháy. Mọi người trong nhà vẫn ko hay biết gì mãi đến khi để ý thấy khói bốc lên ngùn ngụt mới thì nhau chạy ra ngoài. Quản gia của ngôi biệt thự hấp tấp chạy vào căn phòng để báo với chủ nhân.

- Thưa ông chủ, bà chủ, căn nhà bị cháy rồi, mọi người hãy chạy đi kéo ko kịp.- Ông ta hỏi hỏi nói

Người phụ nữ nghe thấy vậy vội chạy đến chỗ chồng mình, bế đứa con gái lên, còn người đàn ông thì công đứa con trai chạy ra khỏi phòng. Họ vừa chạy vừa tránh những vật đang bốc cháy rơi vào mình. Nhưng ko may người phụ nữ do bị vấp phải cái ghế nên đã ngã ra sàn cùng lúc đấy cái kệ sách bị cháy rơi xuống. Bà nằm úp xuống, ôm đứa con gái vào lòng, lấy thân mình đỡ lấy cái kệ. Ngọn lửa thì cái kệ đã làm bùng bà, bà ko còn có thể đi dc nữa. Đứa con gái thì khóc to. Bà an ủi:

- Con gái yêu, con đừng khóc, có mẹ bên cạnh con rồi nên con sẽ ko xảy ra chuyện gì đâu, mẹ hứa.

Cùng lúc đó có một người hầu chạy qua nghe thấy tiếng khóc bèn lại gần thì thấy bà chủ đang bị kệ sách đè lên còn tiểu thư thì nằm dưới. Cô lại gần, người phụ nữ đó thều thào:

- Coi như... ta cầu xin cháu... hãy cứu con ta... ta biết... ta ko thể sống dc nữa... ta chỉ mong con ta có thể tiếp tục sống... Còn nữa, chiếc vòng cổ của nó ko phải chiếc vòng cổ bình thường mà nó là một con chip có tất cả các dữ liệu để đưa tập đoàn HL thêm phát triển. Chắc bọn chúng muốn có cái này nên mới ra tay. Cháu cứu nó cũng xem như là cứu tập đoàn HL. Ta cầu xin cháu

- Phu nhân, cháu sẽ cứu tiểu thư, cháu sẽ làm theo ước nguyện của người.

Nói rồi, cô bế đứa bé lên rồi chạy đi. Người phụ nữ nhìn theo bóng dáng khuất dần rồi trút hơi thở cuối cùng nằm im dưới đất. Còn cô, sau khi đưa đứa bé ra đến cửa thì có một thanh cửa gỗ rơi xuống người cô. Cô đã bị bỏng cộng thêm sức nặng của thanh gỗ nên cô đã hết sức. Nhưng cô vẫn cố vừa bế đứa bé vừa lê lét thân mình ra ngoài. Cũng may, cô gặp một cặp vợ chồng đi qua, cô ôm chân người vợ, cầu xin:

- Làm ơn, hãy cứu đứa bé này, nó là một đứa trẻ rất đặc biệt, chiếc vòng cổ của nó rất quan trọng với nó, hãy chăm sóc nó và khi nó lớn lên hãy cho nó biết về chiếc vòng cổ và bảo nó hãy giữ nó cẩn thận, tôi cần rom cần cổ van xin mấy người. Hãy coi như mấy người có duyên với nó mà cứu nó đi.

Người vợ nhìn thấy cảnh người con gái bị bóng hết người vẫn cố bảo vệ cho đứa bé thì động lòng thương.

- Cô yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc nó thật tốt, chúng tôi sẽ coi nó như con đẻ của mình.- Người vợ

- Cảm ơn hai người rất nhiều.

Rồi cô cũng đi theo hầu hạ chủ nhân của mình.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Một Buổi Sáng Xui Xẻo

15 năm sau.

Một buổi sáng trời đẹp. Bầu trời trong xanh, gió dịu dịu vờn qua các kẽ lá đùa vui với ánh nắng mặt trời. Trong một căn phòng nhỏ, có một cô gái đang nằm trên giường ngủ rất ngon lành. Môi cô chúm chím như đang mút kẹo, đôi má ửng hồng, nhìn cô bây giờ trông rất dễ thương và xinh đẹp chẳng khác gì một nàng công chúa. Nhưng... 6h ... Reng ... Reng ... Reng - tiếng chuông đồng hồ reo. Và đáp trả nó là ... Bụp ... Bốp ... Bính ..., thế là chiếc đồng hồ nhà ta đã ra đi với tuổi thọ là 23h59'.

*Quay ngược thời gian khi chiếc đồng hồ kêu:

Nó vẫn nhắm tịt mắt lại, sờ tay lên đầu giường lấy chiếc đồng hồ rồi ném choang nó xuống đất. (Đồng hồ: Em đã làm gì nên tội mà chị đối xử với em ác? Nó: ai biểu mi lăm mồm lăm chi. Đồng hồ: Em chi kêu chị dậy thôi mà. Nó: Thôi ko nói nhiều nữa, đề ta còn ngủ). Nó lại lăn ra ngủ tiếp.*

6h45'

- AAAAAAAAA. Nó kêu toáng lên khi nhìn vào điện thoại thì thấy bây giờ là 6h45'. Nó bật dậy, lao thẳng vào WC làm vệ sinh cá nhân, thay quần áo với tốc độ ánh sáng: 3'33s. Nó luống cuống xô giày rồi chạy ra khỏi nhà và khóa cửa lại. Trường nó 7 h vào lớp mà 6h45' nó mới dậy.(T/g: Ai bảo đồng hồ nó kêu thì đánh nó. Nó: mi vừa nói gì? T/g: Dạ em có nói gì đâu.^ xách dép chuồn ẹ ^)

Nó chạy thật nhanh như con thiêu thân đến trường, nó ko đi xe đạp vì nhà cô nó cách trường của nó có 300m à. Đến ngã ba, nó không thềm để ý xung quanh, lao nhanh sang đường. Nhưng đúng lúc đó, có 1 chiếc xe ô tô lao đến. Cũng may, chiếc ô tô đó đã phanh kịp ko thì nó giờ này nó đang uống trà với bác Diêm rồi. Nó vừa định thần lại thì từ trong xe bước ra 1 người con trai có đôi mắt cà phê với mái tóc màu nâu hung đỏ, hơi rối, cao khoảng 1m80, body rất chuẩn. Anh ta tức giận nói:

- Cô đi đứng kiểu gì vậy, ko nhìn đường mà dám chạy sang, bộ cô ko sợ chết hay sao? Cũng may là tôi phanh kịp đấy nếu ko thì tôi ko dám bảo đảm cô còn có cơ hội về nhà đâu.

-Tôi đi đứng kiểu gì kệ tôi. Tôi xin lỗi vì đã ko để ý khi sang đường nhưng anh cũng có lỗi mà, ai biểu anh đi xe quá tốc độ làm gì cơ. Anh cũng phải xin lỗi tôi mà.

- Là do cô sai sao còn bắt tôi phải xin lỗi.

- Thì tôi cũng có bảo tôi đứng đâu. Hay anh ko hiểu tiếng người?

- Cô...cô. Thôi ẹc rồi, tôi biết cô muốn gì rồi.- Tên đó cười khinh bỉ.

- Vậy anh biết tôi muốn gì?

- Có phải cô có tình lăm vậy để tôi để ý đến cô. Vậy cô thôi mơ mộng đi, đừng tưởng dùng cách này mà tiếp cận ẹc tôi. Tôi cho cô biết, còn lâu tôi mới để ý đến cô, dù tôi có bị điên à ko nếu mà bị điên tôi cũng ko bao giờ thêm thích cô đâu.

Nó nghe thấy rất tức giận, nó là hạng con gái có thể hi sinh mạng sống để tiếp cận 1 tên hách dịch, khinh người vậy sao.

- Anh tưởng anh là ai mà tôi phải lăm như vậy. Từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi biết loại người hách dịch và tự cao về nhan sắc của mình như anh đấy, tôi khuyên anh nên về nhà soi gương lại mặt của mình, đã xấu mà còn tưởng mình đẹp.

- Cô... Cô... Cô.- Anh ta ấp úng ko nói lên lời.

- Sao tôi nói trúng tim đen rồi nên ko nói đc nữa đúng ko? À nhân tiện tôi cũng nói cho anh biết, trong từ điển của tôi từ trước đến sau này, à ko từ khi sinh ra đến sau này và mãi mãi ko bao giờ có từ trai đẹp, anh nghe cho rõ vào. À, tôi biết rồi, hay là anh mắc bệnh tự sướng đến giai đoạn cuối rồi đúng ko? Có cần tôi giới thiệu cho một số bệnh viện chữa bệnh này ko, nghe nói nhiều người bị như anh thậm chí còn hơn cả anh từ những nơi đó đi ra đã khỏi bệnh và sống rất tốt ấy.

Mặt anh ta tối sầm lại, từ đỏ chuyển sang đen, từ đen chuyển sang tím, từ tím chuyển sang xanh... nói chung là như con tắc kè hoa. Nó nhìn vào đồng hồ, ôi thôi 7h giờ rồi, mãi cãi nhau với anh ta mà mình trễ giờ rồi.

- Tạm biệt, tôi mong lần sau sẽ ko phải gặp phải lại cái bản mặt đáng ghét của anh nữa.- Nói rồi nó quay đi giơ tay lên vẫy vẫy. Sau đó nó bỏ mặc anh ta vẫn đứng đó mà lao đến trường thật nhanh.

Còn về anh ta, sau khi nó chạy đi thì trong lòng thầm nghĩ:" Thì ra cũng còn có người con gái như vậy." Rồi anh ta bước vào xe, đóng cửa 'sầm' một cái thật to(khổ thân em của nhà ta, chắc sắp đi đời sớm) rồi phi xe đi với vận tốc rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Một Buổi Sáng Xui Xẻo (Tiếp)

Kìa rồi, sau khoảng 5 phút chạy, cuối cùng nó cũng nhìn thấy ngôi trường Creat của nó. Nó nhìn vào trường, trên sân trường chẳng thấy ai cả, chắc đã vào lớp hết rồi. Nó đang mãi ngắm ngôi trường, ngôi trường rất lớn, khang trang và sáng sủa, quả ko hổ danh ngôi trường quốc tế. Nó thu tầm nhìn lại, liếc qua cánh cổng to và rộng trước mặt, mắt nó dừng lại ở cái khóa trên cổng. Nó há hốc mồm, tròn tròn mắt khi nhìn thấy cánh cổng đã bị khóa. Nó gọi mãi mà chẳng thấy bác bảo vệ đâu cả. Nó ngó ngang ngó dọc, ko có ai. Nó cười một nụ cười ranh mãnh, khẽ môi khẽ nhếch lên một đường. Và nó thực hiện kế hoạch... trèo tường.

Nó bỏ ba lô ra, quăng qua tường rồi cởi giày ra quăng vào nốt. Xong, nó trèo lên tường, nhảy xuống đất một cách nhẹ nhàng, ko gây tiếng động nào cả. Nó đang thầm khen mình trong lòng: " Trời ơi, My ơi, sao bố mẹ lại sinh ra mày tài giỏi đến thế!"(Chị này độ tự sướng cũng chẳng kém mà còn đi nói người ta, chẳng qua chỉ là ko thể hiện ra bên ngoài thôi ý mà. Nó: mày nói gì? T/g: Dạ, em có nói gì đâu).

- Mấy cái này của cô?- Một giọng nói lạnh băng phát ra từ sau lưng nó.

Nó cảm thấy lạnh lạnh ở sống lưng. Nó run run quay người lại. Đập vào mắt nó là một chàng trai có mái tóc màu nâu pha lẫn chút đen, đôi mắt phượng dài hẹp màu xám tro, hàng lông mày rậm, chiếc mũi cao, đáng người chuẩn ko cần chỉnh, cao trên 1m80, đẹp trai hơn tên nó đưng xe vừa này.

- Tôi hỏi lại, của cô?- Giọng nói càng thêm lạnh lẽo.

Rồi hấn giơ 1 chiếc ba lô và một đôi giày ra trước mặt nó. Nó nhìn, ôi đúng là cái ba lô và đôi giày của mình rồi. Nó ngược lên nhìn hấn, ánh mắt sâu thẳm thẳm và hấn toát ra một luồng ko khí lạnh. Nó sợ, chỉ gật đầu.

- Cô cũng gan nhỉ, dám ném chúng vào mặt tôi.- Hấn nhếch mép.

- Tôi xin lỗi, tôi ko cố ý.- Nó lí nhí trả lời.

- Xin lỗi là xong?- Hấn nhìn nó, cười nhếch mép.

Nó thấy ác cảm với nụ cười của hấn, nó nghĩ hấn đang khinh thường nó. Nhưng nó là ai chứ, sao có thể để mọi việc diễn ra như thế chứ. Nó lấy hết dũng khí nhìn thẳng vào mắt hấn, gân cổ lên cãi:

- Tôi đã xin lỗi anh rồi còn gì, tôi cũng đâu có biết anh ở đây đâu nếu mà tôi biết thì tôi đã trèo vào bằng chỗ khác rồi để bây giờ ko cần nhìn thấy cái bản mặt đáng ghét của anh.

Hấn hơi ngạc nhiên về hành động của nó, im lặng là thượng sách. Nhưng sự im lặng của hấn làm nó cảm thấy hấn xúc phạm nó vì đỉnh cao của sự khinh bỉ là im lặng mà.

- Thế anh còn muốn gì nữa, xin lỗi thì tôi đã xin lỗi rồi. Sao anh là con trai gì mà nhỏ mọn dữ, có mỗi việc đó thôi mà làm quá lên, chẳng khác gì con gái. Hay là anh có vấn đề về giới tính, chết chết chết, mới trẻ như vậy, lại còn đẹp trai nữa sao lại là người có giới tính thứ 3 chứ. Xã hội này loạn rồi, loạn hết rồi.- Nó tuôn một tràng với hấn.

Thấy nó nói vậy, hấn vẫn im lặng, đây là lần đầu tiên có người dám nói thế với hấn. Lần này, nó ko cảm thấy xúc phạm mà cảm thấy sợ bởi vì ko khí xung quanh hấn rất lạnh làm nó mùa hè ko nóng mà rất lạnh và nó chuẩn bị tự thế chạy. Biết ý định của nó, hấn nắm chặt tay nó làm nó đau và ko sao chạy nổi. Nó vùng tay ra khỏi tay hấn nhưng ko đc bởi vì hấn dùng hết sức nắm chặt tay nó.

- Định chuẩn à, đâu có dễ.

Nhưng hán ta ko biết rằng nó là đai đen karate đấy, ko phải dạng vừa đâu, đừng có mà động vào. Nó lập tức quay mặt lại, tặng hán một cú đá thẳng vào mặt. Tuy hơi ngạc nhiên về hành động của nó nhưng do hán thân thủ nhanh nhẹn liền tránh đc. Thấy hán sợ hờ, nó giật lại đồ từ tay hán, chạy đi mất hút.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Gặp Gỡ Hotboy Ấm Ấp

Nó vất chân lên cỏ mà chạy bán sống bán chết, may là tên tăng băng kia ko đuổi theo nó. Nó dừng lại, thở hồng hộc, rõ là xui xẻo, đã đi học trễ lại còn gặp 2 tên khó tính nữa chứ. Nó dờ khóc dờ cười cho số phận hẩm hiu của nó. Nó tìm lớp của nó - lớp 10a1. Trường gì mà to thế ko biết, làm sao nó tìm đc lớp đấy. Cũng phải thôi, trường nó là do 4 tập đoàn lớn nhất thế giới xây dựng nên. Trường rộng 5000 ha, có khuôn viên ở 2 bên trái, phải và trước sau. Trường đc chia làm 4 dãy, 3 dãy là 3 khối 10, 11, 12. Mỗi khối đc chia thành các cấp A,B,C,D. Cấp A có các lớp A1, A2, A3, A4 chỉ dành cho con nhà giàu, học giỏi và học sinh nhận đc học bổng có thành tích từ 9,5 trở lên. Cấp B có các lớp B1, B2, B3, B4 dành cho con nhà giàu và học sinh nhận đc học bổng có thành tích từ 8,5 đến 9,5. Cấp C có các lớp C1, C2,C3, C4 dành cho con nhà giàu nhưng học tập chỉ đc loại khá và học sinh nhận đc học bổng có điểm từ 7,5 đến 8,5. Còn khối D có các lớp D1, D2, D3, D4 bao gồm con nhà giàu nhưng hay ham chơi và quậy phá và học sinh nhận đc học bổng có điểm từ 6,5 trở lên. Dãy thứ 4 là các phòng hiệu trưởng, phó hiệu trưởng, hội học sinh,... và các câu lạc bộ khác. Trường chỉ dành cho những con nhà giàu hoặc những học sinh nhận đc học bổng. Tất nhiên là nó vào đc trường vì nó nhận đc học bổng. Nó vừa đi vừa ngắm ngôi trường, ko để ý xung quanh và bị một tên con trai chạy đến đâm sầm vào nó. Kết quả, nó ở trong một tư thế ngoài sức tưởng tượng, nam trên nữ dưới cách nhau có 10 cm ko thì môi đã chạm môi rồi. Nó mất 2s để hoàn hồn, nó chớp chớp mắt đôi mắt của mình vừa ngạc nhiên xen lẫn tức giận nhìn tên con trai đứng đấy. Anh có mái tóc đen, đôi mắt khói với hai hàng lông mày hình cung, chiếc mũi dọc dừa cao, làn da trắng hơn cả con gái, khuôn mặt vô cùng handsome. Nó nghĩ mình phải chửi cho tên này một trận vì đường rộng thênh thang ko chạy mà lại đâm trúng mình.

- Anh bị đui hay mắt anh để trang trí mà đung trùng tôi vậy. Ko biết anh là cái thể loại gì vậy nữa.- Nó tức giận mắng.

- Anh xin lỗi em nha, tại anh đang suy nghĩ chút việc nên vô tình đụng phải em thôi, em tha lỗi cho anh nha.- Tên đó cười tươi với nó*nháy mắt với nó*

Nhưng anh ta ko biết rằng nó ko phải loại con gái thấy trai đẹp là mê mà nó thuộc loại 'miễn dịch' với trai đẹp.

- Bộ một câu xin lỗi là xong? Nếu chỉ cần xin lỗi là xong thì trên đời này đâu cần đến cảnh sát làm gì?- Nó khoanh hai tay trước ngực, vênh mặt lên nói

- Vậy anh thành thật xin lỗi em nhiều nhiều lắm đc chưa. Mà em có sao ko?- Anh ta tỏ ra quan tâm đến nó.

- Này, sao anh hỏi dờ thế? Anh chưa bị ngã bao giờ ak hay anh là sinh vật lạ ko có cảm giác? Thử xem có người nào ngã mà ko đau ko? Nhìn anh cũng ko đến nỗi mà sao đầu óc lại có vấn đề.

- O, sao em quá đáng thế. Anh đã xin lỗi em 2 lần rồi sao em còn nói anh thế.- Anh ta nhỏ nhẹ.

- Thôi thôi thôi, coi như tôi xin anh, anh đừng giờ cái trò ăn nói nhỏ nhẹ và ra về từ tế với tôi. Tôi cho anh biết, anh làm vậy cũng vô ích thôi, anh nghe cho kĩ vào.

- Em hiểu nhầm rồi, anh ko có ý đó.- Anh ta vẫn nhỏ nhẹ.

- Dù có ý đó hay ko tôi cũng mặc kệ. Hay bây giờ anh chỉ cho tôi lớp 10a1 ở đâu thì coi như tôi bỏ qua, xem như tôi và anh hòa và lần sau nếu gặp nhau thì coi như ko wen biết. OK?

- Đc rồi. Lớp 10a1 ở trên tầng 3 dãy thứ nhất, em rẽ phải đến phòng thứ 5.

- Cảm ơn. Nói rồi nó chạy lên lớp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Tình Bạn

Cuối cùng nó cũng đến đc lớp của mình. Nó đi vào lớp, tìm đại một chỗ để ngồi. Rồi cô giáo cũng bước vào lớp, cô nói:

- Chào các em, cô tự giới thiệu cô tên là Lâm Hải Yến - giáo viên chủ nhiệm lớp chúng ta và cô dạy môn toán. Cô rất vui khi đc dạy các em. Nào, các em hãy ổn định trật tự để cô sắp xếp chỗ ngồi.

Mai ngồi cạnh Thành

Hương ngồi cạnh Cường

Ly ngồi cạnh Huyền

.....

Mỹ ngồi cạnh Tuấn

Nó bước đến cái bàn mà cô giáo bảo nó ngồi. Nó tiến lại gần nhìn thấy người ngồi cạnh nó rất quen và nó nhận ra đó chính là Tuấn - bạn thân của nó suốt 10 năm qua.

- Ủa, Tuấn hả, có phải mày ko?

- Mới có hơn 2 tháng mà đã ko nhận ra tao rồi sao? Bạn bè kiểu gì thế ko biết.- Tuấn trêu nó.

- Đầu có, tao tưởng lên cấp 3 sẽ ko đc gặp lại mày nữa, ai ngờ... Mà mày cũng học ở trường này àk?

- Tao ko học ở trường này thì tao ở đây làm gì? Chẳng lẽ mày ko thích học cùng tao?

- Ko ko ko, tao ko có ý đó, mày hiểu nhầm rồi.- Nó xua xua tay phủ nhận.

Nó đang biện minh thì may sao lúc đó cô giáo lên tiếng:

- Các em đã làm quen với các bạn mới rồi thì bây giờ các em hãy xuống dưới sân trường để thầy hiệu trưởng nói vài điều nhé.

- Vâng ạ.- Cả lớp đồng thanh.

Cả trường tập kết ở dưới sân trường, thầy hiệu trưởng đứng ở trên sảnh cầm micro nói:

- Chào các em, hôm nay là ngày các em bước vào một năm học mới ở trường. Chắc các em cũng đã biết sơ qua về ngôi trường này, vì vậy thầy sẽ ko giới thiệu nữa. Còn em nào muốn tìm hiểu thêm về trường thì ra chơi hãy đến phòng hội học sinh để các anh nói chi tiết hơn. Thầy sẽ nói về nội quy của trường luôn.

Nó lắng nghe những lời thầy hiệu trưởng nói từ đầu đến cuối.

- Thầy đã nói xong rồi, thầy mong các em sẽ ko vi phạm nội quy của trường. Bây giờ các em có thể vào lớp rồi.

Rồi nó cùng Tuấn đi vào lớp. Sau 2 tiết học đầu tiên thì giờ ra chơi cũng đến. Nó quay sang Tuấn:

- Ê, mày có đi đến phòng hội học sinh ko?

- Ko, tao ko thích. Mà mày hỏi làm gì?

- Tao hỏi để xem mày có đi ko thì tao đi với. Tao ko biết rõ về trường cho lắm nên tao muốn đi để biết thêm thông tin í mà.

- À, ra vậy.

- Vậy mày có muốn đi với tao ko?

- Ko.

- Vậy mày có biết phòng hội học sinh ở đâu ko?

- Có.

- Vậy mày đi với tao đi, tiện thể chỉ cho tao phòng hội sinh ở đâu luôn, tao chẳng biết nó ở đâu cả.

- Sao mày ko tự đi tìm đi.
 - Mày điên à, ngôi trường rộng như thế này mà tìm thì đến tết Tây cũng ko tìm ra.
 - Thì là mày tìm chứ có phải tao tìm đâu mà tao phải lo.
 - Này, tao ko biết là tại sao tao lại có một người bạn ko biết chia sẻ, cảm thông, quan tâm bạn bè như mày đấy. Coi như hôm nay tao nhìn thấy đc con người thật của mày.
 - Bây giờ mày mới biết tao là người như vậy sao, quá muộn rồi.
- Nó bước một bước rồi quay lại nhìn Tuấn, Tuấn vẫn ngồi đó, vẫn tư thế đó, chẳng thèm đoái hoài gì tới nó. Nó bước thêm bước nữa lại quay lại, Tuấn vẫn vậy. Nó đi thêm bước thứ ba lại quay lại, Tuấn vẫn ko thay đổi gì.
- Tao đi đây. Tạm biệt.- Nó quay lại nói. Tuấn ko trả lời.
- Ko biết tại sao mà nó chạy lại chỗ Tuấn, nài nỉ:
- Thôi mà tao xin lỗi, tao ko cố ý nói mày như vậy đâu. Mày tha thứ cho tao đi, coi như là nể tình bạn của chúng ta trong suốt 10 năm qua, đi mà bạn Tuấn đẹp trai, rộng lượng, học giỏi...v.v.. Thực ra, Tuấn ko giận nó mà để xem nó sẽ làm gì.
 - Thôi thôi đc rồi, tao chịu mày rồi đấy.
 - Vậy mày tha lỗi cho tao rồi hả?- Nó hớn hờ.
 - Ukm
 - Yeah. Vậy mày đi đến phòng hội học sinh với tao ko?
 - Tao sẽ đi với mày đc chưa? Nếu mà tao ko đi thì chắc hai cái tai của tao sẽ bị điếc mất.
 - Mày...
 - Tao làm sao?
 - À ko, ko có gì. Thôi đi đi. Let's go, hội học sinh đang chờ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cuộc Chạm Mặt Bất Ngờ

Nó và Tuấn đến trước cửa phòng hội học sinh, nó gõ cửa " cốc cốc cốc". Ko để nó phải đợi lâu, ngay lập tức có một người con trai mở cửa bước ra. Nó định lên tiếng hỏi nhưng khi nhìn thấy anh ta nó lại ko nói đc. Đơn giản thôi mà bởi vì trong đầu nó còn đang có câu hỏi !" Anh ta là ai mà nhìn quen thế ko biết? "- Nó nhìn anh ta ngơ ngác thấy quen. (Chị này trí nhớ kém quá mới gặp người ta mấy tiếng trước thôi mà đã quên rồi) Chợt trong đầu nó lóe lên" À nhớ ra rồi, chính là cái tên mà đâm vào mình sáng nay mà. Thế mà mãi mới nhớ ra."- Nó gật gật.

Anh ta nhìn thấy nó thì đã nhận ra luôn. Thấy nó ko lên tiếng, anh ta mở lời:

- Thì ra là em àk?

Tuấn thấy anh ta nói vậy thì quay sang hỏi nó:

- Mày quen anh ta sao?
- Ukm, có một chút. Rồi nó quay sang anh ta nói:
- Ủa, tôi có quen anh ko? Sao anh nói chuyện với tôi như là tôi và anh đã từng gặp nhau rồi ấy nhỉ?- Nó giả bộ ko quen biết.
- Em sao vậy, em mới gặp anh sáng nay thôi mà. Sao em quên sớm thế, anh chính là người đâm vào em.- Anh ta giải thích.

- Chắc anh nhận lầm người rồi.- Nó vẫn cố giả bộ.

- Ko, anh nhớ rất rõ, anh còn nhớ là anh bị em chửi cho một trận đấy thôi.

Đến nước này thì nó ko làm sao phủ nhận nữa rồi.

- Thôi đc rồi, coi như tôi lạy anh. Đúng là tôi và anh đã từng gặp mặt nhau. Anh bảo anh nhớ rất rõ đúng ko?- Nó ỉu xiu

- Phải.

- Vậy anh có nhớ những lời nói cuối cùng tôi nói với anh trước khi đi ko?

- Ukm, để anh nhớ lại xem nào. Là...

- Tôi sẽ coi như ko biết và cũng chưa từng gặp mặt anh đúng ko?

- Hình như vậy.

- Tôi còn hỏi anh có đồng ý ko thì anh cũng gật đầu rồi còn gì. Thế mà cơ này tôi đã giả bộ ko quen biết anh rồi thì anh cứ để yên như vậy đi sao phải cố tình nói chúng ta đã gặp nhau nữa chứ.- Nó bực tức nói.

- Anh xin lỗi, tại anh ko nhớ.

- Anh vĩnh tai lên mà nghe cho rõ này, lần này tôi bỏ qua, nếu còn lần sau nữa thì anh sẽ chết với tôi.

- Anh biết rồi.

- À mà tôi có chuyện muốn hỏi?- Nó hạ giọng

- Em cứ hỏi đi.

- Đây có phải là phòng hội học sinh ko hay tôi đến nhầm chỗ?

- Đây chính là hội học sinh. Em ko nhìn thấy cái biển to tướng ghi chữ " hội học sinh" kia à.

- Tôi cũng tưởng đây chính là hội học sinh nhưng từ khi anh bước ra thì tôi thấy lạ.

- Là làm sao?- Anh ta ko hiểu

- Tôi nghe nói chỉ có ba con trai của ba tập đoàn đã xây dựng trường mới đc ở đây.

- Ukk, đúng rồi, sao em?

- Vậy sao anh lại ở đây?

- Hờ, em thông minh quá ha.- Anh ta cười

- Hả, nghĩa là sao?- Nó hỏi với vẻ mặt ngu ngơ ngờ nghệch nhất từ trước tới nay.

- Vậy đc, để anh tự giới thiệu cho em nghe nhé: Anh là Nhật Minh, là một trong ba người con trai của ba tập đoàn đã xây dựng trường ấy.

Mặt nó dờ dẩn, ko hiểu chuyện gì đang xảy ra. Rồi nó bật cười:

- Haaaaaa.....haaaaaa.....haaaaaa.... Anh định giỡn mặt với tôi đấy àk. Tôi học lớp 10, lớp 10 rồi đấy chứ có phải học sinh mẫu giáo đâu mà anh tưởng dễ dàng lừa đc tôi.

- Em cười gì, anh nói thật mà, sao anh lại phải lừa em chứ.

- Haaaaa..... haaaa.... Anh mà là hotboy cái nổi gì có mà hot.... hotdog thì có(hotdog trong tiếng anh có nghĩa là bánh mì kẹp xúc xích)

Bỗng có một giọng nói từ trong phòng cất lên:

- Có chuyện gì vậy Minh? Sao bên ngoài ồn ào thế?- Nó nghe cái giọng này cũng thấy quen quen sao ấy.

- Àk, ko có gì đâu. Chỉ là có một con nhok tao mới quen thôi.

Nó nghe Minh nói nó là con nhok thì tức lắm.

- Nè, ai là con nhok vậy hả, tôi học lớp 10 rồi đó, anh nhớ cho rõ vào.

- Ukm, đc rồi.

Và từ trong phòng bước ra thêm hai người con trai nữa.....

T/g: Muốn biết là ai thì nhớ đọc chap sau nha mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Cuộc Chạm Mặt Bất Ngờ(Tiếp)

Nó trở mắt ra nhìn hai người con trai từ trong phòng bước ra, nó sững sờ, đứng cũng ko vững. Và hai người đó chính là... Trong lòng nó đang có rất nhiều mâu thuẫn." Thôi, chết tôi rồi... huhuhu... Đó chính là cái tên bị thần kinh và tên tăng băng ko rõ giới tính đây mà. Nhưng mà sao bọn họ lại ở đây? Chẳng có nhẽ...., làm sao có thể có chuyện như thế đc. Trời ơi, My ơi là My, mày bị làm sao vậy. Mày là ai chứ, mày là Nguyễn Ngọc Thảo My mà, mày nên nhớ là tuyệt đối ko bao giờ có chuyện trùng hợp này xảy ra cả, đây là ngoài đời thật chứ có phải như trong phim đâu. Đúng rồi, ko phải thế, ko phải như vậy, bình tĩnh lại nào. Bây giờ điều quan trọng nhất là phải thoát khỏi đây mà ko bị hai tên đó nhận ra mới đc. Ông trời ơi, phật tổ Như Lai ơi, quan âm Bồ Tát ơi, chúa Giê- su ơi, thánh thần ơi, 18 vị La Hán ơi,... mặc dù con ko thờ mọi người nhưng con cầu xin mọi người hãy cứu con khỏi cái kiếp nạn này, cho dù con có phải ăn chay niệm phật cả đời con cũng cam tâm tình nguyện mà."- Nó cầu xin tứ lung tung rồi cũng bắt đầu hành động.

Nó kéo cái mũ lưỡi trai xuống che gần hết phần nửa khuôn mặt cộng thêm nó lại còn cúi gằm mặt xuống đất, ko dám ngẩng đầu lên làm hấn và tên đó ko nhận ra nó. Nhưng số phận trớ trêu thay là Minh nhìn thấy nó có hành động lạ khi nhìn thấy hấn và tên còn lại từ trong phòng bước ra thì thắc mắc, bèn hỏi nó:

- Ủa, em sao vậy?

Nó nghe thấy Minh nói mà tức nhưng vẫn im như hén ko nói" Trời ơi, cái tên trời đánh này chọn lúc nào nói ko nói tự dưng chọn lúc mình đang trong tình thế "dầu sôi lửa bỏng" như thế này lại chĩa nỏm vào nói. Chắc là muốn mình chết đây mà. Nhìn bề ngoài thì tử tế vậy mà lại là loại người thích đẩy người ta vào chân tường, đúng là ko thể"nhìn mặt mà bắt hình dong" đc. Coi như mình nhìn nhầm về con người anh ta."

- Cô là ai? Sao ko ngẩng mặt lên.- Tên đó lên giọng nói với nó.

" Anh nghĩ gì, tôi có bị ngu đâu mà ngẩng mặt lên cho mấy người nhìn để tôi chết àk."- Nó vẫn im lặng ko trả lời. Tên đó rất tức vì lời nói của mình lại bị coi như là"gió thoảng qua tai" nhưng vẫn cố dụ dằng hỏi lại nó:

- Tôi hỏi lại một lần nữa, cô là ai và tại sao lại ko ngẩng mặt lên?

Nó vẫn im lặng. Lần này thì tên đó tức thật rồi, anh ta tiến sát lại nó, nó lùi lại. Tên đó tiến một bước thì nó lại lùi một bước. Cứ tiếp tục như thế cho đến khi nó ko thể lùi lại đc nữa. Tên đó lấy tay của mình, gạt chiếc mũ của nó ra và... Do nó chỉ dùng dải ruy băng thắt hình cái nơ buộc tóc lên nên khi tên đó gạt mũ nó ra thì dải ruy băng cũng theo đó mà tuột và tóc nó bay phấp phới. Tất nhiên, hình ảnh đó đã lọt vào mắt những ai đó và làm họ bị đơ trong 5s. 5s sau:

- Là cô? Cả hấn và tên đó đồng thanh tập một.

" Chết rồi, bị lộ rồi, làm sao đây."- Nó đang rất hoảng hốt vì biết mình đã bị lộ. "Thôi kệ, thế nào thì thế, có chết cũng phải trốn đc đi. Để xem nào, trong 36 kế "Bình pháp Tôn Tử" thì kế chuồn là nhanh nhất. Ukm." Nó thở dài, lấy lại bình tĩnh, quay sang Tuấn nói:

- Mày thích thì mày ở lại ko thì đi đâu thì đi, tao có việc bận nên tao sẽ đi trước. Tạm biệt.

Nó đang định chạy đi thì bị hấn cầm lấy áo kéo lại. Cả Minh và anh ta đều bất ngờ trước hành động của hấn. Dễ hiểu thôi mà bởi vì hấn là một tăng băng nghìn năm ko bao giờ tan chảy. Từ trước tới nay chẳng bao giờ thêm để ý đến con gái thậm chí còn chẳng chạm vào đứa con gái nào trừ mẹ và em hấn nhưng tự nhiên hôm nay lại chủ động kéo áo nó.

- Phong, cậu quen nhỏ àk?- Tên đó ngạc nhiên hỏi hấn.

- Tớ với cô ta ko đội trời chung bởi vì tớ có mối thù rất sâu nặng với cô ta.

- Thả tôi ra, tôi còn chẳng quen biết anh huống hồ chi mà tôi lại gây thù chuốc oán với anh. Mà anh nhìn lên bầu trời đi, tôi với anh vẫn cùng đội một trời chung ấy thôi.- Nó giả bộ ngây thơ.

- Nói lại.- Hấn nói nhưng toát ra vẻ giận dữ.

- Hà.- Nó ngu ngơ.

- Tôi bảo cô nói lại.- Lần này thì hấn tức thật rồi, hấn gần giọng.

- À, tôi nói là..... là tôi còn chẳng biết anh là ai thì làm sao mà tôi gây thù chuốc oán với anh đc với lại tôi và anh vẫn cùng đội một trời chung mà.- Nó vẫn cố chấp.

- Tôi đã cho cô một cơ hội rồi nhưng cô rượu mời ko uống lại muốn uống rượu phạt nên tôi đành phải làm theo ý cô thôi.

- Làm... làm gì? Các anh..... muốn.....muốn làm gì?- Lần này thì nó bắt đầu cảm thấy sợ.

- Tôi cho cô 2 sự lựa chọn: một là quỳ xuống dập đầu xuống đất xin lỗi chúng tôi và rút khỏi cái trường này, đồng thời ra khỏi cái thành phố này luôn, thích đi đâu thì đi nhưng đừng để tôi phải nhìn thấy cái mặt của cô nữa. Hai là nếu cô ko đi mà còn ở đây thì tôi sẽ làm cho cô sống ko đc, chết cũng ko xong.

Nó nghe thấy thế thì tức lắm, vênh mặt lên nói lại hấn.

- Anh tưởng anh là ai mà tôi phải nghe lời anh chứ. Anh có phải ông trời đâu mà tôi phải làm vậy. Sao tôi lại phải nghe lời của một tên nam ko ra nam, nữ ko ra nữ mà bê đê cũng chẳng ra bê đê anh chứ. Anh cho tôi một lí do chính đáng đi.

- Cô nói gì? Nói lại cho tôi nghe.- Hấn tức giận, mặt đỏ đàng đàng sát khí.

- Tôi nói là... - Nó đang định nói nhưng ko biết tại sao mà nó thôi ko nói nữa. Mà thôi, sao tôi lại phải tốn nước bọt của mình chỉ để nói lại cho anh nghe. Tôi nói, anh nghe đc thì nghe, ko nghe đc thì thôi kệ anh, tôi ko quan tâm.

Tuần từ nãy tới giờ mắt chữ A mồm chữ O đứng im như bức tượng nhìn nó. Còn về phần hấn thì hấn tức lắm, ko nói gì chỉ im lặng nhưng tỏa ra một luồng khí lạnh bao quanh chỗ đó. Nhiệt độ ở đó chắc cũng phải đến -10 độ C chứ chẳng vừa. Thấy tình hình có vẻ ko ổn, anh ta chen ngang:

- Vậy cô chọn cái nào?

- Tôi chẳng chọn cái nào cả, nếu mà tôi chọn thì chẳng khác gì tôi phải hạ thấp mình dưới chân các anh à, ko bao giờ có chuyện đó. Nói cho mà biết nè, nếu tôi mà làm thế thì tôi đã ko phải là Nguyễn Ngọc Thảo My rồi.

Nó nói rồi nhìn hấn, nhân lúc hấn ko để ý thì cầm lấy tay hấn, hất ra khỏi cái áo của mình rồi quay gót bước đi nhưng lại bị hấn nắm lấy tay kéo lại. Theo phản ứng, nó nhanh như chớp quay lại và đá cho hấn một cái vào bụng. Hấn mặt mũi tái mét, khụy xuống, hai tay thì ôm bụng của mình. Minh và anh ta đến đỡ hấn. Nhân lúc anh ta ko để ý, nó liền giật lại cái mũ của mình.

- Đây là do anh muốn vậy nhé, tôi có ép anh đâu.- Nó cười thật tươi rồi bước đi làm hấn căm và tức nó vô cùng

- Cô...ô.....ô.....cô..... cứ.....cứ..... ừ.....đội.....ội..... đây..... ấy.....đây.- Hấn nói ko thành câu.

- Tất nhiên là tôi sẽ đội cho đến khi chúng ta gặp lại nhau lần nữa. Nhưng chắc là ko có lần sau đâu nhỉ? Àk, thêm nữa coi như tôi tích đức cho mình khuyên anh một câu, tôi khuyên anh đã ko nói đc thì đừng có nói nữa kéo lại làm trò hề cho thiên hạ xem đây.- Nó mĩa mai hấn.

Nó chạy lên lớp nhưng lại chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt của hấn khi đó là nó lại cười đến nổi đau cả bụng. Nó vừa đi vừa cười nên mãi nó mới tới đc lớp.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Huyền Thoại Ba Hotboy

Sau khi nó chạy đi mất hút thì anh ta và Minh đưa hấn vào trong phòng. Hấn tức lắm, ánh mắt tỏa ra tia sáng rất sắc. Hấn làm bầm

- Hừ, Nguyễn Ngọc Thảo My, cô cũng thông minh thật đấy, dám cho tôi biết tên của cô nữa*. Cô cứ chờ đấy, rồi cô sẽ biết tay tôi.- Khuôn mặt hấn hiện lên vẻ đắc chí với điệu cười man rợ làm cho anh ta và Minh đều cảm thấy thương hại cho nó. Hấn quay sang hỏi Minh và anh ta:

- Các cậu có biết cô ta học lớp nào ko?

Cả căn phòng im thím thíp, ko ai trả lời.

- Đức Anh?

- Hờ..... Hờ, cậu bảo sao cơ?- Đức Anh giật mình

- Tớ hỏi cậu có biết cô ta học lớp nào ko?

- Ko, tất nhiên là ko, mình gặp cô ta mới là lần thứ 2. Cậu hỏi Minh đấy, chắc Minh sẽ biết.

Hắn quay sang Minh:

- Minh, còn cậu?

- Ờ..... Ờ..... Ờ..... Minh.....- Minh áp úng.

- Nói thật.

- Minh biết, cô ta học lớp 10a1.

- Cậu nói thật chứ?- Hắn hỏi nhưng trong lòng thì vẫn đa nghi.

- Tất nhiên là thật rồi, mới sáng nay cô ta còn hỏi tớ lớp 10a1 ở đâu cơ mà.

Rồi hắn lấy tay bỏ vào trong túi quần rút ra một chiếc điện thoại Iphone 6 và bấm bấm để gọi cho ai đó. Tiếng điện thoại kêu "Tút... tut.... tut" và sau đó là một giọng nam vang lên:

- Alo, dạ em nghe thưa đại ka, đại ka gọi cho em chắc là có việc gì rất quan trọng phải ko ạ?

- Điều tra cho anh về người tên là Nguyễn Ngọc Thảo My học lớp 10a1 trường anh. Hạn chót là ngày mai phải có thông tin ngay lập tức, nghe rõ chưa?

- Dạ rõ rồi thưa đại ka.

Chưa đề bên kia nói hết câu thì hắn đã cúp máy, nở nụ cười nhếch mép. Như chợt nhớ đến điều gì, Đức Anh quay sang hỏi hắn:

- Phong, cơ này cậu nói cậu có mối thù rất sâu nặng với cô ta phải ko?

- Phải, vậy thì sao?

- Vậy thì cô ta có thù oán như thế nào với cậu?

- Hôm nay cô ta đi học muộn nên ko vào đc trường vì cái cổng đã bị khóa. Cô ta phải trèo tường vào trường nhưng ko biết kiểu gì mà đúng lúc mình đi qua thì cô ta đập ngay đôi giày vào mặt mình. Cô ta nói mình là người có giới tính thứ ba, còn nữa cô ta còn đá vào mặt mình một cái nhưng may mà mình biết võ nên đã tránh đc, còn cô ta nhân lúc đó thì chạy mất. Còn cậu, hình như cậu cũng quen cô ta àk?

- Phải, mình có quen cô ta nhưng chỉ mới quen sáng nay thôi. Cô ta ko thèm nhìn phía trước phía sau mà lao nhanh sang đường như con thiêu thân lao vào chiếc đèn đầu cùng lúc đó thì mình phóng xe đến may mà mình phanh kịp ko thì mình cũng ko biết có chuyện gì xảy ra. Đã thế cô ta còn nói mình là bị bệnh tự sướng giai đoạn cuối nên giới thiệu cho mình vào cái bệnh viện để mình chọn nữa chứ. Ko chỉ có vậy, cô ta còn bảo mình xấu mà cứ tưởng đẹp, khuyên mình nên về nhà mà lấy gương soi lại mặt.

Còn Minh khi nghe hai cậu bạn thân thiết của mình kể lại thì cứ tùm tùm cười, trong lòng đang tâm phục khẩu phục nó tưởng nó đã ăn "gan hùm mật gấu" hay sao mà dám nói như vậy với hai người bạn của hắn. Thấy Minh như vậy, Đức Anh tức tối hỏi:

- Có gì đáng cười sao mà cậu cười nhiều quá vậy? Mà cậu cũng quen cô ta thì phải? Nói đi, cô ta đã nói cậu như thế nào?

- Nếu các cậu muốn biết thì mình cũng nói luôn. Sáng nay, do mình chạy mà ko đề ý nên đã đâm vào cô ta. Cô ta nói mất mình chỉ để trang trí vì đường rộng thành thang ko chạy mà chạy kiểu gì lại đâm vào cổ. Mình rồi rít xin lỗi nhưng cô ta vẫn ko nghe. Nhưng cuối cùng cô ta bảo mình chỉ đường cho cô đến lớp 10a1 thì coi như mình và cô ta hòa, lần sau gặp lại coi như mình và cô là hai người xa lạ, chưa từng gặp mặt và cũng chưa từng wen biết.

- Vậy là cả ba chúng ta đều wen biết cô ta và cả ba đều cùng có mối thù với cô ta. Mọi chuyện hay ho rồi đây.- Hắn nói

(* Chú thích: hắn biết tên của nó vì ở chập trước, nó tức quá nên đã lỡ mồm nói ra tên của mình, có bạn nào ko nhớ thì xem lại hộ mình cái nha.)

Nó chạy thật nhanh lên lớp. Nó đứng trước cửa lớp, tay bám vào tường, tay còn lại thì đập vào ngực mình, dựa người vào tường, cúi xuống thở hổn hển. Nó đứng như thế một lúc cho đến khi nó đỡ mệt, và tim của nó bắt đầu đập bình thường trở lại và nó vừa đứng vừa nghĩ:

- Phù, may quá, mấy tên kia ko đuổi theo mình. Hết hồn, cứ tưởng lúc đẩy mình tới số rồi cơ ai ngờ... Mà tên đó có làm như những gì hắn nói ko nhỉ? Chắc ko đâu, hắn làm gì có thể làm đc như vậy, mình suy nghĩ lo xa quá rồi. À, kể cũng lạ, tại sao hai tên đó lại chui từ trong phòng hội học sinh ra nữa

ko biết? Hay là.... Trời ạ, My ơi, mày đã nói rồi mà, làm gì có thể xảy ra chuyện đó đc cơ chứ, mày mau tỉnh lại đi. Chắc cũng chỉ là trùng hợp thôi, có thể hai tên đó có việc gì nên mới vào. Chẳng qua là số mình xui xẻo đúng lúc mình đến thì hai tên đó xong chuyện rồi nên mới ra ngoài thôi. Nhưng mà mình vẫn ko hiểu là tại sao hai tên đó lại quen biết với cái tên Minh chết tiết đó chứ? Tên Minh đó có nói anh ta là một trong ba người con trai của tập đoàn đã xây dựng trường mà. Minh ko nghĩ anh ta lại đi lừa mình bởi vì khuôn mặt anh ta khi nói thể hiện rằng đó ko phải lời nói dối. Cho dù anh ta có thể diễn xuất giỏi tới đâu cũng ko bao giờ qua đc con mắt của mình.(Tác giả quên nói với các bạn rằng chị này đc học về việc nhìn suy nghĩ của người khác qua cử chỉ và nét mặt của người đó nên đối với chị ấy, việc muốn biết người ta nói thật hay nói dối chỉ là chuyện nhỏ thôi) Àk, chắc là hai tên đó quen biết tên Minh thôi nhĩ? Ukm, đúng rồi, chắc là vậy rồi. - Nó gật gật rồi thờ "phào" một cái nhẹ nhõm.

Nó bước vào lớp và đi đến chỗ ngồi của mình. Nó vừa ngồi vào chỗ thì cũng là lúc tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi đã kết thúc. Cùng lúc đó, Tuấn cũng từ cửa lớp bước vào. Nó nhìn thấy Tuấn thì nghĩ lại về chuyện cơ này, nó muốn biết tại sao Tuấn nhìn thấy nó bị như vậy mà ko ra giải vây cho nó. Đợi Tuấn ngồi vào chỗ, nó tò vè giận dữ hỏi Tuấn:

- Tao hỏi mày, tại sao cơ này khi mày nhìn thấy tao bị mấy cái tên ôn dịch đó bầu quanh ko cho tao đi thì mày lại đứng im như một bức tượng thạch cao chớ. Đàng lẽ ra là mày phải đến giải thoát cho tao khỏi mấy cái tên đó chứ. Đây, mày là bạn bè với tao kiểu thế àk?

- Tao xin lỗi, tại tao rất ngạc nhiên khi mày dám chửi ba hotboy nổi tiếng nhất của trường. Bình thường thì chẳng ai dám làm như vậy cả bởi vì mấy ảnh có thể lực rất lớn ko chỉ ở trường mà còn ở cả trên thế giới. Nếu người nào mà động vào mấy ảnh thì ko chết cũng chẳng sống đc.

- Tuấn ơi..... hahaha.....hahaha..... Mày đùa tao đấy hả, tao có phải con nít đâu mà tin những lời mày nói chứ.

- Tao nói thật đấy, mày tin thì tin ko tin thì thôi nhưng tao vẫn khuyên mày nên cẩn thận thì hơn. Những người mà mày đắc tội đều là con trai của những người thành lập nên cái trường này. Người bị mày đá một phát vào bụng là anh Trần Khánh Phong - con trai của ông Trần Hàn Thiên - chủ tịch tập đoàn MS, cực kì đẹp trai nhưng cũng rất lạnh lùng, là hotboy No.1 của trường. Còn cái anh tên là Minh thì tên đầy đủ là Hoàng Nhật Minh - chính là con trai của ông Hoàng Khải Long - chủ tịch tập đoàn CPL, anh ấy vừa đẹp trai lại vừa cời mở, luôn giúp đỡ mọi người, là hotboy No.2 của trường. Anh còn lại tên là Lê Đức Anh, con trai của ông Lê Trọng Thành - chủ tịch tập đoàn FTR, là hotboy No.3 của trường. Còn nữa, trường này do bốn người đại diện của bốn tập đoàn đứng ra xây dựng lên. Vì vậy, còn một người nữa mà tao chưa nói cho mày biết đó chính là ông Nguyễn Quốc Thiên - chủ tịch tập đoàn HL. Con trai ông ấy bây giờ đang ở bên Mỹ làm việc. Còn con gái và vợ của ông thì tao nghe nói là đã chết trong một vụ cháy nhà vào 15 năm về trước, còn ông và người con trai thì chạy thoát đc khỏi đám cháy đó và sống sót. Khi cảnh sát đến ngôi biệt thự thì tìm thấy hai cái xác người lớn: một cái ở trong nhà bị một cái kệ sách đè lên thì là của vợ ông ấy. Nghe nói bà ấy đang chạy thì bị cái kệ sách đổ vào người nên đã chết. Người còn lại thì chết ở ngoài công, đó chính là một cô hầu gái của ngôi nhà. Cảnh sát đã tìm hết các góc ngách của căn biệt thự nhưng ko hề tìm thấy cái xác nào là bé gái một tuổi cả. Người ta cũng ko biết rằng là con gái của ông ấy đã chết chưa, có người nói rằng đứa bé gái đã chết nhưng cũng có người nói rằng đứa bé đó chưa chết và đã đc một gia đình nào đó nhận nuôi. Tao đã kể hết những thông tin mà tao biết cho mày nghe rồi, bây giờ mày cảm thấy tao có nói dối mày ko?

- Tuấn ơi, tao sợ có lẽ tao sắp tiêu rồi.... huhuhuhu.

- Thôi ko sao đâu, khi nào mày chết rồi hăng hay, bây giờ cứ vui tươi lên đi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Oan Gia Ngổ Hẹp

Cô giáo dạy Văn bước vào lớp và nó lại bắt đầu một tiết học mới. Nó ngồi học ở trong lớp nhưng tâm hồn nó thì lại đang lơ lửng ở chỗ nào ko biết. Nó đang tự hỏi rằng tại hấn sẽ làm gì nó, có "tra tấn" nó như người ta tra tấn mà nó xem ở trong ti vi ko? Nó chỉ nghĩ đến từ "tra tấn" thôi là nó đã sợ đến rùng mình rồi bởi vì nó rất hay xem ti vi nhất là những phim về tranh sùng hậu cung rất hay là có mấy cái màn tra tấn rùng rợn đó. Nó sợ quá, lắc đầu mấy lần trong lòng đang tự nhủ:"Ko, ko, bọn họ sẽ ko làm như vậy đâu."Nó ko biết rằng Tuấn để ý đến nó từ khi vào học đến giờ thấy nó như vậy cũng đủ biết là nó đang nghĩ gì. Cuối cùng, buổi học đầu tiên ở ngôi trường cấp 3 của nó cũng kết thúc với những mối lo lắng trong lòng nó. Mặt nó ỉu xiu, dờ dẫm, mắt như vô hồn cứ nhìn thẳng về phía trước nhưng ko biết rằng mình đang nhìn cái gì. Nó cố bước từng bước chân chậm rãi ra về. Tuấn thấy nó như vậy bèn đến chỗ nó an ủi:

- Ê My, sao trông mày buồn vậy?

- Mày biết rồi còn hỏi.- Nó buồn rầu đáp

- À, mày lo chuyện đó hả? Nó đã xảy ra đâu mà mày nghĩ nhiều wá vậy. Cứ vui tươi lên đi, khi nào có chuyện xảy ra thì mới phải như thế chứ. Còn bây giờ thì hãy sống đúng là mày, là Nguyễn Ngọc Thảo My tinh nghịch, lạc quan trong cuộc sống và yêu đời đi.

- Mày tưởng là dễ lắm đấy. Tao còn phải lo nghĩ xem bọn họ sẽ làm gì tao để tao có đủ thời gian chuẩn bị tâm lí nữa chứ. Còn nữa, tao còn có rất nhiều ước mơ và hi vọng trong cuộc sống lắm thế nên tao ko thể chết dễ dàng như vậy đc.

- Sao mày quan trọng hóa vấn đề lên thế. Mày chưa chết đc đâu mà lo xa quá.

Nó nghe Tuấn nói rồi nghĩ lại:

- Uk ha. Tao thấy mày nói cũng phải. Tao sống thọ lắm, còn lâu mới chết. Tuấn àk, mày nói đúng. Tao phải hướng về tương lai mà sống còn có chuyện gì xảy ra ko thì tao mặc kệ. Đời người mà, cũng phải có lúc gặp khó khăn chứ.

- Mày nghĩ đúng rồi đó. Thôi, về đi chiều đi ăn kem với tao ko? Tao khao.

- Thôi, đề hôm khác đi, chiều tao phải đi làm thêm rồi. Đc rồi, bây giờ thì cùng về thôi.

Nói rồi nó và Tuấn đi về cùng nhau. Khoảng 10 phút sau, nó và Tuấn đã về đến nhà nó.

- Thôi tới nhà tao rồi, tạm biệt mày nha. Hẹn gặp lại.- Nó cười chào Tuấn rồi đi vào trong nhà. Còn Tuấn thì đợi nó vào nhà rồi mới ra về.

Nó bước vào nhà, vắt cái cặp "phịch" xuống ghế rồi trèo lên giường nằm. Cả sáng nay nó đã rất mệt rồi nên bây giờ nó chỉ muốn nghỉ ngơi một lúc thôi. Nó nằm trên giường, đầu óc chỉ lo lắng nghĩ về chuyện gì sẽ xảy ra với nó, nhưng nó mệt quá vừa mới nhắm mắt lại thì nó đã ngủ thiếp đi.

Một tiếng sau, nó lồm bồm bò dậy, bước đến bàn học, nó học bài đến 5h. Vì sáng nó vội quá còn chưa kịp ăn sáng cộng thêm nó còn phải chạy tới chạy lui cả buổi, trưa nó cũng chưa có cái gì lót bụng nên nó đã mất rất nhiều kcal(năng lượng). Nó đi vào phòng bếp để úp bát mì. Mì chín, nó ngồi xuống bàn ăn. Ăn xong, nó đi vào phòng lấy quần áo ra thay.

Nó ko phải là kiểu con gái quan trọng về đẹp bên ngoài, nó đề cao về đẹp tự nhiên hơn. Dù có lục tung cái phòng trọ của nó thì cũng đừng mơ mà tìm thấy một thoi son hay một hộp phấn nào chứ đừng nói đến tìm đc mấy cái thứ mỹ phẩm khác. Trong tủ quần áo của nó ko bao giờ có một bộ váy nào, chỉ có những cái áo sơ mi trắng hoặc mấy cái áo phông ko cổ và vài chiếc quần bò nhưng ko mài rách. Vật bất li thân của nó mỗi khi ra ngoài là một chiếc mũ lưỡi trai đội trên đầu. Nó thường ra ngoài với mái tóc dài mượt đc buộc bồng lên và phần đầu đc che bởi chiếc mũ lưỡi trai. (Đừng bạn đọc giả nào hiểu lầm nó là con trai nha, nó là con gái chính hiệu 100% luôn ý, chẳng qua là T/g muốn nhân vật nữ chính của mình có một phong cách độc và lạ để tạo ra một sự mới mẻ ý mà)

Nó ăn mặc rất giản dị, vịn một cái áo sơ mi trắng ngắn tay kết hợp với chiếc quần bò dài đến mắt cá chân. Nó mở ngăn kéo bàn học ra, đẩy áp những dải ruy băng đủ sắc màu hiện ra, nó lấy ra một dải ruy băng màu hồng buộc tóc lên và thắt thành một cái nơ.(Cái dải ruy băng cũ của nó đã bị mất khi Đức Anh giật mũ của nó ra) Nó bước ra cửa, xỏ đôi giày thể thao màu trắng và lấy cái mũ lưỡi trai ra đội lên đầu. Nhìn nó bây giờ rất phong cách và cá tính. Nó khóa cửa phòng trọ lại rồi đi bộ đến chỗ nó làm thêm - nhà hàng Star Angle. Nó bước vào nhà hàng, bà chủ đã cười nói với nó:

- Sao cháu đi làm sớm thế?

- Dạ, thế bác ko muốn cháu làm chăm hơn sao?

- Ko, bác chỉ nghĩ rằng cháu làm chăm thế này thì làm sao mà bác có tiền trả công cho cháu chứ.

- Bác cứ đùa. Thôi cháu vào làm đc chưa ạ?

- Uk, cháu vào đi.

- Vâng ạ.

Một lúc sau, nhà hàng ồn ào hẳn lên. Nó nghe nói là có ba người nổi tiếng đến đây ăn tối. Nó bước ra ngoài xem thì.... ôi ko..... Nó há hốc mồm ra, hai tay đưa lên dụi dụi mắt xem có phải mình nhìn nhầm ko nhưng làm đi làm lại mấy lần thì vẫn vậy. Nó nghĩ thầm" Ôi trời ơi, đúng là oan gia ngõ hẹp mà."

- Phục vụ.- Minh gọi.

Bà chủ nhà hàng nghe thấy, gọi nó lại:

- My, cháu qua bàn số 4 phục vụ nhé.

- Dạ..... Sao cơ ạ?- Nó như ko tin vào tai mình hết to.- Bác bảo.....bảo..... cháu qua..... qua bàn số 4 phục vụ sao?

- Phải, bởi vì mọi người đều có việc rồi, chỉ còn cháu rảnh thôi. Sao có chuyện gì àk, sao trông mặt cháu biến sắc quá vậy?

- Dạ, ko ạ.

Bỗng trong đầu nó lóe lên một cái bóng đèn 140 Kw. Nó mượn một cái khẩu trang bịt (T/g ko biết của ai đâu nghe) vào mặt rồi tiến lại bàn số 4.

- Dạ thưa, quý khách dùng gì ạ?

Đức Anh khi nhìn thấy người phục vụ bịt khẩu trang thì hỏi:

- Cô bị làm sao mà phải bịt khẩu trang?

" Tôi ko bịt khẩu trang lại để mấy anh phát hiện ra àk."- Nó nghĩ thầm.- Dạ tại tôi bị cảm cúm.

- Uk, tôi biết rồi. Cho chúng tôi 3 phần bò bít tết, 2 chai rượu vang, 3 bát soup,.....- Đức Anh

" Sao mà ăn nhiều dữ, đúng là lợn mà"- Nó nghĩ thầm.- Mong quý khách đợi một chút.

Một lúc sau, nó bê ra một khay đầy ắp là đồ ăn. Tại vì tụi hần gọi nhiều món quá nên nó phải bê hai lần mới hết đc.

- Của quý khách đây. Chúc quý khách ăn ngon miệng.- Nó

Một lúc sau.

- Phục vụ, tính tiền.- Minh gọi

Nó bước ra cầm cuốn sổ tính tiền.

- Dạ của quý khách hết 10,269,500đ (mười triệu hai trăm sáu mươi chín nghìn năm trăm đồng)

- Đây.- Hần đưa ra một xấp tiền khoảng mười một triệu đồng.- Ko cần trả lại tiền thừa đâu.- Nói rồi hần quay người định bước đi.

" Anh tưởng anh sẽ đc đi dễ dàng đc sao?"- Nó cười nửa miệng nhưng điệu cười này chỉ có mình nó biết.

- Áy, quý khách từ từ đã. Chắc quý khách ko biết rằng nhà hàng của chúng tôi luôn đặt đạo đức lên làm đầu, ko bao giờ nhận tiền thừa của khách hàng. Vì vậy nên quý khách hãy cầm lấy số tiền thừa này lại.- Nói rồi nó trả lại cho hần 800,000đ.

Hần tức lăm, đây là lần đầu tiên hần phải lấy lại tiền từ tay người khác. Hần đưa tay giật một cái rồi định đi nhưng nó đã chạy ra trước mặt hần:

- Áy áy quý khách, quý khách còn thiếu 69,500đ.

- Nhưng tôi ko mang tiền lẻ bên người.- Hần gằn giọng

- Vậy quý khách có thể sang cửa hàng tạp hóa bên kia đường mà đổi tiền.- Nó chọc hần

- Cô....ô.....- Hần tức ko nói lên lời

- Tôi sao ạ?- Nó thì giả bộ ngây thơ

- Đc lăm.- Hần

Rồi hần phải đi đổi tiền. Hần đưa cho nó 69,500đ và nói:

- Vậy đc chưa?

- Dạ, cảm ơn quý khách. Mong quý khách thường xuyên ghé qua nhà hàng chúng tôi.

Đợi tụi hần đi về, nó bỏ khẩu trang ra và tủm tỉm cười.

Tụi hần về đến nhà (tụi hần ở chung một nhà với nhau) đều cảm thấy người phục vụ đó vừa lạ và vừa quen. Đức Anh hỏi:

- Ê, các cậu có thấy nhò phục vụ ở nhà hàng bọn mình ăn có gì đó quen quen ko?

- Cậu nói làm mình mới nhớ, hình như tớ cũng thấy nhò đó quen quen.- Minh

Cùng lúc đó, tiếng chuông điện thoại của hần kêu.

- Ai gọi vậy?- Đức Anh

- Thăng Hải, chắc nó điều tra xong về cô ta rồi nên gọi để báo đây mà.- Hần

Rồi hần trượt màn hình, mở loa ngoài:

- Có chuyện gì ko?- Hần

- Dạ, em đã điều tra xong về người mà đại ka cần rồi ạ.

- Nói.- Hần

- Dạ. Cô ta ở tỉnh Khánh Hòa, gia đình cô ta cũng bình thường: bố làm việc cho một công ty, mẹ là kế toán; cô ta có một người anh trai. Là học sinh xuất sắc 9 năm liền, vào trường là do nhận đc học bổng. Hiện đang sống ở một phòng trọ, làm thêm ở nhà hàng Star Angle để kiếm tiền học bởi vì bố mẹ cô ta muốn cô ta sống tự lập.

- Nhà hàng Star Angle? Hừ.- Hừ hừ lạnh

- Vâng ạ, cô ta đang làm thêm ở đó.

- Đc rồi.- Rồi hần cúp máy, quay sang Đức Anh và Minh:

- Bây giờ thì các cậu đã hiểu rồi chứ?

Cả hai cùng gật. Rồi hần nở nụ cười nham hiểm

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Nổi Tiếng

Sáng hôm sau, vẫn là một ngày đẹp trời như hôm trước. Bầu trời trong xanh, không nắng gắt, *cây thường xuân* cùng với những chiếc lá bé bỏng của mình đang khẽ vui đùa với gió. Những tia nắng vàng rực xuyên qua các kẽ lá, chiếu qua chiếc cửa sổ và soi những ánh nắng vàng nhạt thẳng vào phòng của nó. Nó còn đang say giấc ngủ trên giường và đang ôm một con gấu bông rất to. Nó ngủ rất ngon.

* Chú thích "cây thường xuân": là một loại cây leo, bám vào tường gạch, lá rụng dần về mùa đông.

Giống như ngày hôm qua.... 5h sáng..... "Reng..... Reng.....Reng"- Lại là tiếng của chiếc đồng hồ kêu. Nhưng trái lại với hôm qua thì hôm nay chiếc đồng hồ mới này ko phải "ra đi" khi tuổi đời còn rất trẻ.(T/g: Em đồng hồ mới này may quá đi, ko bị nó đập cho tan tành) Khi nghe thấy tiếng chuông đồng hồ kêu lên, nó mở mắt luôn, lấy tay sờ vào chiếc đồ án nút tắt chuông (T/g: Hôm nay hình như sắp có bão hay sao ý tự dưng nó thay đổi 180 độ luôn vậy. Mọi người có thấy vậy ko?) Nó ngồi dậy, ngáp dài một tiếng rồi vươn vai, bước xuống giường, đi về phía tủ quần áo và lấy ra một cái quần bò và một cái áo đồng phục của trường. Nó đi từ từ vào WC làm vệ sinh cá nhân và thay quần áo. Nó bước đến bàn học, lấy cái cặp sách đeo vào rồi đi học. Vẫn như thường ngày, nó đội một chiếc mũ lưỡi trai màu xanh ngọc lam kết hợp với đôi giày thể thao màu trắng. Hôm nay nó đi học sớm hơn mọi ngày vì nó muốn hít thở bầu ko khí trong lành vào buổi sớm của mùa thu mà đã từ rất lâu rồi nó ko cảm nhận đc, thậm chí nó còn chẳng nhớ lần cuối cùng nó đi học sớm như hôm nay là khi nào nữa. Không khí rất mát mẻ và dễ chịu, chưa đựng đầy hơi nước nên làm cho người ta cảm thấy hơi lạnh lạnh. Nó cảm nhận đc điều đó và những cảm giác bất an, sợ sệt trong lòng nó dần dần tan biến như những giọt sương long lanh vào buổi sớm mai dần dần bốc hơi hết khi mặt trời lên cao chiếu những tia nắng gay gắt xuống mặt đất. Thêm một lí do nữa khiến nó tự nhiên muốn đi học sớm nữa đó chính là vì nó muốn có một khoảng thời gian đẹp đẽ và bình yên để nó ko phải nuối tiếc trước khi nó bước chân vào ngôi trường ngày hôm nay. Nó bước chậm chạp, từng bước từng bước một, bỗng mặt trời chiếu thẳng ánh nắng vào mặt nó rồi nó đưa đôi bàn tay ra đón nhận những tia nắng ấm áp đó. Nó ko bước nữa mà dừng lại, mỉm cười:

- Nắng vào buổi sáng thật đẹp, ko gay gắt như buổi trưa nhưng cũng ko nhạt nhẽo vào buổi chiều, nó có một nét đẹp gì đó riêng biệt tạo cho mình một cảm giác đầm ấm đến lạ. Thế mà bấy lâu nay mình đã ko để ý đến.

Nó cứ đứng như thế cho tới 5 phút sau, nó rút tay lại và nở một nụ cười hạnh phúc và tiếp tục đi đến trường. Thay vì rầu rĩ hay lo lắng, nó bây giờ đã cảm thấy tốt hơn rất nhiều. Khuôn mặt của nó thể hiện sự hạnh phúc, vui sướng trong lòng nó. Nó ngược mắt lên nhìn bầu trời. Bầu trời mới đẹp làm sao! Những đám mây trắng bồng bênh trôi giữa khoảng trời xanh biếc và rộng lớn. Nó bây giờ càng ngày càng yêu đời hơn, trong lòng nó dường như cái cảm giác thú vị đã che lấp hết những cảm giác lo sợ, bất an mà mới vừa nãy thôi còn đang quấn chặt trong lòng của nó.

Nó cứ đi, đi mãi, ko lâu sau nó đã dừng chân ở trước cổng trường. Nó nghĩ:" Nhanh thật đấy, thế mà đã tới trường rồi, thôi vui tươi lên đi." Nó đi vào trường, bao nhiêu là ánh mắt nhìn chăm chăm vào nó. Nó ko hiểu tại sao, cứ đi tiếp. Đi đến đâu, nó cũng nhận đc từ mọi người cái ánh mắt ngạc nhiên có, tâm phục có và cả khinh thường cũng có. Mọi người nhìn nó mà xì xào to nhỏ rất sôi nổi:

- Con nhỏ này chết đến nơi rồi mà yoi.- H/s nữ 1

- Nhỏ muốn làm gì đây, thích làm trung tâm chắc.- H/s nữ 2

- Ôi, một nữ anh hùng có 1 ko 2.- H/s nam 1

Vân vân và mây mây

Nó nghe thấy những cũng chẳng thèm quan tâm. Bởi vì sao? Vì câu anh ngôn của nó là:" Ko nên để ý đến những người nói xấu mình sau lưng bởi vì như vậy họ vẫn chỉ đứng phía sau mình thôi." (T/g: Chị này suy nghĩ đơn giản quá, họ có nói xấu sau lưng chị đâu mà họ nói ngay trước mặt chị ấy chứ. Nó:

Con kia mày muốn gì, muốn ăn bánh mì hả? T/g: Dạ ko ạ. Nó: Biết điều thì cầm mồm lại. T/g: Vâng ạ ^ sợ chị này quá ^) Nó vẫn tự nhiên như ko có gì, coi mọi người như ko khí mà bước vào lớp. Nhưng khi vào lớp thì cũng chẳng kém, cả lớp nhìn nó trầm trồ như sinh vật lạ từ ngoài hành tinh rơi xuống trái đất vậy. Nó thấy rất khó chịu ko hiểu có chuyện gì xảy ra mà mọi người lại nhìn mình chăm chú như thế, hay mặt nó có dính gì. Nó đang ngồi "tự kỉ" thì Tuấn bước vào lớp. Nó nhìn thấy Tuấn thì ngơ ngác hỏi:

- Ê mày, mặt tao có bị làm sao hay có bị dính cái gì ko hở?

- Đâu có, mặt mày có gì đâu, vẫn bình thường mà.

- Thế sao mọi người lại nhìn tao chăm chú thế?

- Ôi trời ơi My ơi, mày ko biết thật sao?- Tuấn ngạc nhiên hỏi

- Biết gì?- Nó ngây ngô hỏi

- Thế mày đã đọc báo sáng nay chưa?

- Chưa? Mà có chuyện gì sao? Có hay ko?- Nó với khuôn mặt hứng thú hỏi

- Uk, hay, hay lắm.- Tuấn nói với vẻ mặt chán hết sức

- Hay thế nào cơ? Có liên quan gì tới tao ko?- Nó hỏi

- Liên quan đến mày quá đi chứ.

- Như thế nào cơ?- Nó tò mò

- Thì hình ảnh của mày đc đăng trên trang đầu tiên của tờ báo đấy.

- Vì chuyện gì vậy?- Nó

- Chuyện ở cửa phòng hội học sinh hôm qua đấy. Cảnh mày tặng cho anh Phong một cú đá thẳng vào bụng đã bị bọn phóng viên chụp đc và viết lên ngay trang tin hot nhất đầu báo với tiêu đề:" Trần Khánh Phong - hoàng tử lạnh lùng từ trước tới giờ ko ai dám động vào nay lại bị đánh bởi một người con gái. Liệu cô gái đó có thể thay đổi đc anh ko?" đấy.

- Hả, mày..... mày nói thật hả?

- Lại ko thật. Tao cho mày xem cái này là cái gì?- Rồi Tuấn lấy ra một tờ báo đưa cho nó xem. Mày nhìn cho kĩ vào xem đây có phải là mày ko?

Nó cầm lấy tờ báo, mở ra coi. Nó há hốc mồm, mắt tròn ngược lên nhìn tờ báo.

- Cái..... cái..... này là..... là.....?

- Mày nhìn rõ chưa, rõ rồi thì chắc mày cũng biết tại sao mọi người lại nhìn mày rồi chứ?

- Tuấn ơi, mày cốc vào đầu tao đi.- Nó nói như mất hồn

- Để làm gì?- Tuấn hỏi

- Để tao xem đây là sự thật hay giấc mơ. Nếu đau thì sẽ là sự thật còn nếu ko đau thì đây chỉ là một giấc mơ thôi.

- Mày đừng có buồn quá mà mắt khôn nhé. Đây là sự thật, ko phải là giấc mơ đâu mày hãy tỉnh lại đi.

- Đây là thật?

- Phải.

- Thế thì chết tao rồi mày ơi. Huhuhuhuhuhuhuhuhuuuu

- Thôi, thế nào thì mày cũng nên chuẩn bị tâm lí đi. Nếu mày qua đc kiếp nạn này thì coi như mày may mắn và tao sẽ khao mày một bữa thật to coi như để chúc mừng mày.

- Mày nói thế là có ý gì? Tao ko biết nên vui hay nên buồn khi nghe mày nói câu đó đây.

- Mày thích kiểu kiểu gì kệ mày. Nhưng tao vẫn khuyên mày một câu:" Mày phải cẩn thận đấy".

- Tao biết rồi, mày yên tâm đi. Tao sẽ ko để mấy tên đó làm gì tao đc đâu.

Nó vừa dứt lời thì có một giọng nói phát ra từ cái loa đc treo ở phòng nó:

- Mời em Nguyễn Ngọc Thảo My học lớp 10a1 lát nữa ra chơi hãy xuống phòng hội học sinh. Chúng tôi có một vài điều muốn nói.

Cả lớp ngạc nhiên quay hết mặt nhìn về phía nó.

- Hờ..... Ko có gì đâu, các bạn cứ tiếp tục công việc của mình đi. Đừng để ý tới mình.- Nó cười trừ.

Sau khi mọi người đã mỗi người một việc thì nó mới bắt đầu thờ dài:

- Haizzz..... Đúng là vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến ngay. Sao số mình nó đen thế ko biết? Kiểu này chắc có thời gian phải đi coi thẻ mới đc. (T/g: Chị này mê tín quá ha)

- Còn thời gian ở đây mà than thở, ko lo chuẩn bị đi.- Tuấn thấy nó thế thì nói

- Biết rồi.- Nó tức giận

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Hợp Đồng

Sau hai tiết học đầu tiên của buổi học: Toán, lí thì tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi cũng đã đến. Nó rất sợ giây phút này, chưa bao giờ nó cảm thấy hai tiết trôi qua nhanh như thế. Nó mệt mỏi đi ra khỏi lớp và tiến về phía phòng hội học sinh. Nó đi tới đâu ai ai cũng nhìn nó nhưng nó nào còn tâm trạng mà để ý đến mấy chuyện đó nữa chứ. Nó cứ đi, cuối cùng nó cũng đã dừng chân trước cửa phòng hội học sinh.

* Quay lại thời gian khi giờ ra chơi bắt đầu:

Trong phòng hội học sinh, ko gian rất yên tĩnh.

- Ê Phong, mày có chắc chắn 100% rằng nhỏ đó sẽ đến đây ko?- Đức Anh hỏi hần

- Tao chắc chắn.- Hần với đôi mắt cương trực, khẳng định

- Tao nghĩ nhỏ đó sẽ ko đến đâu.Nhỏ đâu có ngu mà đến đây để nộp mạng àk?

- Mày cứ yên tâm đi. Tao ko bao giờ làm việc khi ko nắm vững 100% trong tay.

- Ukm, tao tin tưởng vào mày.

Quay trở lại với nó nha

Nó gõ cửa "Cốc..... cốc..... cốc" và người ra mở cửa ko ai khác chính là Minh.

- Em tới rồi hả? Mời em vào.

Nó bước vào, ko cần có điều hòa nhưng khí lạnh vẫn bao trùm cả căn phòng làm nó rét run. Nó trấn tĩnh lại, tự nhiên như thể ko có gì ngồi xuống ghế. Đức Anh thấy vậy hỏi:

- Đã có ai cho cô ngồi xuống ghế đâu mà cô ngồi.

- Rõ ràng các anh "mời" tôi vào đây mà ko để tôi ngồi thì thật là vô văn hóa. Bộ các anh từ trước tới giờ ko đc học phép lịch sự khi khách đến àk? Vậy mà còn đòi làm hội trưởng hội học sinh nữa.- Nó cãi lại

- Cô.... cô.- Một lần nữa Đức Anh lại ko cãi lại đc nó

- Tôi sao? Àk, tôi biết rồi, anh muốn nói rằng tôi đã nói trúng hết những gì anh muốn nói rồi đúng ko? Quá khen, quá khen.

- Đc lắm.- Đức Anh tức giận

- Tôi biết tôi đc từ khi tôi sinh ra rồi. Bây giờ anh mới biết thì anh thật đáng thương. Thôi tôi ko mất thời gian quý báu của mình để cãi nhau với mấy anh

nữa, vào thẳng vấn đề chính đi. Nói, các anh gọi tôi xuống đây có việc gì?

- Cô muốn biết đúng ko?- Hấn bây giờ mới lên tiếng.

- Ở cái anh kia, bộ những gì tôi nói từ nãy tới giờ anh ko hiểu àk? Tôi nói các anh đừng vòng vo nữa mà nói thẳng vào vấn đề chính đi để tôi đỡ mất thời gian của mình vào mấy cái này. Anh ko hiểu tiếng người hay sao còn hỏi câu đó, hay anh ko còn câu nào để nói nữa, nói ra cho nó có câu hỏi thôi? Tôi khuyên anh lần sau đừng có làm như thế nữa, trước mặt tôi thì cũng chẳng làm sao bởi vì tôi biết hết con người thật sự của các anh rồi còn mà để người khác thấy vậy thì anh chẳng còn cái danh "hoàng tử lạnh lùng" nữa đâu.- Nó tuôn một tràng với hấn rồi kết thúc bằng một câu hết sức ngắn gọn và vô tư: Vậy bây giờ các anh muốn gì?

Hấn khi nghe nó nói thì hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm, sắc mặt thay đổi liên tục y chang như con tắc kè hoa, còn có khi là hơn nữa cơ. Nhưng nó đâu có để ý đâu, càng ngày càng nói hấn. Cuối cùng, hấn cũng đã cất tiếng:

- Cô nói xong chưa?- Hấn gần giọng

- Xong rồi.- Nó trả lời ngắn gọn mà ko để ý rằng lửa đã bốc lên đến đầu của hấn.

- Vậy tôi sẽ nói luôn rằng tại sao tôi lại gọi cô xuống đây....

- Thôi có gì thì nói đi khỏi dài dòng làm gì.- Chưa để hấn nói hết câu thì nó đã nhảy vào mồm hấn mà nói làm hấn tức điên.

- Đc, cô phải bồi thường thiệt hại cho chúng tôi.- Hấn

- Bồi thường chuyện gì?

- Cô phải bồi thường cho tôi về tội cô đi ko nhìn đường đâm phải xe tôi làm xe tôi bị hỏng.- Đức Anh

- Này, rõ ràng tôi có đụng phải xe anh đâu, tôi với xe anh còn cách nhau 10cm nữa mới đụng mà. Còn nữa, xe anh cũng đâu có xước xát hay hỏng hóc gì đâu mà tôi phải đền. Anh lấy lý do vô lý quá, còn dám bịa chuyện để bắt tôi bồi thường, tôi sẽ ko bồi thường cho anh đâu.

- Cô..... cô.- Lần thứ ba trong hai ngày liên tiếp Đức Anh đã ko đấu lại võ mồm với nó.

- Tôi nói đúng rồi còn gì nữa. Vụ này mà anh đi kiện thì anh chỉ có dơ cái mặt thôi. May mà anh đụng phải tôi ấy, ít ra thì tôi cũng là người tốt nên mới lí giải cho anh hiểu ấy còn ko thì tôi ko biết anh có dám ngẩng mặt lên nhìn mọi người ko nữa.

Nói rồi nó quay sang Minh:

- Vậy còn anh? Anh có muốn tôi bồi thường gì ko?

- Ko, ko.- Minh bối rối đáp.

- May cho anh đấy. Anh là người đi ko nhìn đường đâm trúng tôi đấy. Tôi đã tốt bụng ko bắt anh bồi thường gì rồi. Anh phải cảm ơn tôi đấy.

- Uik, cảm ơn em

Hấn nghe nó nói từ nãy đến giờ cũng đủ biết nó rất giỏi võ mồm. Hấn lên tiếng:

- Vậy còn tôi?

- Anh á, anh thì làm sao nhĩ? Từ từ để tôi nghĩ đã.

- Cho cô 5s.- Hấn lạnh lùng đáp.

" Trời ơi, làm sao đây, toàn mình đắc tội với hấn. Xử lý xong hai tên rồi chỉ còn mỗi tên này nữa thôi mà..... Huhuhuhu"

- 5.....4.....3.....2.....1 hết thời gian.- Hấn lạnh lùng

- Thôi đc rồi, giờ sao, anh muốn cái gì?

- Tất nhiên là cô phải bồi thường về thể xác lẫn danh dự của tôi.

- Bồi thường bao nhiêu?

- 10 triệu.- Hấn trả lời rất chi là tự nhiên khiến nó chỉ muốn đấm cho một cái vào mặt.

- Anh bảo sao? Mười..... mười triệu.- Nó ngạc nhiên hét to

- Phải.

- Anh bị điên àk, đưa ra giá cao cắt cổ vậy thì ai mà trả đc.
- Sao, cô có bồi thường đc ko? Hay để tôi phải gọi điện về cho cha mẹ cô biết rằng cô ở đây như thế nào?
- Ấy ấy thôi mà anh gì đẹp trai.(Ừ, đẹp trai cái nỗi gì, chẳng qua tôi đây ko muốn cha mẹ biết nên mới phải làm vậy thôi chứ) Khi nào tôi có tiền tôi sẽ trả mà.
- Làm sao cô có tiền?- Hấn dò hỏi
- Thì đi làm thêm.- Nó
- Ở đâu?- Hấn vẫn dò hỏi thông tin
- Ở..... Nó đang định nói thì nghĩ lại:" Chết, suýt nữa thì lộ rồi, may mà mình kiềm chế đc. Lần sau phải cẩn thận hơn mới đc." Sao tôi phải nói cho anh biết, anh chỉ cần biết rằng tôi sẽ trả cho anh là đc rồi.
- Cô làm ở nhà hàng Star Angle đúng ko?- Hấn hỏi đa nghi
- Hà.... hà.... Đây là đâu, tôi chưa từng nghe qua?
- Đừng giả vờ nữa, tôi biết hết rồi. Hôm qua là cô đúng ko?
- Ph.....phải.
- Tôi biết ngay mà. Bây giờ cô hãy kí vào bản hợp đồng này thì coi như tôi sẽ ko cần bắt cô bồi thường nữa. - Vừa nói hấn vừa rút ra một bản hợp đồng với nội dung như sau:

HỢP ĐỒNG LÀM VIỆC

Bên A: Trần Khánh Phong

Bên B: Nguyễn Ngọc Thảo Mỹ

Nội dung công việc: bên B phải làm osin 2 tháng cho bên A để bồi thường cho bên A những tổn thất mà bên B đã làm và gây ra cho bên A.

Nhiệm vụ của bên A:

1. Bên B phải phục vụ cho bên A từ A đến Z
2. Bên B phải dọn nhà của bên A và nấu các bữa ăn: sáng, trưa, tối.
3. Bên B ko đc cãi lại lời bên A, bên A nói gì thì bên B phải nghe lời và làm theo.
4. Bên B muốn đi đâu, làm gì cần có sự cho phép hoặc đồng ý của bên A
5. Bên B phải xưng hô với bên A một cách lịch sự.

Nếu bên B phạm phải một trong năm điều trên sẽ bị coi là hủy hợp đồng và phải bồi thường cho bên A gấp 10 lần.

Bên A (Kí tên) Bên B (Kí tên)

Phong

Trần Khánh Phong

- Bây giờ cô hãy đọc và kí vào cái bản hợp đồng này.- Hấn
- Sao toàn nhiệm vụ của bên B thôi vậy, nhiệm vụ của bên A đâu.
- Bên A ko có nhiệm vụ, đc chưa.
- Hà, sao lạ vậy?- Nó kêu

- Vậy bây giờ cô có kí ko?
- Có có, tôi kí là đc chứ gì. Nói rồi nó cầm bút rồi kí vào cái bản hợp đồng.
- Tốt, bây giờ cô có thể đi đc rồi. Nhớ rằng là chiều nay thu dọn đồ đạc đến địa chỉ này. Hân vừa nói vừa ghi vào một tờ giấy.
- Nhà số 519 đường XYZ àk.- Nó đọc
- Vậy chiều nay mấy giờ thì tôi có thể đến nhà anh?
- Khi nào cũng đc.
- Vậy đc rồi, tôi biết rồi. Tạm biệt. Àk mà còn nữa, đừng để ai biết tôi làm osin ở nhà anh nha. Còn nữa nếu mà ở trường hoặc đi đâu mà gặp nhau thì cứ coi như là ko wen biết đi, tôi ko muốn mình nổi tiếng quá đâu càng ko muốn có thêm nhiều anti fan.
- Cô làm như tôi muốn ko bằng ấy.
- Vậy thì tốt. Bye

Nó bước ra khỏi cửa cầm trên tay tờ hợp đồng cười mỉm:

- Trần Khánh Phong ơi là Trần Khánh Phong, hợp đồng của anh có quá nhiều chỗ sơ hở rồi. Anh đã tạo điều kiện cho tôi dễ dàng chọc tức anh hơn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Nghĩ Ké

Sau khi nó từ phòng hội học sinh đi ra thì nó vui lắm, vui hơn cả mọi ngày trước khi gặp tụi hân nữa cơ. Nó hớn hơ vừa đi vừa đọc bản hợp đồng mà nghĩ sẽ làm thế nào để trọc tức đc hân mà vẫn làm đúng theo hợp đồng. Nó cứ tự kí vừa đi vừa cười mà ko để ý rằng mọi người quan sát nó từ đầu tới cuối. Nó bước lên đến hành lang vào lớp nó thì Tuấn đã chạy đến:

- Ê My, mày có bị làm sao ko?

Nó đang đọc ngược mắt lên nhìn Tuấn rồi bỏ tay cầm tờ giấy xuống nói:

- Mày thấy tao có bị thương chỗ nào ko?
- Ko.
- Vậy sao còn hỏi?
- Tao ko hỏi mày có bị hành hạ hay ko mà tao hỏi sao mày hành động như là người vừa trốn trại về vậy?
- Hà? Là thế nào cơ?- Nó ngơ ngác hỏi
- Thì mày cứ vừa đi vừa cười một mình làm cho mọi người tưởng mày mới từ 3TK về.(3TK có nghĩa là trung tâm thần kinh)
- Àk, tao biết rồi.
- Mà mày ko bị mấy anh ấy bắt làm gì àk?- Tuấn ngạc nhiên hỏi
- Có, làm osin. Mày đọc cái này đi.- Nói rồi nó đưa cho Tuấn bản hợp đồng.
- Cái gì vậy.- Tuấn hỏi
- Thì cứ đọc đi rồi biết.

Tuấn bắt đầu đọc, vài phút sau.

- Ê My, mày có cần tao đưa đến bệnh viện vào khoa thần kinh khám ko?

- Mày nói thế là có ý gì?- Mặt nó ngờ như con nai tơ hỏi
- Thì để tao xem các dây thần kinh của mày có bị mắc vào nhau ko hay là có dây bị đứt hoặc mày bị thiếu cái dây nào đó.
- Mày nói cái gì đấy? Tao chẳng hiểu gì cả? Cái gì mà vào bệnh viện với dây thần kinh ở đây.
- Vậy tao hỏi mày, có phải mày vừa đi vừa đọc cái bản hợp đồng này ko?
- Phải. Mà nó có liên quan gì đến bệnh viện hay dây thần kinh nào ko?
- Thế mày có vừa đọc vừa cười ko?
- Uhm, để tao xem nào..... Có, vậy thì sao?
- Tao đọc cái bản hợp đồng này chẳng có gì buồn cười mà mày lại cười nhiều thế, nó toàn gây bất lợi cho mày thế mà mày lại cười, còn cười nhiều nữa chứ. Vậy nên tao muốn đưa mày đến bệnh viện để kiểm tra xem bộ não của mày có vấn đề gì ko.
- Àk, ra là thế. Tao biết rồi. Tao bật mí cho mày nghe nè, cái bản hợp đồng đó ko có gì đáng buồn cười nhưng tao sẽ nhờ nó mà đc cười.....Kekeke.- Nó nói đây bí ẩn với nụ cười ranh mãnh làm cho Tuấn mặt dần ra ko hiểu cái gì.(Hai anh chị này hiểu nhau ghê ta, cứ thay đổi khuôn mặt cho nhau)

Cùng lúc đó thì tiếng trống báo hiệu giờ ra chơi đã hết vang lên.

- Thôi đi vào lớp đi, cô giáo sắp vào rồi kia kia.- Nó
- Uhm.- Tuấn

Trong suốt những tiết còn lại của buổi học hôm đó, nó rất hứng thú với bài học, ko ừ ừ như hai tiết đầu. Tuấn thấy nó như vậy cũng rất vui mặc dù ko biết tại sao nó lại vui đến thế. Nhưng ko cần wan tâm làm gì cho một mối ra chỉ cần nó vui là Tuấn cũng vui theo rồi.

Cuối cùng, một buổi học nữa lại kết thúc. Hoàn toàn ngược lại so với hôm qua, hôm nay nó kết thúc buổi học với tâm trạng rất chi là vui vẻ. Nó lại cùng Tuấn đi về. Nó nói chuyện rôm rả suốt thời gian đi về. Đang đi trên đường thì có một chiếc xe BMW và sau đó là thêm hai chiếc xe ô tô nữa đi ngay sát nhau chạy đến. Nó nhìn cái xe và quay sang nói với Tuấn:

- Tao thấy cái xe ô tô kia quen quen sao ấy mày ạ. Hình như tao nhìn thấy nó ở đâu rồi ấy.- Nó chỉ về phía chiếc xe BMW
- Chắc là mày nhìn thấy nó khi đang trên đường đi đâu đó ấy mà. Ở đây thì mấy cái xe này có thiếu gì đâu.
- Mày biết mà, tao có bao giờ nhớ đc những cái xe ngoài đường đâu. Nhưng mà tao thấy cái xe đấy quen lắm, kiểu gì vậy.

Nó vừa nói vừa nghĩ, chợt cái đầu của nó lóe lên một cái bóng đèn 150Kw.

- A, đúng rồi, là xe của cái tên Anh..... Anh gì đó mà. (T/g: Người ta tên là Đức Anh mà chị, lần sau gọi cho đúng tên họ cái. Nó: Gọi thế nào chả đc, thì hần cũng tên là Anh còn gì. Cái tên gì mà khó nhớ quá, cứ gọi là dê cụ cho dễ nhớ. T/g: Tên của chị mới khó nhớ đấy. Tên gì mà dài quá, có bốn tiếng liền, viết mỗi cả tay. Nó: Tên gì kệ tao, tên tao hay thế còn gì, mà chính là mi đặt cho tao đó còn dám kêu. T/g: Hết nói nổi. Bây giờ t/g mới hiểu đc rằng tại sao Đức Anh ko đầu mồm nổi nó rồi, đáng thương quá) Chính nó đã đụng phải tao nên tao mới thấy quen quen. Bây giờ mới nhớ ra, đầu với chả óc.

- Vậy àk.
- Thôi ko wan tâm nữa, đi thôi. Nó định quay mặt lại thì chiếc xe đã đi ngang hàng với nó. Chiếc cửa kính xe dần dần tụt xuống và Đức Anh quay về phía nó:
- Sao, nhớ chiếc xe này chứ?

- Trời ạ, làm sao tôi quên đc cái xe phé thái đã đụng phải tôi hôm qua chứ. Bây giờ tôi mới hiểu rằng là tại sao hôm đó nó lại đụng tôi rồi, chắc tại nó cũ kĩ quá rồi mà ko đc cho đi tu sửa lại nên động cơ chắc cũng phải có vấn đề. Công nhận chủ xe cũng phải là người ki bo, keo kiệt và bủn xỉn lắm đấy thì nó mới thành ra như vậy, khổ thân chiếc xe quá, nó ko có phúc rồi, theo phải một người chủ ko ra gì. Chậc chậc chậc* nó tặc lưỡi * Vì vậy, tôi sẽ bỏ qua cho nó về vụ đụng xe. Thấy tôi tốt bụng ko?

- Cô có ý gì?- Đức Anh
- Tôi có ý gì đâu, anh muốn hiểu kiểu gì kệ anh. Nhưng tôi nghĩ một người thông minh như anh thì cũng phải hiểu chứ nhỉ? Nếu ko hiểu thì sẽ sao ta....?
- Cô..... cô.- Lần thứ ba trong hai ngày liên tiếp Đức Anh ko nói lại đc nó.
- Anh ko nhớ tôi vừa nói gì sáng nay sao? Tôi đã bảo chúng ta ở trường hoặc đi ngoài đường nếu như mà nhìn thấy thì cũng coi như ko wen biết rồi mà.

- Đây là cô chỉ thỏa thuận với Phong thôi chứ, có thỏa thuận với tôi đâu mà tôi phải làm.

- Anh..... anh..... anh..... đc lắm- Lần này là nó ko nói lại đc Đức Anh.

- Thôi, ko nói chuyện với cô nữa, cứ ở đây mà hít thở bầu ko khí "trong lành" đi nhé.- Đức Anh nhấn mạnh hai chữ " trong lành" rồi phóng đi. (Các bạn có biết tại sao lại như thế ko, đọc tiếp đi rồi sẽ biết) Đức Anh phóng xe đi để lại cho nó bao nhiêu tấn bụi làm nó ho sặc sụa. Giờ nó mới hiểu câu nói của Đức Anh có ý nghĩa gì rồi.

- Khụ..... khụ.....khụ..... Cái tên chết tiệt, dám làm vậy với mình. Cứ đợi đấy, đợi xem bọn cô nương đây trừng trị nguoi như thế nào.

- Thôi thôi, mày bớt nói khoác đi cho tao nhờ cái.

- Ai thêm khoác lác với mày chứ. Rồi tao sẽ cho mày thấy tao ko khoác lác với mày. Anh cứ đợi đó, sẽ sớm thôi tôi sẽ cho anh biết thế nào mới là Nguyễn Ngọc Thảo My. Hừ.....

- Thôi đc rồi, tao sẽ đón xem mày trừng trị anh ấy như thế nào. Còn bây giờ thì đi thôi.

Tuấn và nó lại tiếp tục đi về. Về đến nhà nó, nó tạm biệt Tuấn rồi bước vào nhà. Tuấn vẫn như hôm qua, đợi nó bước vào nhà rồi mới đi về.

Nó chạy một phát xông thẳng vào nhà bếp nấu cơm ăn. Nấu xong, nó ngồi vào bàn vừa ăn vừa ngắm nghía cái bản hợp đồng, lắm bầm

- Đc lắm, Trần Khánh Phong, coi như anh rất thông minh mới để tôi làm osin. Tôi sẽ cho anh biết như thế nào mới gọi là "gậy bà đập lưng ông".(T/g: Chị này luôn rồi đây, có mỗi câu tục ngữ mà cũng nói sai. Phải là "gậy ông đập lưng ông mới đúng". Nó: Kệ tao, nói như thế chẳng khác nào tao bê đê ăk, vì vậy tao mới phải chỉnh sửa lại chứ.T/g: Botay.com)

Ăn xong nó liền trèo lên giường ngủ.

T/g: Mong mọi người đón đọc, chương sau sẽ hay lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Bắt Đầu Công Việc

Chiều, nó sửa soạn đồ đạc bỏ vào cái vali. Nó chỉ cần dùng một cái vali cỡ XL, bởi vì nó ko muốn mang nhiều. Trong vali của nó, bó chỉ để quần áo, giày dép và những vật dụng cá nhân khác. Còn sách vở, đồ dùng học tập, máy tính xách tay thì nó cho hết vào cặp. Nó đến bàn học, đeo cặp lên vai. Vừa mới đeo thôi mà nó đã than trời trách phận:

- Ôi trời ơi, sao mà nặng thế ko biết. Có nổi mấy quyển sách mà cũng nặng đến như vậy. Đành chịu thôi, ai biểu mình mua lắm sách quá làm chi. Haizzzzz, kiểu này thì chắc mình sẽ ko cao lên đc trong vòng mấy năm mất thôi.(T/g: Chị này mới như thế mà đã kêu, cứ từ chuyện nhỏ xé ra to làm gì ko biết. Đáng lẽ ra là người ta phải từ chuyện to biến thành chuyện nhỏ, mà chuyện nhỏ thì sẽ thành ko có chuyện gì)

Rồi nó cũng phải lật đật vừa đeo cặp vứ kéo cái vali ra khỏi cửa. Vừa bước ra ngoài thì nó đã gặp bà chủ nhà. Nó chạy đến cả nói chuyện với bà:

- Bác ơi, cháu sẽ ko ở trọ một thời gian đâu ạ.

- Sao vậy cháu. Cháu tìm đc chỗ mới rồi ăk?

- Dạ ko ạ. Tại bây giờ cháu có chút chuyện phải đi, cháu sẽ ở chỗ khác.

- Uk, bác biết rồi.

- Vâng ạ. Cháu chào bác

Nó vừa bước đi thì chợt nhớ ra chuyện gì đó, nó chạy quay lại nói với bà chủ nhà.

- Ắk bác ơi, bác đừng cho ai thuê nhé. 3 tháng sau cháu sẽ quay lại đây bác ạ.

- Uk, bác biết rồi. Cháu cứ yên tâm đi.

- Dạ, cháu cảm ơn bác ạ.

Rồi nó bước đi. Nó đi đc khoảng 15 phút.

- Để xem nào đường XYZ.- Nó nhìn tứ phía xung quanh, chợt mắt của nó dừng lại ở cái biển " Đường XYZ". Kia rồi.- Nói rồi nó đi đến đường cái biển đó chỉ.

Nó nhìn vào từng nhà, lăm bằm:

- Số 519, để xem nào..... đây là số 461. OK, còn khoảng 100m nữa, sắp đến rồi, cố lên.

5 phút sau.

- Kia rồi, số 519. Đúng là ngôi nhà này rồi.

Nó dừng lại ở trước cổng một ngôi biệt thự rộng lớn.Cánh cửa ngôi biệt sừng sững xuất hiện trước mặt nó: "Biệt thự ánh dương". Nó bủi mủi

- Cái gì mà "biệt thự ánh dương chứ", có mà "biệt thự địa ngục" thì có. Có mỗi cái tên thôi mà sao phải phô trương quá ko..... nhìn thấy mà ngứa cả mắt. Ko biết thằng nào thiết kế ra cái biển này đây ko biết..... chắc thằng đó ko có con mắt thẩm mỹ nhì. Nhìn trông quái dị vậy ko biết, làm cho mình cứ tưởng là đang đi đến tang lễ ko bằng.

Nó soi mói cái biển đến từng milimet ko tha. (T/g: Rốt cuộc chị này đến đây là vì công việc hay là đến đây chỉ vì cái biển vậy bà nội? Vào thì vào đi còn đứng ở cổng nhà người ta mà đánh giá này nọ. Người ta đi qua lại tưởng là trộm bây giờ. Nó: Nhìn thì kệ người ta, tao có ăn trộm đâu mà phải lo. T/g: Hết nói nôi)

Sau một hồi ở trước cổng nhà người ta mà phán này phán nọ thì nó cũng đã nhìn thấy cái chuông. Nó đến lại gần cái chuông bấm....." Ting..... ting..... ting"- nó bấm liên tục như muốn phá cái chuông vậy. Hắn ở trong nghe thấy tiếng chuông cứ kêu liên hồi thì bước ra mở cửa. Vừa nhìn thấy nó, hắn đã quát:

- Đây cô muốn phá cái chuông cổng nhà tôi đấy à? Tôi có bị điên đâu mà ko nghe thấy. Cô biết cái đây đáng giá bao nhiêu ko? Nếu làm hỏng thì cô phải đền đấy.

- Có mỗi thế thôi mà anh cũng phải nói lảm thế nhì. Chắc nó cũng chỉ có vài trăm nghìn thôi chứ mấy. Thế mà cứ làm ra vẻ nó đắt ko bằng. Đúng là.....

- Đúng là gì?

- Đúng là..... Ko, ko có gì. Thôi mở cổng cho tôi vào cái coi.

- Đợi một lát đi.- Hắn ra mở cổng, nó bước vào với đồng hành lí lênh cã lênh kênh.

Hắn đi ngay bên cạnh nó, thấy vậy, nó nói:

- Ê, xách hộ tôi cái vali đc ko?- Tôi đeo cặp nặng lắm rồi, anh chỉ cần kéo cái vali thôi mà, có nặng lắm đâu.

- Cô mơ à? Tôi là osin hay cô là osin mà cô nhờ vả tôi cứ như sai tôi làm ấy.

- Thì tôi chỉ nói thế thôi mà. Anh ko giúp thì tôi cũng tự làm đc. Cứ như tôi cần anh lắm ko bằng đấy.

- Vậy kệ cô, tôi đi vào trước.- Nói rồi hắn bước đi lên trước nó bước vào nhà để lại cho nó với khuôn mặt hệt hăng. Nó lăm bằm:

- Đc lắm. Trần Khánh Phong, anh nhớ đó.

Hành động của hắn làm cho nó càng có thêm ý chí trả thù.

Nó khệ nệ xách cái vali bước vào nhà bởi vì ở ngoài hiên có ba bậc thềm làm nó phải nhấc cái vali lên. "Nhà gì mà có ba cái bậc cao thế kia. Muốn giết người à. Mình mà biết cái thằng nào xây thêm ba cái bậc này thì tên đó chết chắc."- Nó nghĩ.(T/g: Trời ạ, cơ này là cái cổng, bây giờ thì cái bậc. Chả biết chị này bị gì nữa.....) Nó bước vào nhà, mệt đứt cả hơi, thở hổn hển:

- Phù..... phù..... mệt quá.- Nó cúi mặt xuống, thở dốc.

Sau khi lấy đc đủ ko khí cho cơ thể, nó ngẩng mặt lên, đập vào mắt nó là hắn, Đức Anh và Minh đang ngồi thành thoi ở ghế sofa. Hắn thì cầm cái remote ti vi mà bấm chuyển kênh liên tục. Đức Anh thì cầm cái điện thoại lướt web, chơi game. Còn Minh thì dán mắt vào cái laptop. Tất cả mọi người đều ko quan tâm mấy về sự hiện diện của nó.

- Cô đã vào đc nhà rồi à. Tôi cứ tưởng phải đến sáng mai cô mới vào đc đây chứ, người đâu mà chậm như rùa.- Hắn ko thèm nhìn mặt nó mà nhìn vào cái ti vi làm nó tức lắm.

- Nè, cái anh kia, bộ anh ko có một chút lịch sự nào à? Muốn nói thì cũng phải nhìn vào mặt người ta mà nói chứ. Đúng là cái đồ.....

- Đồ gì?- Hấn ngược mặt lên hỏi
- Đồ vô giáo dục.- Nó thản nhiên trả lời.
- Điều 5.- Hấn nói tụt ngùn
- Gì cơ? Điều gì cơ?- Nó ngây ngô hỏi
- Bên B phải xưng hô với bên A một cách lịch sự. Hợp đồng- Hấn
- Đây là xưng hô một cách lịch sự chứ đâu phải là nói năng một cách lịch sự đâu. Thế nên tôi nói thế ko làm sao hết á. - Nó lí giải
- Cô..... Thôi đc rồi. Cô làm osin ở đây nên phải tuân thủ các nội quy sau đây. Thứ nhất: hàng ngày, sau giờ học, cô phải nấu ăn, giặt giũ, lau chùi nhà cửa, kể cả dọn toilet cô cũng phải nhào đầu vào mà làm đấy..... ko chịu đc thì..... thì như thế nào cô biết rồi chứ?

Nó bĩu môi:

- Hứ, tôi biết rồi, nếu tôi ko làm đc thì anh làm cho tôi chứ gì? Ồ, anh tốt bụng thật đấy, cảm ơn nhiều nha!

Nói rồi nó bước đi..... "Xí" Chợt

- Đứng lại, đó mới là điều 1 thôi mà!!!!!!!!!!!!
 - Thế còn gì nữa nói luôn ra đi khỏi dài dòng văn tự làm gì.- Nó cần nhân
 - Thứ 2, ko đc tự tiện vào phòng của chúng tôi. Cô ở phòng số 4, phòng đó trước đây ko có ai ở hết nên cô phải tự dọn dẹp, lau chùi đó. Nghe rõ chưa?
 - Đc rồi, tôi sẽ làm. Bỗng, nó như nhớ lại đc điều gì mà hấn vừa nói: "chúng tôi ư", thế là thế nào. Nó quay sang hỏi hấn:
 - Sao anh lại nói là "chúng tôi"?
 - Đúng là ngốc mà. Chúng tôi ở cùng một nhà đc chưa.- Đức Anh
 - Rồi. Bây giờ cho tôi biết phòng số 4 ở đâu?
 - Bác quản gia sẽ chỉ cho cô. Quản gia.- Đức Anh
 - Dạ, cậu chủ.
 - Đưa cô gái này lên phòng số 4.- Đức Anh
 - Vâng, thưa cậu chủ. Rồi ông quản gia quay sang nó: Dạ mời tiểu thư đi lối này ạ.- Vừa nói ông vừa dang tay ra chỉ đường.
- Nó ko thèm nói gì, xách hành lí mang lên phòng nhưng ko quên nghuýt cho ba tên đó một cái rồ dài.
- Dạ, ông ơi, ông đừng gọi cháu là tiểu thư nữa. Cháu ko phải là tiểu thư gì đâu mà cháu chỉ là một cô gái bình thường thôi ạ.
 - Cháu ko phải là một cô gái bình thường. Cháu là người con gái đầu tiên đc bước vào căn nhà này thông qua sự cho phép của cậu chủ. Cậu chủ chưa bao giờ đưa con gái vào đây cả, nếu có thì cũng chỉ là người hầu mà bà chủ thuê về cho cậu chủ thôi ạ. Còn nữa, cháu là người con gái đầu tiên mà cậu chủ nói chuyện với trừ bà chủ và cô chủ ra.
 - Ồ ông ơi, cháu tưởng ngôi nhà này là của chung ba người đó chứ?
 - Ko, ở thì là cả ba cậu ấy cùng ở nhưng chủ nhân của căn biệt thự này là cậu Phong.
 - Là anh ta.- Nó ngạc nhiên
 - Phải, có gì sao cháu?
 - Dạ, ko ạ.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Mở Màn

-Hix... hix, cái phòng này làm sao ở đc hả trời.... bụi bặm dữ quá. Một hết cả người mới sạch hơn đc một xú.... hix.

Nó cứ ở trong phòng vừa dọn dẹp vừa than vãn quá trời quá đất. Chợt, nó nhìn vào chiếc đồng hồ:

-OH MY GOD, chúa ơi, bây giờ đã là 5h rồi ư. 6h mình phải đi làm rồi mà mình còn chưa dọn dẹp xong căn phòng và nấu bữa tối nữa chứ. Chết tôi rồi huhuhuhu..... Ông trời ơi, sao ông lơ lửng nào đối xử với con như thế chứ. Con có làm việc gì thất đức đâu mà sao lại để cho con ra nông nổi này chứ. (Ông trời: Hắt xì, ko biết ai đang nói xấu sau lưng mình thế nhỉ? | T/g: Dọn ko dọn đi còn đứng đây mà kêu, ko khéo trễ giờ làm bây giờ. Nó: Biết rồi, ko cần mi phải dạy đời ta)

Thế là nó lao vào dọn dẹp căn phòng với vận tốc chóng mặt. 15 phút sau, nó mệt rã rời, nằm bệt xuống dưới giường, nói ko ra hơi:

- Phù..... phù..... phù..... Cuối cùng cũng xong rồi mệt quá..... Nếu ngày nào mà cũng như thế này thì mình chắc sẽ chết sớm mất..... Mà bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ?- Nó quay sang nhìn đồng hồ.

- AAAAAAAAAAAAAAAAAA.....- nó hét rõ to. Bây giờ là 5.15 rồi cơ á? Sao nhanh vậy? Chưa đầy 1 tiếng nữa là mình phải đi làm rồi, làm sao đây? Chết mất.- Nói rồi nó chạy sầm sập xuống nhà.

Nghe thấy tiếng hét làm “long trời lở đất” của nó, Đức Anh nhăn mặt:

-Trời ơi, cô ta làm cái quái gì ko biết mà hét to thế. Bộ muốn tra tấn lỗ tai của mình sao?

- Thôi, đừng để tâm đến cô làm gì.- Minh

Khi thấy nó xuống, Minh hỏi han:

- Em dọn dẹp xong rồi àk?

- Chưa xong thì tôi chưa đc xuống àk?

- Ko, ko phải như vậy.

- Sao, đã dọn dẹp xong rồi àk? Cô làm nhanh hơn tôi nghĩ đấy.- Hấn mĩa mai

- Sao, ngoài sức tưởng tượng của anh đúng ko? Tôi mà lại, chỉ ko muốn làm thôi chứ muốn thì gao mà vào tay tôi thì cũng bị xay như ra thành cám đó. Tôi cung cấp kiến thức cho anh để anh mở mang tầm hiểu biết này: ai ra tay thì tôi ko cần biết nhưng mà để Thảo My này mà đã ra tay thì chỉ có excellent trở lên thôi nhá.

- Thôi nói ít thôi và bớt cái mồm của đi cho tôi nhờ cái.- Hấn.

- O, anh ko biết đêm àk. Tôi chỉ có một cái mồm thôi thì làm sao mà bớt đc. Tôi khuyên anh nên học lại lớp một đi àk ko phải là học lại lớp mẫu giáo 5 tuổi để học cách đếm số đi mới đúng. Theo tôi biết thì trẻ em ở tuổi đó cũng đã đc học cách đếm số rồi. Khi nào học đc rồi thì hãy quay trở lại học lớp 11 nhé.

- Cô..... cô.- Hấn áp úng

- Cô sao cháu. Cô nói đúng quá nên cháu định cảm ơn cô chứ gì? Ko cần đâu, cô cháu mình ở cùng một nhà với nhau cả mà. Cháu ko cần phải khách sáo vậy đâu. Đó là chuyện cô nên làm mà.

- Cô nói đủ chưa?- Hấn gần giọng.

- Chưa..... Àk..... hình như đủ rồi.

- Vậy cô mau đi nấu cơm đi còn ở đó mà lí sự hà. Đừng quên cô đến đây để làm gì đấy nhé.- Hấn

- Biết rồi, tôi làm là đc chứ gì?

Nó mệt mỏi, làm cái mặt xị như quả bí, lảo lảo bước ra khỏi bếp. Đối với nó bây giờ, ngoan ngoãn làm việc còn hơn suốt ngày cãi vã với một lũ kênh kiệu đáng ghét đó.

Nó lục đục ở nhà bếp, lâu lâu lại nghe thấy tiếng cười hô hô đến phát điên của tên Đức Anh và Minh.

" Chả hiểu hai tên đó đang làm cái gì mà cười khùng khiếp, ghê rợn đến như thế ko biết? Chắc chắc, chết mất thôi."- Nó nghĩ.

Còn Đức Anh và Minh thì lâu lâu lại bịu môi trề má vì bao nhiêu là tiếng động: “choeng choeng, cốp cốp, phịch phịch, phập phập,..... linh ta linh tinh” ở dưới bếp.

" Choeng, á.... á, bẻ chén rồi, làm sao đây,..... hix..... hix..... ”

"Phập.... phập..... trời ạ..... thái rau cũng chẳng xong là thế nào..... huhuhu....."

" Rằm. bộp bộp, tủ lạnh sao mà chất nhiều thứ như thế này hả???? Lại còn trứng bị vỡ loang hết ra sàn nữa chứ.

Huhuhuhu, giờ xếp lại cái đồng này phải mất đến chục phút chứ chẳng chơi. hix..... hix..... ”

" Tách..... tách..... sao mỡ bắn lấm thế này..... rất quá....."

..... Vân vân và mây mây.....

Xem chừng ở nhà bếp ko mấy yên bình, Đức Anh và Minh đi vào xem có chuyện gì xảy ra. Vừa vào đến nhà bếp, Đức Anh đã đứng ko vững, ngã về phía đằng sau, may mà Minh đỡ đc. ặc ặc..... Nhà bếp sạch sẽ, gọn gàng giờ cứ như là một bãi chiến trường vậy..... kinh khủng quá!!!!!!!

-Cô làm cái gì thế này? Có mỗi nấu bữa tối thôi mà cũng ko xong. Khi nào nấu xong thì hãy dọn dẹp lại cẩn thận cái đồng rác mà cô bày ra đi. Đức Anh nói rồi kéo Minh ra phòng khách. Đức Anh vừa đi thì nó đã lẩm bẩm:

- Con trai kiểu gì thế hả? Ko giúp người ta lấy một tay lại còn ở đấy mà nói này nói nọ.- Nó chỉ dám nói nhỏ đủ cho mình nghe.

_____ Em là đường phân cách thời gian _____

Bây giờ là 5.45 chiều.

-Này cái cô kia, biết mấy giờ rồi ko mà chưa cho hotboy chúng tôi ăn hả?- Đức Anh lên giọng nhấn mạnh từ hotboy.

- Gớm, đói có chút xíu mà ko chịu đựng đc hả. Anh tưởng tôi rảnh lắm chắc, tí tôi phải đi làm bây giờ đây.

- Xong rồi, mời cậu chủ ra ăn tối.- Nó chống nạnh nói. (Nhìn cái điệu bộ của nó lúc này kinh khủng ko thể nào tả nổi)

- Cô mới đi đánh giấc về àk.- Hấn châm biếm

- Ăn thì ăn đi, khỏi nói nhiều để đỡ tốn calo cho tôi đỡ mệt.- Nó lờm lờm

- Thái độ đấy là sao hả?- Hấn

- Chẳng sao cả, anh muốn nghĩ gì thì nghĩ.- Nó

- Sao cô chỉ lấy có 2 cái bát và 2 đôi đũa thôi vậy. Hay cô ko biết đếm rằng có bao nhiêu người. Vậy tôi cũng,.....- Đức Anh

- Tôi chỉ có nghĩa vụ nấu bữa tối cho chủ nhân của mình thôi. Còn anh, tôi có phải là osin của anh đâu mà tôi phải nấu cho anh. Nhận vơ.- Chưa để Đức Anh nói hết câu, nó đã nhảy vào nói.

- Cô, đc lắm. Tôi ko nói với cô nữa.

- Yên tâm đi, tôi nấu nhiều com lắm. Lấy bát ra đây mà ăn đi.- Nó châm chọc.

Rồi cả 3 người tụi hấn đều ngồi ở bàn ăn.

-Ặc..... ặc... Sao bữa tối gì mà chỉ có rau luộc và trứng rán thế kia.- Minh nhăn nhó.

- Tại hôm nay tôi vội nên chỉ nấu đc có thế thôi. Cố gắng hôm nay đi, mai tôi sẽ nấu nhiều hơn. Thôi ăn đi.

Rồi tụi hấn cũng ăn thử món nó làm

-Oe,..... oe..... cái món trứng rán gì mà khủng khiếp như thế này....oe.... oe..... Rót cuộc cô rán kiểu gì mà đáng thế..... Còn nữa, sao lại có vỏ trứng ở trong đó hả?- Hấn

- Ặc..... ặc..... sao món rau luộc chả ra cái gì thế hả? Tôi hỏi thật nhé cô bỏ cái gì vào món quái quỷ đó vậy?- Đức Anh

- Trứng thì tôi cho hỗn hợp muối, mì chính, bột canh, đường, mắm,..... Còn rau thì tôi chỉ cho 3 muống bột canh và 2 muống mì chính thôi.. Và.....và.....

- Và sao nữa.- Minh

-.....Tại tìm mãi mà ko thấy có chanh nên.....nên tôi vắt đại quả cam..... vào nước rau..... Hi hi hi.....- Nó trề môi, cười ngượng.

- Cô vắt nguyên cả quả hả?- Đức Anh.

- Ờ... ờ... Tại tôi thấy nó ko chua mấy nên mới.....mới.- Nó

- Thế em ko biết nấu ăn thật à?- Minh hỏi nó

- Có, biết thì mới nấu đc như thế kia chứ.

Hình như ko nuốt trôi vào bụng hay sao mà tụi hấn thi nhau chạy vào nhà vệ sinh mà ói.....” Ợe..... ợe....”.....

Còn nó thì vẫn ngồi ăn bình thường. Các bạn biết tại sao ko? Vì nó ko phải là ko biết nấu mấy món đó mà là cố tình làm vậy. Nó rán cho nó một quả trứng thật ngon rồi cho vào bát mình trước nên ko ai trong số tụi hấn biết.

Trong khi tụi hấn còn đang trông bồn cầu thì nó đã ăn xong và lên phòng thay quần áo để đi làm. Trước khi đi, nó còn để lại một tờ giấy.

Khi tụi hấn đã giải quyết xong thì đi ra nhưng ko thấy nó đâu nữa. Hấn tiến lại gần bàn ăn và nhìn thấy một tờ giấy, hấn cầm lên xem.

Đúng lúc đó thì Đức Anh và Minh cũng đi đến. Thấy hấn đang cầm một tờ giấy trên tay.

-Phong, cái gì đấy?- Minh

Hấn ko nói gì, đưa cho Minh nói:

-Đọc đi thì biết.

Minh cầm lấy và đọc lên:

- Bây giờ tôi phải đi làm thêm đây. Các anh ăn xong rồi thì cứ để bát đĩa đấy, tí về tôi dọn.

- Bây giờ làm sao?- Đức Anh

- Còn sao nữa. Đi ra nhà hàng ăn thôi.- Minh

- Nhưng ăn ở đâu?- Đức Anh

- Star Angle.- Hấn

- Àk, hiểu rồi.- Đức Anh

Hấn nói rồi nhú mày, ánh mắt nhìn xa tít tắp đến phương trời nào ko biết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Thông báo:Theo quyết định số 1 điều ABC, vì thời gian này tác giả đang rất bận học nên trong đợt này tác giả sẽ chỉ đăng 1 chap/tuần còn đăng vào ngày nào thì tác giả cũng ko biết. Còn nếu có thời gian thì tác giả sẽ đăng thêm. Cảm ơn mọi người rất nhiều vì đã đón đọc truyện của mình.

Bây giờ thì chúng ta vào tiếp câu chuyện nhé. Bye mọi người^^^

Nó vắt chân lên cổ mà chạy đến nhà hàng. Vừa tới cửa, nó đã gặp bà chủ nhà hàng. Nó cúi đầu chào bà:

- Học..... học..... học..... cháu..... chào..... bác..... ạ..... học..... học.

- Là cháu àk? Cháu sao thế? Sao hôm nay lại đi làm muộn vậy?

- Dạ, tại cháu có chút việc bận ạ.
- Thôi đi rồi, cháu mau vào làm việc đi.
- Dạ, vâng ạ.

Sau khi chào bà chủ xong, nó chạy ngay vào bếp lấy đồ ăn.

- Cháu bê đĩa này ra bàn số 7 nhé.- Bác phụ bếp bảo nó
- Dạ, vâng ạ.

Nó cầm lấy rồi bung ngay ra bàn số 7.

- Dạ, của quý khách đây ạ.
- Ukm. Cảm ơn cô.

Nó bung đĩa quay lại thì thấy ngoài cửa nhà hàng lại ồn ào, sôi nổi. Ba chiếc xe mui trần dừng trước cửa. Một chiếc BMW, một chiếc LEXUS và một chiếc FERARI, tất cả đều màu đen. Nó trở mắt ra nhìn:

“Trời ơi, ko phải là mấy cái thứ sắt vụn màu đen của bọn họ sao? Sao nó lại ở đây? Chẳng có nhẽ bọn họ đến đây ăn tối sao? Chết mình rồi, ở nhà đã ko sống được yên rồi tưởng đi ra ngoài thì sẽ tốt hơn chứ. Ai ngờ đến cả đi làm thêm mà bọn họ cũng ko buông tha cho mình nữa thì bây giờ phải làm sao?... Hix..... hix.....” (T/g: Trời ơi, quả xe xịn đắt tiền của người ta mà dám bảo là sắt vụn màu đen, chị này đúng là nên đi khám về con mắt thăm mĩ của mình đi thì hơn..... Chịu.....)

Khi thấy tụi hần bước vào thì nó ngay lập tức quay mặt đi và chạy vào phòng bếp. Nó chạy vào nấp sau cái tường.

“Chết rồi, bây giờ phải làm sao đây? Bọn họ biết mình làm ở đây rồi.”

Nó đang vu vơ suy nghĩ thì bác phụ bếp nói:

- Cháu sao vậy? Sao đứng như trời trồng ở chỗ đấy chứ. Cháu mệt à? Có cần bác kêu bà chủ cho cháu nghỉ một buổi ko?
- Dạ, ko ạ, cháu ko sao đâu ạ.
- Ukm, vậy thì tốt, cháu làm việc đi.

Bỗng lúc đó bà chủ gọi nó:

- My oi, cháu mau ra phục vụ bàn số 3 họ vừa mới đến đấy.
- Dạ, bàn đó có người mới đến ạ?
- Ukm.
- Vậy có bao nhiêu người hà cô?
- 3 người, hình như đều là những học sinh cấp 3 hay sao ấy.

“Ko phải bọn họ chứ? Chết rồi, phải làm sao đây?” Nó đang suy nghĩ ko biết phải làm gì thì nó nhìn sang bà chủ nhà hàng. Nó quay sang bà nói:

- Cô ơi, cô có thể cho người khác phục vụ bàn đó thay cho cháu được ko ạ? Cháu hơi mệt, tí nữa cháu sẽ phục vụ ở bàn khá đẹp ko ạ?
- Cháu ko cảm thấy như thế nào? Đau đầu hay chóng mặt, có cần uống thuốc ko?
- Dạ, ko cần đâu ạ. Cháu chỉ cần nghỉ ngơi một lát là khỏe lại ngay ấy mà.
- Được rồi, cháu cứ nghỉ đi. Để cô bảo Vy ra phục vụ vậy.
- Cháu cảm ơn cô ạ.
- Ukm, nhưng chỉ lần này thôi nhé.
- Vâng ạ. Cháu hứa sẽ ko có lần sau đâu ạ.

Rồi bà chủ đi ra nói với Vy:

- Cháu đi ra phục vụ bàn số 3 nhé. Cái My nó bảo hơi mệt nên muốn nghỉ ngơi một lát nên cháu làm hộ nó nhé.

- Vâng ạ.

Rồi cô đi sang phục vụ bàn tại hân.

Khi nhìn thấy tại hân, Vy bị đơ một vài giây nhưng rồi cũng định hình lại và nói

- Dạ, quý khách muốn dùng gì ạ?

- Cô phục vụ chúng tôi àk?- Đức Anh

- Vâng ạ.

- Vậy cái cô gái hôm qua phục vụ chúng tôi đâu?- Minh

- Cô gái đó trông như thế nào ạ?

- Hôm qua, cô ta có đeo khẩu trang nên tôi ko nhìn thấy mặt. (T/g: Nhìn thấy mặt của người ta thường xuyên rồi mà còn nói ko nhìn thấy mặt. Chém gió kinh thế!!!!!!!!!!)- Đức Anh

- Àk, thì ra các anh đang nói đến My phải ko? Hôm nay cô ấy hơi mệt nên bà chủ bảo tôi ra đây phục vụ.

- Vậy cô hãy bảo cô ta ra đây nếu ko chúng tôi sẽ ko gọi cái gì hết. Tôi muốn đích thân cô ta phải phục vụ chúng tôi.- Hân

- Dạ nhưng.....

- Ko nhưng nhì gì hết. Vậy bây giờ cô có đi ko?- Hân

- Dạ, vâng.

Rồi cô bước vào bếp nói với bà chủ:

-Dạ,thưa cô. Bọn họ muốn em My phải ra đây phục vụ nếu ko thì bọn họ sẽ cứ ngồi ở đây mà ko gọi gì ạ.

- Uk, cô biết rồi.

Rồi bà chủ đi đến chỗ nó.

- My àk, cô có chuyện muốn nói.

- Dạ, có chuyện gì ạ. Cô cứ nói đi ạ.

- Ổ thì bàn số 3, bọn họ muốn cháu phải ra phục vụ.

- Sao ạ???????? Bọn họ muốn cháu đích thân ra phục vụ ạ?

- Phải, cô xin lỗi nhưng vì thế lực nhà bọn họ lớn quá nên cô ko thể làm gì đc.

- Dạ, cháu hiểu mà, cháu ko trách cô đâu mà. Với lại cháu cũng cảm thấy đỡ hơn rồi ạ, cháu ko sao đâu ạ.

- Uk, cảm ơn cháu đã thông cảm cho cô.

- Dạ, ko có gì đâu ạ. Thôi cháu đi đây ạ.

- Ukm, cháu đi đi.

Nói rồi nó – với khuôn mặt ỉu xiu đi đến bàn số 3.

- Chào quý khách. Quý khách muốn đích thân ra đây có chuyện gì ko?

- Sao dám ăn nói với khách hàng kiểu thế àk? Bộ cô ko biết rằng khách hàng là thượng đế à?- Hân

- Biết.- Nó đáp tụt ngùn

- Vậy thì sao lại ăn nói kiểu thế?- Hân

- Tôi có ăn nói kiểu gì vô lễ sao ạ? Vậy thì tôi xin lỗi. Bây giờ quý khách muốn ăn cái gì ạ?- Nó lên giọng

- Như hôm qua.- Hấn

- Xin lỗi nhưng hôm qua quý khách gọi món gì ạ?

- Tôi tưởng cô nhớ chứ: 10,269,500đ.- Hấn hơi bực.

- Hà mười triệu bao nhiêu cơ?- Nó giả bộ ngu hết sức.

- Cô đừng giả bộ nữa.- Hấn

- Đc rồi, bây giờ các anh muốn ăn cái gì nói luôn, đỡ mất thời giờ của tôi. Tôi đâu chỉ phục vụ mỗi các anh đâu chứ.

- 3 phần bò bít tết, 5 lon coca, 3 bát soup.- Đức Anh

- Dạ, tôi biết rồi.

Rồi nó đi vào bếp kêu bác đầu bếp.

5 phút sau:

- Dạ, của quý khách đây ạ.

- Đc rồi, cô vào đi.

Nó vừa đi vừa cười thầm trong lòng.

Nó vừa bước vào trong thì bà chủ đã vẫy nó lại:

- My, cháu có thể về rồi.

- Dạ, sao ạ. Cô nói sao ạ?

- Cô cho cháu về vì cháu mệt và cháu cũng đã phục vụ xong bọn họ rồi.

- Dạ, cháu cảm ơn cô ạ.

- Uk, đc rồi, giờ cháu về đi.

- Dạ, cháu chào cô ạ.

Nó định đi về nhưng chợt nhớ ra điều gì, nó quay lại nói với bà chủ nhà hàng:

- Cô ơi, cháu đi về bằng cửa sau nhé?

- Sao vậy cháu?

- Dạ, tại cháu sợ ảnh hưởng đến công việc của mọi người.

- Uk, nghĩ nhiều quá cơ.

Rồi nó đi ra cửa sau về. Còn về tội hấn, khi vừa mở coca ra uống thì nước bắn ra thẳng vào mặt tội hấn. Bởi vì trước khi mang ra nó đã lắc những lon coca đó đến chục lần. Mọi người trong nhà hàng nhìn tội hấn làm tội hấn mắt mặt chưa từng thấy. Tội hấn tức lắm

- Phục vụ.- Đức Anh

- Dạ, quý khách có chuyện gì ạ?- Huyền lại bước ra.

- Sao lại là cô? Người cơ này phục vụ tội tôi đâu?- Đức Anh

- Dạ, em My đã về rồi ạ.

- Về rồi? Về khi nào? Sao tôi ko thấy cô ấy đi ra?- Hấn

- Dạ, em ấy vừa mới về. Em đẩy đi cửa sau về.

- Tôi hiểu rồi. Tính tiền đi.- Hấn

- Dạ, của quý khách là.....

Chưa để Huyền nói hết câu thì hắn đã đưa ra một xấp tiền.

-Ko cần trả lại tiền thừa đâu.- Hắn

Rồi bọn hắn quay gót bước đi.

Nó về đến nhà, lấy chìa khóa mở cổng. Nó vừa vào nhà thì nó mở to con mắt ra nhìn. Tụi hắn đã có mặt ở phòng khách.

- Các anh đã về đến nhà rồi cơ à?- Nó

- Chúng tôi ko về thì làm sao?- Đức Anh

- Tại tôi tưởng các anh còn ở đây ăn tối.- Nó

- Cũng nhờ phước của cô mà chúng tôi ko còn tâm trạng ăn nữa đây.- Hắn

- Tôi sao? Tôi đã làm gì sao?- Nó giả bộ vô tội

- Cô đừng giả bộ nữa. Tự cô làm cô biết.- Hắn

- Anh đừng có mà vu oan cho tôi. Anh có bằng chứng gì ko thì đưa ra đây.- Nó vẫn ngoan cố.

- Thôi, tôi ko nói chuyện với cô nữa. Mau đi dọn dẹp nhà cửa đi.

- Biết rồi.- Nó ko thèm nhìn hắn nữa mà nhìn vào ngôi nhà

- Sao, sao lại bản thế này?- Nó ngạc nhiên

- Cái đó thì làm sao tôi biết.- Hắn nhón nhơ như ko có gì làm nó tức lắm.

“Ôi chúa ơi, sao cái nhà cơ này còn sạch sẽ lắm mà sao bây giờ chẳng khác gì cái ổ chuột vậy? Chắc là tại bọn họ bày ra đây mà. Thôi đc rồi, cố chịu vậy, đợi một thời gian nữa mình sẽ trả lại cho tụi hắn gấp bội lần.”

Rồi nó bắt tay vào dọn dẹp. Nó rửa bát đĩa, lau bàn bếp, lấy máy hút bụi dọn nhà,.....v...v..... Nhưng thật ko may là nó dọn đến đâu thì tụi hắn lại bày ra bắt nó lau lại.

- Ê, ở đây còn nhiều lắm này.- Hắn

Cứ tiếp tục như vậy làm cho nó tức lắm, thế là lần sau nó ko thèm dọn lại nữa. - Sao chỗ này ko dọn đi?- Hắn

- Anh chỉ bảo tôi là phải dọn dẹp chứ có nói là tôi phải dọn dẹp sạch sẽ đâu mà tôi phải làm vậy? Còn nếu thấy bẩn quá thì anh tự đi mà làm.

- Cô... Ô. Đc rồi, dọn dẹp xong đi rồi ra đây tôi bảo.

Một lúc sau, nó đi ra chỗ hắn.

- Có chuyện gì thì nói đi tôi còn đi ngủ. Hôm nay tôi mệt với anh lắm rồi đây.- Nó uể oải

- Đưa điện thoại cô đây.- Hắn

- Làm gì?- Nó

- Lưu số tôi vào.- Hắn

- Để làm gì?

- Hồi dờ thế. Để khi nào tôi cần gì thì tôi còn sai cô, chẳng nhẽ tôi lại phải lấy chong chóng tre của doraemon để đi tìm cô à?- (T/g: Tưởng anh này ko thích đọc truyện tranh cơ ài ngờ.....)

- Đc rồi. Đây.

Nó đưa cho hắn. Hắn cầm lấy rồi bấm bấm rất nhanh.

- Đây.

- Đc rồi, bây giờ thì tôi đi đc chưa?

- Đc rồi, cô có thể đi.

Rồi nó bước về phòng của mình nằm “phịch” cái xuống giường và nó đã thiếp đi lúc nào ko hay biết.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Đụng Độ Ở Canteen(1)

Sáng hôm sau

Forever...

Anata kara Call My Name

Ikigaitsu What Did You Say?

Kigoe nai furi mata kiki tagute

Mimi wo toku sukuru

Kaze gasure tekuru

Mono ga tari no hajimari hajimari

Anata no Echo Echo Echo,

Anata no koe koe koe

Sakiho goro hana no, youni

Everyday you're in my Heart

Monday, yume oki kasete

Tuesday, mo kuchi kakute

Tto Wednesday shiranai, anata wa shiritai

Thursday, oshi nine kai o

Friday, yume omi sasete

Kko meto nai omoi ga furu yo, tsu You Everyday Love

Wednesday By my side

Itsuko nante iranai

Itsu mono youni Forever

Sora omi age Together

(Together Forever, Forever)

Monday, Tuesday ame moyou

Wednesday, Thursday furi tsuzui temo

Friday, Saturday, Sunday kumo no kira nankara Sunshine

Anata no sekai sekai sekai,

Anata no mirai mirai mirai

Kibiki o Melody, no youni

Everyday you're in my Heart

Monday, yume osa kasete

Tuesday, motto oki You

No Wednesday ama nai, ame nanka dai janai

Thursday, tsu kini o tai youni

Friday, yume oka nanete

Tsu nanreru omoi ga furu yo, tsu You Everyday Love

How ka nakute setsu mai ne

It's a Little Twinkle Star

Your Wish is in the Far

Aya ko moku Monday, Tuesday I'll be there

Wednesday Thursday Loving you more

Friday Saturday Sunday oshi nai ai naka natte e

Everyday Everyday Love

Everyday Love

Monday, yume oki kasete

Tuesday, mo kuchi kakute

Tto Wednesday shiranai, anata wa shiritai

Thursday, oshi nine kai o

Friday, yume omi sasete

Kko meto nai omoi ga furu yo, tsu You Everyday Love

Everyday..... Everyday Love

(Everyday love – sns)

Chiếc điện thoại của nó reo lên một lúc.

- Alo.- Nó nói với giọng ngập ngừng, mắt vẫn nhắm tịt lại.

- Sao tao gọi mãi mà mày mới nghe máy haaaaaaa ?- Người ở đầu giây bên kia hét to làm nó suýt bị thùng lỗ tai.

- Anh là ai? Tôi đâu có bị điên đâu mà sao anh hét to thế?- Nó tức giận

- Ko biết tao là ai àk? Mở mắt ra mà nhìn vào màn hình điện thoại đi.

- Hờ.- Nó mở mắt ra nhìn vào điện thoại, màn hình hiện ra một chữ to tướng “Tuấn”.- Là mày hờ? Gọi tao giờ này có việc gì ko?

- Ko có thì ko đc gọi cho mày chắc?- Tuấn bực mình

- Ko có việc gì thì thôi, để tao ngủ cái đã.- Nó ư ể oái
- Còn ở đó mà ngủ nữa àk? Mà biết bây giờ là mấy giờ rồi ko?- Tuấn hét vào tai nó thật to.
- Chắc chỉ 5h30 chứ mấy.- Nó vẫn ngáp ngáp ngáp dài.
- Mà nhìn vào đồng hồ xem bây giờ là mấy giờ rồi.- Tuấn

Nó nhìn vào đồng hồ:

- AAAAAAAAAAAAAA..... đã 6h30 rồi sao?
- Đúng vậy, bây giờ thì mày tỉnh ngủ chưa.
- Thôi ko nói chuyện với mày nữa, tao cúp máy đây.
- Đợi đã, tí tao sẽ qua đưa mày đi học
- Ờ rồi, tao sẽ chờ.- Nói rồi nó đập máy chạy nhanh vào WC làm vệ sinh cá nhân và thay quần áo.

Mệt mỏi quá, nó vác cái mặt bơ phờ xuống bếp.... Oa, hamburger hả, ngon quá, nó chưa đc ăn bao giờ.

Nó ngồi vào bàn mới chợt nhận ra ko có phần của nó, đã thế hần còn chằm chọc:

- Ko có phần của cô đâu, đừng nằm mơ giữa ban ngày nữa. Đáng lẽ ra là cô phải chuẩn bị bữa sáng cho tôi nhưng đợi cô chuẩn bị chắc trễ giờ học mất nên tôi đã bảo người hầu làm rồi.
- Biết rồi. Tôi ko đói.- Nó làm bộ làm tịch
- Thật ko vậy?- Hần chớp chớp đôi mắt nhìn nó ra vẻ ngạc nhiên dễ sợ.
- Chứ anh tưởng tôi đùa àk?- Nó cau gắt
- Thích thì tự đi mà nấu mì tôm ăn đi.- Hần
- Mệt.- Nó đáp tụt ngùn.
- Vậy chẳng nhẽ tôi phải nấu mì tôm cho cô ăn?- Hần bậm môi
- Ồ, tôi có bảo anh phải nấu mì cho tôi ăn đâu nhĩ? Anh nghe nhầm hả? Tôi nghĩ anh nên đi khám lại tai đi thì hơn, chứ cứ để như thế này thì có khi càng ngày càng nặng hơn đấy. Mà nhà giàu lắm cơ mà, chắc ko đến nỗi ko có đủ tiền để chữa đâu nhĩ?- Nó chọc quê hần
- Cô..... ko nói với cô nữa, cô thích làm gì thì làm. Thôi các cậu ăn nhanh lên rồi còn đi học.- Hần làm lơ

Forever...

Anata kara Call My Name

Ikigaitsu What Did You Say?

Kigoe nai furi mata kiki tagute

Mimi wo toku sukuru

Kaze gasure tekuru

Mono ga tari no hajimari hajimari

Anata no Echo Echo Echo,

Anata no koe koe koe

Sakiho goro hana no, youni

Everyday you're in my Heart

Monday, yume oki kasete

Tuesday, mo kuchi kakute

Tto Wednesday shiranai, anata wa shiritai

Thursday, oshi nine kai o

Friday, yume omi sasete

Kko meto nai omoi ga furu yo, tsu You Everyday Love

Điện thoại nó lại reo lên

- Alo.- Nó

- Còn bình thân mà đứng đây àk? Rốt cuộc mày có đi học ko?

- Tao có nói là tao ko đi học đâu.

- Thế còn ko mau ra ngoài cổng đi. Tao đang đợi mày đấy.

- Đc rồi, đợi tao tí.

- Nhanh lên đấy.....

Chưa để Tuấn nói hết câu thì nó đã đập máy và chạy lên tầng lấy sách vở. Nó xuống nhà, chạy nhanh ra cổng

- Ê, đi học àk?- Hấn

- Anh bị N_G_U àk? Giờ này thì chỉ có đi học thôi chứ ko thì đi đâu? Hồi dờ. Thôi ko thèm cãi tay đôi với anh nữa, tôi phải đi đây ko thì bạn tôi phải đợi lâu.

Hấn chưa kịp nói thì nó đã chạy mất. Nó ra tới cổng:

- Tao đây rồi. Đi thôi.

- Uk.

Nó với Tuấn chỉ đi bộ thôi vì ngôi biệt thự cách trường có 100m thôi àk. Nó đi đc một lúc thì tụi hấn phóng đến.

- Sao, đi bộ vui chứ?- Hấn kích đều

- Tất nhiên là vui hơn là phải đi bằng mấy cái phế thải màu đen sì đồng bóng rồi.- Nó ko vừa

- Cô..... Đc rồi tôi sẽ cho cô biết phế thải màu đen sì đồng bóng là như thế nào.- Hấn móc méo nó

- Àk, chiêu đó hả. Đúng là bạn thân có khác ha, dùng chiêu giống y hệt nhau.

- Cô nói sao?

- Cái trò đó bạn anh đã làm với tôi rồi nên đừng hòng tôi bị trúng kế. Trò gì cũng chỉ dùng đc một lần thôi ko dùng đc đến lần thứ 2 đâu. Nhưng anh đã muốn vậy thì tôi cũng cho anh biết thế nào là “vỏ quýt dày có móng tay nhọn, mà móng tay nhọn lại có bấm móng tay” nhé.

Nói rồi nó lấy từ trong cặp ra một cái khẩu trang, đeo vào mặt.

- Sao, thấy thế nào, bây giờ thì hiểu rồi chứ. Dù anh có phóng nhanh đến cỡ nào cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tôi hết.

- Coi như cô thông minh.- Hấn

- Xời, bây giờ mới biết tôi thông minh thì thật là tội nghiệp. Tôi thấy thương hại cho anh quá.

- Cô... ko đi nhanh lên thì ở đây mà đợi trèo tường vào trường như lần trước đi. Nói trước, lần này tôi sẽ ko để cho cô thoát đâu.

- Hừ, biết rồi, ko cần anh phải nhắc nhở.

Hấn phóng đi kéo theo hai chiếc xe còn lại cũng lao vun vút.

- Hừ, sao trên đời lại có kẻ bĩ ổi, hèn hạ, xấu xa, trơ trẽn, trắng trợn như thế cơ nhi?- Nó lăm bắm nhưng cũng đủ để Tuấn nghe thấy.

- Thôi đi nhanh lên còn ở đây mà nói này nói nọ, kéo lại đúng như lời anh ta nói bây giờ

- Tao biết rồi.

Nó bước gần tới trường thì thấy một đám con gái bầu quang tụi hần. (Sao giống ruồi bầu quá vậy)

- Ôi, người trong lòng em.- H/s nữ 1

- Anh Minh của em.- H/s nữ 2

- Anh Đức Anh ơi!!!!!!- H/s nữ 3

Vân vân và mây mây...

Nó thì _____ ko còn gì để mà nói! Nản quá chừng.

- Đúng là mấy tên đó gây "hot" khinh khùng thật.- Nó lăm bằm

- Bây giờ mới biết hả? Mày đúng là người từ trên trời rơi xuống mà.- Tuấn

- Thôi ko nói nữa, đi vào thôi.

Nó phải chen chúc mãi mới qua đc cái đám ruồi bầu đó. Nó bước vào trường.

- Hix.... hix... bọn họ làm cái quái gì mà chen lấn xô đẩy khiếp thế? Suýt nữa là xảy ra án mạng rồi.- Nó than vãn

- Chị hai ơi, chị đừng than nữa, cũng tại chị đi học "sớm" quá nên mới thành ra thế này đây.- Tuấn kêu nó

- Biết rồi mà, mày có cần phải bắt bẻ tao như vậy ko? Từ nay tao sẽ đi học trước mấy tên đó đc chưa?

- Chắc ko?- Tuấn đa nghi

- Chắc.- Nó cương quyết.

- Tao tin mày lần này vậy. Vào lớp thôi.

- Ok.

Nó bước vào lớp, tiết đầu tiên là tiết âm nhạc. Hôm nay lớp nó đc nghe bản sonat ánh trăng của Beethoven. Nó nghe bài này sao quen quá, hình như đây ko phải là lần đầu tiên nó đc nghe. Cũng chẳng hiểu vì lý do gì mà nó lại cảm thấy buồn. Nó ngồi băng khuỷu suy nghĩ một mình nhưng điều này đã lọt vào mắt Tuấn.

- Mày sao vậy, cảm thấy ko khỏe chỗ nào à?- Tuấn quan tâm

- Ko, đâu có, tại tao nghe bài này thấy nó buồn bã quá ý mà.

- Vậy hả? Đc rồi.

_____ Em là đường phân cách thời gian _____

Tùng.... tùng..... tùng

Tiếng trống báo hiệu hết tiết làm nó tỉnh ngủ. Rót cuộc thì cuối cùng cũng qua tiết văn ru ngủ.

Ọc.... ọc...- Bụng nó sôi lên vì bữa sáng nó cho gì vào bụng đâu. Nó quay sang Tuấn:

- Ê, đi xuống canteen với tao đi.

- Làm gì?

- Tại tao thấy đói, sáng nay tại mấy thức giục kinh quá nên tao ko kịp ăn sáng đây.

- Đi thì đi. Tao ko muốn phải đi khám lại tai.

- Ok

Nó cùng Tuấn đi xuống canteen, chọn một cái bàn ở phía trong ngồi ăn sáng.

Tại một góc canteen, nơi mà tất cả ánh mắt của các nữ sinh và các nam sinh đều đổ dồn hết về phía đó.

- Này Phong, kia chẳng phải là cô ta sao.- Đức Anh mắt nhìn về phía nó tay huých huých hấn.

Forever...

Anata kara Call My Name

Ikigaitsu What Did You Say?

Kigoe nai furi mata kiki tagute

Mimi wo toku sukuru

Kaze gasure tekuru

Mono ga tari no hajimari hajimari

Anata no Echo Echo Echo,

Anata no koe koe koe

Sakiho goro hana no, youni

Everyday you're in my Heart

Monday, yume oki kasete

Tuesday, mo kuchi kakute

Tto Wednesday shiranai, anata wa shiritai

Thursday, oshi nine kai o

Friday, yume omi sasete

Kko meto nai omoi ga furu yo, tsu You Everyday Love

Nó lấy điện thoại ra, màn hình hiện ra ba chữ to đùng “tên độc ác”.

- “Tên độc ác”, là ai nhỉ? Chết rồi, là tên đó. Sao tên đó lại gọi giờ này nhỉ?

- Ai đó?- Tuấn

- Thì là cái tên ông chủ của tao ấy. Chắc lại sai bảo tao gì rồi.

Nó nhấc máy

- Có việc gì ko?- Nó

- Ra bàn cuối góc trong cùng đi.- Hấn hách dịch

- Để làm gì?

- Thì cứ ra đi rồi sẽ có việc.- Nói rồi hấn cúp máy

- Cái tên vô duyên, chưa nói xong mà đã cúp máy. Bực thật.

- Sao vậy?- Tuấn hỏi han

- Ko có gì. Mà cứ ngồi ở đây nhè, tao đi có chút chuyện.

Nó đi xuống chỗ mà hấn bảo thì thấy tụi hấn. Mọi người bây giờ lại đổ dồn ánh mắt về nó.

- Có gì nói luôn đi.- Nó nói ngắn gọn

- Nói chuyện với tôi kiểu thế àk?- Hấn hơi tức

- Thích.- Nó vẫn coi như ko có chuyện gì
- Đi mua đồ ăn cho tôi.- Hấn
- Ko. Sao tôi phải làm?- Nó ngang ngược
- Vì cô là osin của tôi.- Hấn nói thẳng ra
- Nhưng trong bản hợp đồng có ghi là ở trường cũng phải làm osin cho anh đầu chủ. Anh muốn biết đúng hay sai thì về bỏ ra mà xem lại đi. Tôi bận, tôi đi trước.

Ko để hấn nói thì nó đã đi rồi làm hấn tức lắm.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Đụng Độ Ở Canteen(2)

Nó bước về bàn mình với khuôn mặt rất vui vẻ. Thấy vậy, Tuấn liền hỏi:

- Có chuyện gì hay ho àk? Sao mày vui thế?
- Chẳng là tao đã xử đc cái tên khó ưa đó rồi.- Nó hí hửng
- Vậy thì tốt.

Nó tiếp tục bữa sáng của mình thì bỗng một giọng nói chua lè vang lên:

- Oh, còn tưởng là ai. Đây chẳng phải là con nhỏ muốn làm tâm điểm chú ý của mọi người sao? Thế nào, đúng như ý mình rồi còn gì, hài lòng ko?- Phan Kim Dung dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn nó.

Cả một đám con gái chất một lớp phấn dày đặc đứng trước bàn của nó. Mọi người xung quanh nhìn và thầm cười xem sẽ có chuyện gì xảy ra với nó.

- Oh, có kịch hay để xem rồi kia.- Giọng nói của Đức Anh vang lên, mắt hứng thú nhìn về phía bàn của nó.

Nó ngẩng mặt lên, quay ngang quay ngửa, nhìn trái nhìn phải. Nó biết đang có người nói chuyện với mình, nó nhìn vào Kim Dung hỏi với khuôn mặt điềm tĩnh:

- Cô nói xong chưa?
- Tao nói xong thì thế nào mà tao chưa nói xong thì sẽ làm sao?- Kim Dung trừng mắt nhìn nó.
- Nói xong rồi thì làm ơn đi ra chỗ khác đi. Cô có nhìn thấy tôi đang ăn ko, hàng tá phần trên mặt cô rơi xuống thức ăn của tôi rồi đấy. Eo ôi khiếp quá!!!!- Nó vừa nói vừa kết hợp với động tác thổi bụi.
- Mày..... mày.... nói gì?- Kim Dung tức điên lên quát.
- Lại còn phun mưa nữa chứ. Mắt vệ sinh quá.- Nó nhăn mặt lại.

Đối phó với một người mà mình rất ghét ko nên dùng đến vũ lực, làm vậy khác nào người đó xứng đáng để mình mất năng lượng cho việc phải động tay động chân. Nó rất thông minh khi chỉ dùng lời nói thôi mà đã làm cho đối phương tức điên lên, cao chiêu!

Trong canteen loáng thoáng nghe thấy vài tiếng cười khúc khích của nữ sinh. Nói phần trên mặt cô ta bay vào thức ăn thì chẳng khác gì nói cô ta trát phần dày đến mức có mỗi cử động miệng mà cũng rơi sao? Nói cô ta phun mưa chẳng phải đồng nghĩa với cô ta ăn nói rất thô tục sao? Những nữ sinh bị Kim Dung bắt nạt khi xưa thì nhờ nó mà đã trả đũa thù mà ko bị làm sao. (T/g: Tâm phục chí này rồi, còn biết dùng cách nói gián tiếp để kích dêu người ta nữa. Nó: Quá khen, quá khen. ^tay vừa chấp lại vừa rung^ Đây mới chỉ là phần mở đầu thôi. Chị đây còn nhiều chiêu lắm, cứ thưởng thức đi. T/g: Mới khen có mỗi câu thôi mà đã..... Nó: Hừ? ^lườm^ T/g: Dạ, ko có gì ạ.)

- Hahahaha.... Phần thì bay vào thức ăn, nói thì phun mưa, toàn là lời lẽ làm cho người ta cảm thấy khó chịu, vậy mà mặt vẫn tỉnh bơ như là ko có gì. Ko ngờ em ấy lại có mặt hài hước như vậy đấy, xem ra tờ đã ko biết đc hết em ấy rồi. Tờ bắt đầu hứng thú với em ấy rồi đấy.- Minh cười ha hả, vui vẻ nói với hấn.

Hắn ko nói gì, vẫn tiếp tục xem chuyện sẽ diễn ra như thế nào.

Lúc này, mặt của Kim Dung đã đỏ rực, nghe thấy đc những tiếng cười xung quanh thì cảm thấy xấu hổ và tức điên lên. Thấy vậy, hai đứa con gái bên cạnh ko khác gì Kim Dung, mặt cũng trát hàng tá phần lên mặt nói nó:

- Con khốn này. Mày muốn chết lắm hả? Sao dám nói với Dung như thế?- Trương Thúy Nga chửi nó

- Nếu mày muốn sống thì hãyquỳ xuống lạy bọn tao đi, có lẽ tao sẽ nói đỡ cho mày trước mặt Dung để mày có cơ hội sống.- Vũ Trúc Như ra về từ tể muốn giúp nó.

- Các chị nói hay quá nhưng tôi chỉ ko biết mấy chị có làm đc ko thôi. Đc rồi, tôi sẽ xem các chị có làm đc như những gì các chị nói ko nhé. Tôi sẽ chờ xem các chị xử tôi như thế nào?- Nó nói nhưng mang ý nghĩa khiêu khích.

- Con này.....- Kim Dung giờ tay lên định cho nó một cái bạt tai với lực ko hề nhẹ. Nhưng khi bàn tay của cô ta chưa kịp chạm đến mặt nó thì đã bị nó lấy tay chụp đc.

- Này chị hai, tôi đã nói với chị rồi, chị làm ơn tránh xa tôi ra một chút, chị ko hiểu tôi nói gì àk? Àk, tôi biết rồi, chị ko hiểu tiếng người chứ gì?- Nó vừa nói vừa bóp thật chặt tay của Kim Dung làm cho mặt cô ta trắng bệch, mày nhúu lại tỏ vẻ khó chịu.

- Mà cô xịt bao nhiêu lọ nước hoa cho bộ quần áo này vậy. Chắc trên chục lọ chứ chẳng ít nhỉ? Thảo nào mà mùi nồng nặc quá, làm tôi mất cả hứng ăn. Hắt..... xì..... xì..... Tôi hơi bị dị ứng nước hoa nên chị có thể đứng xa tôi một chút đc ko?- Nói rồi nó hắt mạnh Kim Dung ra làm cô ta suýt phải “ôm hôn đất mẹ”. Sau đó nó lấy ra cái khẩu trang mà lúc sáng nó mang đi. Nó chép miệng:

- Cũng may hôm nay tôi có mang khẩu trang. Thế mà cái khẩu trang cũng có ích đấy chứ, vừa tránh hít phải bụi xe ô tô mà cũng ko phải ngửi mùi nước hoa nồng nặc. Đúng là “một mũi tên trúng hai đích”.- Nó càng nói càng làm cho mặt của Kim Dung biến sắc.

- Mày..... mày.....- Kim Dung ko nói đc gì.

- Chị Dung!!!!!!!! Đám con gái đứng sau bọn chúng thấy thế thì nhao nhao lên, ý đồng mà định xông lên đánh nó nhưng bị ánh mắt sắc lạnh của nó lướt qua thì cảm thấy sợ và lùi bước.

- Chúng bay.... Sao thế..... xông lên đánh nó cho tao.- Kim Dung quát

- Từ từ đã, có gì thì cứ bình tĩnh để tôi đứng lên rồi thích đánh gì thì đánh.- Nó vừa nói vừa đứng dậy, tay thì đang làm động tác xắn tay áo lên nhưng áo đồng phục của nó lại là áo sơ mi ngắn tay. Nó chợt nhận ra mình đang làm gì thì rút tay lại xấu hổ: (T/g: Chị này quen mặc áo dài tay rồi xòn cái áo đồng phục này có tay đâu, chị này bị què rồi. Nó: Con kia, mày thiết kế cái áo kiểu gì mà kì quặc thế hả? Có thích chết với chị mày ko? T/g: Cái gì mà kì quặc, áo sịn của người ta đấy. Tôi thích chị làm tôi chết đc đấy ^cầm dép lên và.... chạy^)

- Í lộn..... hi... hi... hi.- Nó cười trừ làm cho qua.

Hành động của nó làm cho hắn bật cười nhưng chỉ là nụ cười thoáng qua, ko ai biết đc. Đây là lần đầu tiên mà hắn cười từ trước đến giờ. Nhưng hắn đã nhận thức đc hành động của mình bèn tắt nụ cười một cách nhanh chóng.

- Đc rồi, muốn gì thì lên đi.- Nó thách thức

- Tụi bay đâu... Xông lên- Thúy Nga ra lệnh, ánh mắt tóe lửa, thật hèn hết sức mà. Nhưng bây nhiêu đó làm sao đủ giải ngửa cho nó cơ chứ.

Nó nhìn một đám người đặng đặng sát khí tiến về phía nó.

“Chậc, lâu rồi mình cũng ko đc động tay động chân, lần này khởi động chút cho dẫn gân cốt vậy, tiện thể xả stress cho những áp lực khi làm osin cho tên xấu xa đó luôn.”- Nó nói thầm.

Nó vận mình, bẻ tay kêu răng rắc, ngoái cổ, mở miệng cười chào đón hơn 25 người kia nhập cuộc.

Đám người kia xông vào đánh nó, nhìn cứ như nó đang ở thế bị động vậy, nhưng nếu để ý kĩ thì nó đang cười. Nó tung một cước vào bụng một đứa con gái xông lên đầu tiên, rồi quay lại thực hiện cú đá sau vào mặt đứa đang định đánh lên nó. Nó ra đòn nào đều đánh trúng vào những chỗ nguy hiểm, một đòn kết thúc một người. Và cứ như vậy cho tới 10 phút sau, nó đã hạ gục hơn hai chục đứa trong khi chúng cò chưa động đc vào người nó lần nào, bọn chúng ngã sòng soài trên mặt đất còn nó thì đứng ở giữa nở một nụ cười. Xong đâu đó, nó lấy tay phui quần áo (như phui bụi í) rồi cúi xuống nhìn vào một đứa con gái phán một câu xanh rờn:

- Hời thật nhé: mấy cô có biết võ ko vậy? Sao đánh nhau kiểu gì mà kém thế, chưa đủ để tôi xả stress. Muốn đấu với chị đây hả, về luyện tập thêm đi nha. Khi nào giỏi rồi thì hăng đấu tiếp.... Hahahaha

Nói xong, nó tiến từng bước một về phía Kim Dung, Trúc Như và Thúy Nga rồi đi ngang qua bọn họ đang đứng với cái mặt của con tắc kè hoa lúc xanh lúc đỏ, lúc thì lại tím..... tóm lại là ko thể tả đc, ko quên tặng cho bọn họ một nụ cười nhếch mép khinh bỉ. Nó quay lại nhìn vào cái bàn mà nó vừa ngồi nói:

- Lên lớp ko?
- Ờ, mày ko ăn nữa à? - Tuấn giật mình
- Ko, hết hứng thú ăn rồi. - Nó đáp
- Ờ rồi.

Rồi nó và Tuấn cũng vào lớp và học tiếp.

* Giới thiệu nhân vật mới: (Thân phận của mấy nhân vật nam và nữ đều là do t/g chém đấy, mong mọi người đừng ném đá nha.)

- Phan Kim Dung: 17 tuổi, là con gái của tập đoàn thời trang lớn nhất châu Á. Nhan sắc có hạn mà thủ đoạn thì vô song, lúc nào cũng chất lên mặt mình hàng tá phần. Tính tình: kiêu căng, chảnh chọe, thích hấn, ghen ghét với nó, nhiều lần hăm hại nó nhưng ko thành công.
- Vũ Trúc Như: 17 tuổi, là con gái tập đoàn đá quý lớn nhất châu Á, giống Kim Dung, thích Minh, cùng với Kim Dung nhiều lần hăm hại nó.
- Trương Thúy Nga: 17 tuổi, là con gái tập đoàn điện tử lớn nhất châu Á, giống Kim Dung và Trúc Như, thích Đức Anh.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Kế Hoạch Mới (1)

Thông báo

Theo quyết định số 2 điều ABC, khoản XYZ: do lịch thi học kì I của t/g trùng với lịch gì đó của sở giáo dục nên trường t/g sẽ đẩy kì thi lên trước 1 tuần. Do vậy trong tuần này t/g phải đi học bù cho kịp chương trình thi nên t/g ko có thời gian đăng truyện. Tuần sau là t/g phải thi rồi nên t/g muốn thông báo với các bạn đọc giả rằng chắc khoảng cuối tháng hoặc sang tháng 1 t/g mới đăng đc truyện. Cuối cùng t/g muốn cảm ơn các bạn đã ủng hộ truyện của mình.

Còn bây giờ thì chúng ta đi vào tiếp câu chuyện của nó nhé!!

Đúng lúc nó đang định bước ra khỏi canteen đi về lớp thì ông thầy hiệu trưởng đã đến đứng trước mặt nó. Ông thầy nhìn liếc qua mấy đứa con gái nằm ngổn ngang dưới đất thì cất tiếng:

- Có chuyện gì xảy ra ở đây thế hả?
- Trời ạ! Lại là mấy ông thầy! Rõ chán. - Đức Anh bĩu môi rồi quay sang tiếp tục ăn cơm.

Kim Dung thấy ông thầy hiệu trưởng thì liếc mắt cho Trúc Như và Thúy Nga. Như hiểu đc ý của Kim Dung, Trúc Như và Thúy Nga vội chạy đến trước mặt ông thầy ra vẻ đau đớn:

- Thưa thầy, là bạn này đã gây sự với tụi em trước. Em chỉ nói với bạn ấy một câu thôi nhưng sau đó bạn ấy lại ra tay đánh tụi em. Thầy phải xử phạt bạn ấy, đòi lại công bằng cho tụi em, nếu ko..... nếu ko..... thì em ko còn mặt mũi nào nữa..... - Trúc Như giả vờ khóc lóc.
- Trúc Như nói đúng đấy thầy ạ. Thầy phải đòi lại công bằng cho tụi em - Thúy Nga xen vào.
- Em - Thầy hiệu trưởng chỉ tay vào nó.
- Dạ, thầy gọi em ạ? - Nó ngu ngơ hỏi
- Phải. Em lên phòng thầy ngay cho tụi tôi!!!!!! - Ông đỏ mặt lên, nói bằng giọng kiêu căng.
- Thưa..... thưa thầy, em..... em - Nó ấp úng ko nói lên lời.

Rồi nó chạy đến chỗ thầy hiệu trưởng, van xin:

- Thầy ơi, thầy! Em ko có tội tại sao thầy lại bắt em lên phòng thầy?

- Em bị phạt vì tội gây gổ đánh nhau.
- Nhưng rõ ràng là bọn họ gây chuyện với em trước mà.- Nó kêu oan.
- Tôi ko cần biết là ai gây sự với ai trước. Tôi chỉ biết rằng em đã gây gổ đánh nhau với mấy em kia.- Ông thầy điềm tĩnh trả lời.
- Thôi mà thầy ơi, em chỉ trót dại lần này. Em hứa lần sau sẽ ko để mình bị hãm hại lần nữa.
- Hừ....?- Ông thầy liếc nhìn nó.
- Àk, em nhầm. Ý em là lần sau em sẽ ko tái phạm nữa. Vậy thầy tha cho em nhé!!!

Thấy ông thầy còn do dự, nó liền gạ gẫm:

- Đi mà thầy! Nhé!! Nhé!!!

Thấy nó cứ lải nhải mãi, cuối cùng ông thầy cũng mềm lòng nói với nó:

- Thôi đc rồi, tôi tha cho em lần này. Lần sau mà còn tái phạm nữa thì tôi ko bỏ qua đâu đấy. Em cứ chuẩn bị tâm lí xuống phòng tôi “ngồi uống nước chè” đi.- Ông thầy hăm dọa nó.
- Dạ, em cảm thầy. Nhưng mà thầy ơi, thầy cho em nói câu này, thầy đừng phạt em nhé!!!- Nó tỏ ra bí mật.
- Nói đi.- Ông thầy tò mò
- Nhưng thầy phải hứa rằng thầy ko phạt em cơ.- Nó ra điều kiện.
- Đc rồi, tôi chịu chị.
- Em biết mà, trong đây chỉ có thầy là tốt thôi.
- Ko cần phải nịnh tôi, chị vào thẳng vấn đề chính đi.
- Em muốn nói rằng em ko thích uống chè. Em thích uống nước ngọt cơ, nước chè vừa đắng lại vừa làm người ta ko ngủ đc. Thế nên..... nên.....- Nó ấp úng
- Nên sao?- Ông thầy đã hơi bực.
- Nên khi nào thầy “mời” em xuống phòng hiệu trưởng thì thầy hãy chuẩn bị nước ngọt cho em nhé!!!!!!- Nó bật cười.
- Em..... em..... Chị làm tôi tức chết..... Ko nói với chị nữa.- Ông thầy ko làm gì nổi nó liền bỏ đi.
- Ấy ấy thầy ơi!!!!!! Thầy cho em ôm thầy một cái nhé! Coi như là để cảm ơn đi.- Nó lại càng trêu ông thầy.
- Tôi ko thích.- Ông thầy tức lắm ko thèm quay lại.
- Vậy thì em chào thầy. Chúc thầy một ngày vui vẻ.- Nó càng ra vẻ tốt bụng.

Nhưng ông thầy lẳng lặng ra đi ko nói tiếng nào.

Sau khi ông thầy quay đi, nó cúi người xuống thờ “phủ” một cái. Sau đó nó ngẩng mặt lên, quay lại lờm vào Trúc Như và Thúy Nga và cất giọng nói:

- Coi như lần này các người may mắn, tôi sẽ tha cho các cô. Nếu còn có lần sau nữa thì đừng hòng mà nghĩ mình sẽ ko bị làm sao. Tôi ko bảo đảm đc mấy người sẽ ra sao đâu.

Nó rồi nó quay gót bước đi vào lớp học.

_____ Em là đường phân cách thời gian _____

Ra về.....

- Ê My, đợi đã.- Tuấn gọi nó
- Có chuyện gì sao?
- Đi ăn cơm với tao đi? Hôm nay tao khao.- Tuấn rủ nó

- Hở, nhưng sao lại là hôm nay?- Nó ngờ người
- Ko sao cả, thấy thích thôi. Coi như mừng mỳ qua khỏi kiếp nạn sáng nay.
- Cảm ơn mỳ. Nhưng chắc là ko đc rồi.- Nó e dè
- Sao vậy?
- Tại vì tao còn phải về nấu cơm trưa cho mấy tên khó ưa đó.- Nó trề môi
- Chán thế. Tâm trạng tao đang vui.

Rồi nó khẽ cười:

- Đc rồi. Tao sẽ thông báo cho bọn họ sau.

Vài phút sau, nó và Tuấn đi ra cổng trường thì gặp tụi hần.

- Ê, trưa nay tụi ko ăn cơm ở nhà đâu nhé. Tụi đi ăn cơm trưa với bạn tụi. Vậy nên mấy anh tự nấu ăn đi nhé!
- Cô đc sự đồng ý của Phong chứ?- Đức Anh
- Sao tụi phải cần sự đồng ý chứ? Tụi đâu phải là osin 24/24 của anh ta đâu. Nếu mà anh ta có hỏi thì cứ nói lại y hệt như những gì mà tụi nhé. Nhớ là phải nhấn lại hộ tụi đây! Nếu ko thì các anh sẽ biết tay tụi.- Nó chu môi
- Vậy thôi, tụi đi đây.

Cùng lúc đó, hần đi đến, nó cố làm lơ đi coi như ko biết. Nó và Tuấn đi về theo hướng ngược. Thấy vậy, hần liền hỏi:

- Này, osin cô đi đâu vậy, rốt cuộc cô có về nhà nấu cơm ko ấy?

Nó ko thèm nói mà cứ đi làm hần rất tức.

“Đc lắm, cô dám ko trả lời tụi. Tụi sẽ cho cô biết tay.”- Hần tức giận

Ở nhà hàng Star Angel, nó đang ăn cơm rất ngon lành với Tuấn mà ko biết rằng ở nhà đang sắp xảy ra một trận lộn đing.

Ăn xong.

- Ngon quá!- Nó lên tiếng
- Thích ko?
- Thích chứ. Ngon thế này cơ mà.- Nó tấ tấ khen ngon

Chợt trong đầu nó lóe lên một cái bóng đèn 150kW

“Àk, đúng rồi. Thôi chấp nhận chịu thiệt lần này với bọn họ vậy.”- Nó nghĩ

- Tao vào đây một lát, mỳ ăn xong thì cứ về trước đi nhé.
- Mỳ bị sao àk?
- Ko có gì. Thôi tao đi đây. Bye

Nói rồi nó bước vào trong nhà hàng.

- Cô oi cho cháu mua đồ ăn mang về nhé!- Nó nói với bà chủ nhà hàng
- Đc rồi, cháu đợi một lát.

Vài phút sau. ...

- Đây, của cháu đây.
- Cảm ơn cô ạ. Cho cháu trả tiền.

_____ Em là dải phân cách thời gian _____

Nó rón rén bước vào nhà thì.....

- Ê, osin sao cơ nầy tôi hỏi lại ko trả lời?- Hấn nói to

Nó vẫn im lặng coi như ko nghe thấy gì, hai tay đưa về phía sau lưng. Lần này thì hấn tức giận thật rồi.

- Nguyễn Ngọc Thảo My, tôi hỏi sao cô ko trả lời?- Hấn quát to

Lần này thì nó mới trả lời nhưng với dáng điệu rất chi là đều.

- O, anh gọi tôi àk?- Nó giả bộ

- Ở đây chỉ có mỗi cô tên là Nguyễn Ngọc Thảo My thôi.- Hấn

- Anh gọi tôi có chuyện gì ko?- Nó

- Sao cơ nầy tôi gọi cô ko trả lời?- Hấn

- O, tôi tưởng anh gọi người tên là osin cơ mà? Tôi có phải tên osin mà trả lời. Tên tôi là Thảo My mà.- Nó tỏ vẻ ngây thơ hết chỗ nói làm hấn nổi hết cả da gà.

- Cô..... Đc rồi, cơ nầy cô đi đâu mà bây giờ mới về hả?- Hấn nhăn nhó

- Đi ăn com. Thế mấy người bạn “yêu quý” của anh ko nói cho anh biết àk?- Tôi đã bảo bọn họ nhắn lại với anh rồi mà?

- Có.

- Vậy sao còn hỏi?

- Muốn đích thân cô phải nói.

- Anh..... đc rồi, tôi ko thêm nói với anh nữa.- Nói rồi nó định bỏ đi nhưng....

- Đợi đã, tôi chưa nói xong.- Hấn gằn giọng

- Còn gì nữa.- Nó bực mình

- Trên tay cô xách cái gì đấy?- Hấn nghi ngờ.

- Đồ ăn cho bữa tối. Cơ nầy tiện thể tôi đi siêu thị mua đồ.- Nó tỏ vẻ ko có gì.

- Đc rồi.

- Vậy bây giờ tôi đi đc chưa?

- Chưa.

- Lại cái gì nữa.- Nó bực mình.

- Sao cô tự ý đi ăn com mà ko đc sự cho phép của tôi?

- Cái đấy mà anh còn phải hỏi tôi sao?

- Sao?

- Trong bản hợp đồng ko có ghi rằng tôi phải làm osin 24/24 cho anh. Thế nên tôi thích đi lúc nào thì đi. Còn các anh ko ăn một bữa chắc cũng ko đến nổi chết đói đâu nhĩ?- Nó nói dứt khoát làm hấn rất tức.

- Cô..... cô..... Đc rồi..... Tôi sẽ sửa lại hợp đồng.

- Trong hợp đồng ko có ghi rằng bên A có quyền sửa hợp đồng.- Nó nói một cách lưu loát.

Hấn tức lắm, lặng yên ko nói gì rồi đi thẳng lên phòng ko thêm đoái hoài gì tới nó. Còn nó thì:

“Sao, ko nói đc gì nữa rồi chứ gì? Vui quá!”- Nó nghĩ thầm. (T/g: Chị này là đang cười trên sự đau khổ của người khác nè. Nó: Tao thích đấy, mi làm gì đc tao? T/g: Đầu, em có ý kiến gì đâu.)

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Kế Hoạch Mới (2)- Điều Ko Lường Trước

Chào tất cả các bạn đang đọc truyện của mình. Tác giả đã trở lại và lợi hại (ăn hại) gấp trăm lần. Sau gần 3 tuần ôn kiểm tra và kiểm tra học kì I, tác giả đã trở lại và viết tiếp truyện. Khổ thân cho tác giả là khi kiểm tra toàn dưới sự kiểm soát của các ông, bà la sát khó tính. Vì thế, điểm số hơi bị là.....
Thôi ko dài dòng văn tự nữa, chúng ta đi vào truyện thôi.

Sau khi hấn lên tầng, nó vội chạy vào phòng. Nó loay hoay ko biết nên để đồng hồ ăn lênh kênh ở đâu. Nó cứ lăm bà lăm bằm:

- Haizzz. Chết rồi, phải để chỗ đồ ăn này ở đâu mà bọn họ ko biết đây? Để trong tủ lạnh thì có nguy cơ bị phát hiện rất cao..... Hix.....
Hix.....

- Hay là giấu chỗ nào ở bên ngoài vậy.....

- Ko đc, như thế thì đồ ăn sẽ bị hỏng mất.....

- Phải làm sao đây?????

- Chẳng lẽ mình lại phải đứng canh cái tủ lạnh này hay sao ?.....

- Huhuhu... Chỉ có mỗi một lần bất cẩn thôi mà làm cho mình khổ khổ đến thế này đây.....

Sau một hồi nó đứng tự kỉ một mình ở trong bếp thì cuối cùng màn độc thoại của nó cũng kết thúc. Nó quyết định để chỗ đồ ăn đó trong tủ lạnh và chèn mấy chai nước chần cho chỗ đồ ăn. Sau đó, nó lại lăm bằm:

- Trời, ko ngờ mình lại thông minh đến thế này đây!!!! Bái phục.... bái phục.

Sau khi tự sướng xong, nó lên phòng của mình.

_____ Em là đường phân cách thời gian _____

14h chiều hôm đó tại biệt thự của hấn.....

- Thảo My!!!!!!- Lại là tiếng hét của hấn.

- Thảo My! Thảo My!! Đi dọn dẹp nhà cửa nhanh lên!!!!- Hấn tiếp tục gọi nhưng dường như tất cả là vô ích.

Nó đang vất vèo trên giường vừa nghe nhạc vừa hát nên ko nghe thấy tiếng hét chói tai của hấn.

“Hey boy! Hello!

Goodmorning!

Sớm mai lung linh đôi chân nhẹ bước,

Xinh tươi đôi má em hồng,

Nghiêng nghiêng đôi vai em ngân nga khúc hát.

Chợt nụ cười đắm say làm lòng này bồi hồi ngát ngây.

Chợt nhận ra anh đến bên thật gần.

La Là La Lá La.

Ngày qua bao thời gian gần bên người,

Em dần nhớ mong.

Từng cơn gió, từng làn mây trên cao cùng em nhớ đến anh.

Ngàn sao cũng như chiếu lấp lánh,

Mong có em bên anh như trăng sao.

Hah! Chợt nhận ra em đã yêu!

Everything! Hey

Ah ha! Ah ha!

Baby! Baby! Call me

Hey boy! Hey Boy!

Có biết em rất nhớ anh?

Ah ha! Ah ha!

Baby! Baby! Call me

Ah ha! Ah ah ha!

Con tim em muốn nói yêu anh.

Mây trôi nhanh hoa như long lanh.

Đôi chân em như đang ngập ngừng.

Như trong mơ anh khẽ bước đến

Giang đôi tay ôm em say đắm

Hey boy! Hey boy!

Đang rộn vang nhịp yêu thương

Ah ha! Ah ah ha!

La Là La Lá La.

Ngày từng ngày dịu dàng nhẹ nhàng trôi qua trong yên bình.

Hey!

Tình yêu ta vẫn bao la như gió ngang trời.

No!

Vòng tay anh yêu thương luôn mang diệu kì đến em

Cho trên cao vui đùa cùng ngàn vì sao trên trời cao.

Hey boy!

Goodmorning!

Ah ha!

I love you! I love you!

I miss you!

Love you!

Ah ha! Ah ha!

Baby! Baby! Call me

Ah ha! Ah ah ha!

Con tim em muốn nói yêu anh.

Ah ha! Ah ha!

Baby! Baby! Call me

Ah ha! Ah ah ha!

Con tim em muốn nói yêu anh.

Mây trôi nhanh hoa như long lanh.

Đôi chân em như đang ngập ngừng.

Như trong mơ anh khẽ bước đến

Giang đôi tay ôm em say đắm

Hey boy! Hey boy!

Đang rộn vang nhịp yêu thương

Ah ha! Ah ah ha!

La Là La Lá La.

La Là La Lá La.”

(Hey boy – Khởi My)

Nó nghe bài hát mà cảm thấy bài này nói lên tâm trạng trong lòng nó vậy, cứ như Khởi My chỉ hát bài này để dành tặng cho nó nên tâm hồn đang đi du ngoạn nơi nào rồi, ko để ý bên ngoài có chuyện gì xảy ra.

Hắn gọi mãi nhưng ko nghe thấy nó trả lời bèn.

..... Rầm. Hắn đẩy cửa xông vào.

- Này, tôi gọi cô ko nghe thấy hả?

Nó vẫn chằm chằm đeo tai nghe thân nhiên nghe nhạc, ko phải là do nó cố tình lơ đi mà là nó ko biết. (Tập trung kinh)

- Thảo My!- Hắn hét lớn rồi giật cái chăn ra.

Nó giật mình bật dậy.

- A, cái gì vậy! Sao anh lại ở trong phòng tôi?

- Còn cái gì nữa!! Cô hay nhí!!!! Nằm trên giường mà đinh đưng nghe nhạc, hát thì như bò rống. Nãy giờ tôi gọi cô có nghe thấy gì đâu. Thật là vừa tốn calo vừa tốn nước bọt.

- Kệ tôi. Thế anh gọi tôi có chuyện gì?

- Thật là cơ này cô ko nghe thấy tôi nói gì àk?

- Thật.

- Đi dọn dẹp nhà cửa đi.- Hắn nói làm cho nó giật cả mình.

- Đc rồi, tôi làm là đc chứ gì?- Nó trề môi.

Sau đó. nó bước xuống giường. đi xuống cầu thang thì thấy tụi hắn đang ngồi trên ghế sofa xem ti vi rất vui vẻ làm nó tức.

Nó dọn nhà đến đâu cũng phải nghe thấy tiếng nói rất chi là. đều của hắn:

- Này, bên này này đã sạch đâu.

- Ê, bên kia kia. Đây, còn nhiều bụi lắm kia kia.

..... Vân vân và mây mây.....

Cắt ngang cuộc chỉ trích của hắn với nó là tiếng của Minh:

- Minh đi lên tầng đây. Các cậu cứ xem đi nhé.

Sau khi Minh đi, hắn kêu ca:

- Nói nhiều quá làm tôi khát nước rồi, cô cứ làm đi tôi đi lấy nước rồi sẽ xem cô làm như thế nào sau.

Nó nghe thấy thế thì mừng hụt. Nó lẩm bẩm:

- Nước..... tủ lạnh..... ĐỒ ĂN.

Nó đang lo ko biết nên làm gì thì chợt đầu nó lóe lên một cái bóng điện 170kW. Nó quay sang hắn:

- Để tôi đi lấy nước cho.

- Há???? Hôm nay cô có bị làm sao ko?- Hắn ngạc nhiên hết cỡ

- Là sao?

- Thì mọi hôm tôi bảo thì cô mới làm còn ko bảo thì thôi. Nhưng hôm nay cô lại tự nguyện làm.

- Àk, vậy hả. Tôi là con gái mà. Con gái thì cũng có lúc phải sáng nắng chiều mưa, trưa giông tố mà. Anh cứ ở yên đây để tôi đi lấy nước.

Nó vừa đi vừa lẩm bẩm:

- Phù... may quá...

Nó lấy trong tủ lạnh ra 1 chai nước đưa cho hắn.

- Này, nước của anh đây.- Nó

- Ờ rồi.- Hắn

- Cái anh kia, tôi đã tốt bụng mang nước cho anh rồi sao anh ko nói một tiếng “cảm ơn” vậy?- Nó hơi bực

- Tôi chưa từng nói hai chữ “cảm ơn” với ai bao giờ cả.- Hắn lạnh lùng

- Thôi. Coi như tôi ko chấp với kẻ thiếu văn hóa.

Rồi nó quay ra tiếp tục làm công việc của mình.

_____ Em là đường phân cách thời gian _____

Khi nó lau dọn xong nhà cửa, nó bước lên phòng. Một mình nó lang thang bước lên tầng, nó chợt nghe thấy tiếng đàn piano phát ra, những âm thanh êm dịu khiến nó mê mẩn. Nó lần theo dấu vết tiếng đàn thì đến một căn phòng. Căn phòng rất trống, có một chiếc đàn piano sáng loáng lặng lẽ đứng sừng sững đc đặt ở chính giữa căn phòng và người đang đánh đàn là Minh. Một loạt giai điệu êm ru vang lên dưới sự diễn tấu nhịp nhàng của 2 đôi tay. Tiếng nhạc như thể những tia nắng ấm áp dịu dàng chiếu rọi trên bán đảo Apenine, xua tan đi cái ảm đạm tối tăm hàng giờ liền của mùa mưa.

“Woa..... anh ta đánh đàn sao mà hài hòa, sao mà hoàn hảo đến tận chân tơ kẽ tóc như thế!!!!”- Nó trầm trồ khen ngợi.

Nhưng rồi nó cũng bỏ qua chuyện đó, nó ngồi xuống nhắm mắt thưởng thức những giai điệu nhẹ nhàng mà sâu lắng. Bỗng dưng nó cảm thấy mình như thể đang bay lên trên ko trung..... Đến lúc kết thúc bài:

- Thế nào, hay chứ?- Minh hỏi.

Nó nghe tiếng hỏi thì quay ngang quay ngửa, quay sang phải rồi lại quay sang trái nhưng bây giờ trong phòng làm gì có ai ngoài nó và Minh chứ, nó quay lại nhìn Minh, chỉ tay vào mặt mình, ngu ngơ hỏi:

- Anh hỏi tôi hả?

- Uk, chứ còn ai vào đây nữa. Trong phòng này chỉ có em và anh thôi mà.- Minh quay người ra nhìn nó. Thật ra Minh đã biết có người vào từ khi nó

nhẹ nhàng mở cửa bước vào rồi nhưng anh ko nói.

- Hay lắm, anh đánh đàn như một nghệ sĩ piano thực sự đấy. - Vừa nói nó vừa nhẹ nhàng bước đến.

- Vậy em có biết đánh ko?- Minh nói, ánh mắt lộ rõ vẻ thích thú.

- Ko, tôi còn chưa động vào cái đàn bao giờ nữa mà.

- Vậy hả?

- Àk cho tôi hỏi có phải thể loại nhạc nào anh cũng biết đánh ko?

- Phải, vậy thì sao?

- Vậy tôi hỏi anh, anh có biết đánh bản sonat ánh trăng của bet-to-ven ko?

- Có, thì làm sao?

- Vậy thì dạy tôi đi.

- Sao em lại muốn học cách đánh đàn bài đấy?- Minh hơi ngạc nhiên. Thường thường thì thanh niên thời nay chỉ muốn học cách đánh các bài hát dành cho tuổi trẻ thôi nhưng nó, nó lại muốn học đánh một bản sonat. Minh bắt đầu cảm thấy thích nó rồi.

- Thấy thích thì học thôi. Đi mà dạy tôi đi.- Nó cầu xin.

- Nhưng bài đấy khó lắm, liệu em có đánh đc ko?- Minh nghi ngờ.

- Chỉ cần anh dạy tôi thì tôi hứa tôi sẽ đánh đc cho anh xem.- Nó chắc chắn, gương mặt thể hiện lên sự quyết tâm là Minh ko thể nào mà ko đồng ý dạy nó đc.

- Đc thôi, anh sẽ dạy em.

- Thật àk, cảm ơn anh.- Nó thích thú.

- Ko có gì, chuyện nhỏ mà.

- Vậy bây giờ tôi phải gọi anh là gì đây?

- Em thích gọi thể nào cũng đc.

- Vậy gọi là “sur phụ” nhé!!!!

- Uhm. Cũng đc.

- Nhưng như thế có già quá so với tuổi của anh ko?

- Anh cũng nghĩ thế.

- Àk, tôi biết nên gọi anh là gì rồi!!!!

- Là gì?

- “Tiền bối” đc ko?

- Nghe có vẻ hay đấy.

- OK, vậy bây giờ “tiền bối” dạy em đánh đàn đc chưa?- Nó chọc Minh

- Tất nhiên là đc rồi! Em mau ngồi xuống đi.

Bây giờ đang là lúc hoàng hôn, ánh nắng chiều tà nhuộm căn phòng rộng thênh thang thành một màu cam ấm áp. Nó và Minh cùng ngồi trên chiếc ghế dài trước cây đàn piano. Tuy ngồi sát nhau như vậy nhưng nó vẫn ko có cảm giác e thẹn hay ngại ngùng, vẫn tự nhiên như chẳng có chuyện gì xảy ra. (T/g: Cõi bộ chị này ngok và dễ dãi quá) Còn Minh thì hơi ngại ngùng vì đây là lần đầu tiên anh ngồi gần con gái đến vậy. Nhưng thấy nó có vẻ ko cảm thấy gì thì hơi ngạc nhiên và tự tin hẳn lên.

Chương 20: Thành Công Hay Thất Bại?

Dưới những ngón tay của Minh, một tràng âm thanh thánh thót ngân lên như tiếng nước suối chảy.

- Em đàn một lượt đi.- Minh ngồi thẳng người dậy và gật đầu với nó.

- Ukm.- Nó lỏng lỏng đặt tay lên phím đàn và gắng gượng di chuyển ngón tay.

“Tinh tinh tung. Tinh tung tinh tung tung”

- Em đàn sai rồi.

“Tinh tinh tung. Tinh tinh tung tung tung”

- Em đàn vẫn sai.

“Tinh tung tung. Tinh tinh tinh tung tung”

- Em đàn sai nốt.

Nó còn chưa đàn được đến một nửa thì Minh đã nói tới 3 lần chữ “sai” rồi. Nó lúng túng rút cổ lại và nhìn Minh với ánh mắt tràn đầy hi vọng:

- Nốt lần cuối. . .

Minh nhìn nó và khẽ thở dài:

- Được thôi.

Lần này thì nó quyết tâm thật rồi, nó thả lỏng người, để tâm hồn thư thái. Nó bắt đầu nhấc 2 cánh tay lên, đặt bàn tay của mình lên phím đàn và đánh.

“Tinh tinh tung. tinh tung tinh tinh tinh”- Nó vừa đánh nhong lòng thấp thòm ko yên.

“Cuối cùng cũng đánh được.”- Nó an tâm

- Đúng rồi, giỏi lắm. Tiếp tục nhé!!!

Rồi nó cứ thế ngồi học đánh đàn cho tới khi đã học được nửa bài.

- Rất hay, hôm nay em đàn tốt lắm. Cũng muộn rồi, hôm nay chúng ta học tới đây thôi. Mai chúng ta lại học tiếp.

- Ok “tiền bối”.

- Cứ tiếp tục phát huy thế này thì chắc chỉ khoảng 3 ngày là em đánh được thôi. Nếu em đánh được bài này thì bài nào em cũng đánh được hết.

- Vậy hả?

- Ukm.

- Thấy chưa, em đã nói rồi mà. Chỉ cần tiền bối có lòng dạy em thì em học được ngay đấy thôi. Em chính là thiên tài mà lại.

- Thôi, anh xin em. Đừng “mèo khen mèo dài đuôi” nữa. Chẳng phải câu đầu đàn mấy lần ko được đó thôi.

- Đây là chẳng qua em ko quen thôi. “Tiền bối” chẳng thấy là đến lần thứ tư

em đã đánh được rồi sao.

- Anh ko nói nổi với em rồi đấy. Bây giờ thì cuối cùng anh đã hiểu cảm giác của Đức Anh như thế nào rồi. (T/g: Bây giờ mới hiểu, thật chậm phát triển so với thời đại. Minh: Thì bây giờ mi mới cho ta hiểu đấy chứ. T/g: Dạ, em biết lỗi rồi ạ. Lần sau em sẽ cho anh hiểu sớm hơn)

Nó đứng dậy, dời khỏi cây đàn. Trước mắt nó là ông mặt trời đỏ chói đang lặn xuống núi. Nó đi đến cửa sổ, nhìn qua khe cửa, hoàng hôn thật đẹp. Một

màu đỏ rực lan tỏa khắp một vùng trời.

- Đẹp đúng ko?- Minh

- Phải, rất đẹp. Nhưng nó gọi cho em một cái gì đó buồn man mác- Nó nói rất nhỏ nhẹ.

Hoàng hôn, chiều tà lúc nào cũng vậy. Nó gọi cho ta một cảm giác khó tả: ko buồn cũng chẳng vui. Nó luôn mang một vẻ u sầu, ảm đạm và vắng vẻ khiến cho người ta có rất nhiều cảm giác đan xen vào nhau. Nó cũng vậy. Nó trầm tư, đôi mắt long lanh hơi ánh lên vẻ buồn bã.

Ko ai biết rằng là một Nguyễn Ngọc Thảo My thường ngày rất chi là nghịch ngợm, luôn ồn ào giờ đây lại rất tình cảm, suy tư. Nó nhìn bầu trời, mở miệng phát ra một tiếng rất nhỏ chỉ đủ cho nó nghe thấy.

- Scarlet*

Trong đầu nó đang nghĩ:

“Hoàng hôn..... chiều tà..... tối.....”

Nó đang trầm ngâm suy nghĩ chợt nó giật mình:

- Thôi toi rồi, bữa tối.

Nó vừa nói xong liền lập tức quay trở lại cái khuôn mặt bình thường như mọi ngày phi ngay xuống dưới nhà để Minh ở trên đây với hàng đống câu hỏi.

Chú thích: Scarlet có nghĩa là màu đỏ. Minh quên giới thiệu với các bạn rằng màu đỏ là màu mà nó thích nhất.

Nó chạy thật nhanh xuống dưới nhà thì gặp hấn đang từ dưới tầng đi lên.

- Đây, cô đi đâu đấy?

- Đi nấu bữa tối.

- Vậy hở, mau đi đi. Nhớ nấu cho đảng hoàng vào nhé, đừng có nấu món rau hỗn hợp và trứng cháy đặc sản của cô nữa đấy.

- Biết rồi, nói nhiều quá.- Nó lầm bầm

- Đc thôi, nếu mà hôm nay còn nấu dở nữa thì chúng tôi sẽ ghé nhà hàng ăn đó.- Hấn hăm dọa.

- Cứ đi ăn đi cho tôi đỡ phải nấu.

- Nhưng mà.....- Hấn ko nói hết

- Nhưng mà sao?- Nó tò mò

- Nhưng mà cô phải trả tiền. Ngu gì mà chúng tôi phải chi tiền chứ. Hahahaahaaaa...- Hấn cười rồi chạy lên phòng.

- Hứ..... cái đồ ki bo kệt xỉ, ko thèm chấp

Nó vào trong bếp, mở tủ lạnh ra thì thấy chỗ nó để đồ ăn vẫn y hệt khi nó cho vào.

“Phù, may quá, ko bị lộ”- Nó thở phào nhẹ nhõm rồi mang mấy cái túi đựng thức ăn đem đi thủ tiêu, chứ ko lộ là cái chắc.

Nó bắt tay vào nấu cơm. Sau đó, nó cho đồ ăn ra đĩa rồi cho vào lò vi sóng.

30 phút sau.....

Cơm đã chín. Sau khi đã bày biện các món xong, nó đi ra phòng khách gọi to:

- Mời cậu chủ của tôi xuống ăn cơm! Tôi nấu xong rồi.

- Hi vọng là ko phải ra nhà hàng như hôm qua.- Minh gật gù

- Uk, hi vọng vậy.- Đức Anh nhún vai.

- O, tôi có gọi các anh xuống àk? Tôi chỉ gọi cậu chủ của tôi xuống thôi chứ.- Nó châm chọc Minh và Đức Anh làm cho bọn họ cứng cả họng ko nói đc gì.

- Đây là khách của tôi.- Hấn

- Có khách sao anh ko báo trước để tôi nấu nhiều hơn. Mà anh quan hệ tốt thế, ngày nào cũng có khách nhỉ?- Nó châm biếm hần
- Kệ tôi, cô chỉ cần biết rằng ngày nào các cậu ấy cũng ăn cơm ở đây nên là cô phải chuẩn bị cho cả 3 người chúng tôi.
- Biết rồi. Thôi ăn đi.- Nó gõ gõ đôi đũa rồi chợt nhận ra chưa ai dám đụng đũa cả.
- Ồ sao thế..... Đừng nói là các anh ko dám ăn đấy nhá. Sợ tôi nấu dở hử?
- Haizzzzz, đúng là vậy đó.- Đức Anh cười.
- Ko ai tin tôi à?- Nó nói nhưng giọng hơi buồn buồn và thất vọng.

Nhưng nó vừa dứt lời thì Minh đã gấp ngay và ném thử. Một miếng rồi hai miếng.... xem ra Minh ăn rất ngon. (Ko thể mới lạ, nhà hàng Star Angle là nhà hàng 5 sao nổi tiếng nhất mà lại)

Hần tròn mắt:

- Đây, có thật là “ăn đc” ko đấy?
- Ngon, rất giống đồ ăn của Star Angle.- Minh nói làm nó hơi chột dạ.
- Ngon, đúng thế thật, có phải là cô làm thêm ở đây nên biết cách nấu ko vậy?- Đức Anh nhìn nó.

Hần lờm lờm đa nghi:

- Đây, hay là hôm qua cô cố tình chơi tui tôi hả?
- Ồ.... Ồ..... Đúng..... đúng rồi đó.
- Xem ra cô phải xem kĩ lắm thì mới làm đc như Star Angle.- Đức Anh chép miệng.
- Thấy chưa, tôi đã nói là tôi mà làm thì chỉ có exelent trở lên thôi. Thế nào, bây giờ thì thấy tôi “pờ rờ” chưa?- Nó vênh mặt nói.
- Uk, đúng rồi, “gà rờ”.- Hạn cắt ngang làm nó cụt hết cả hứng.
- Em làm tốt lắm. Cứ thế này mà phát huy nhé!- Minh mỉm cười nhìn nó nói
- Ở đây chỉ có “tiền bối” là có mặt nhìn người.
- “Tiền bối” là sao?- Đức Anh ngu ngơ
- Ko có gì. Đó là một bí mật, “tiền bối” nhỉ?- Nó quay sang Minh

Minh chỉ cười làm hần và Đức Anh tò mò

Đang ăn cơm, chợt nghĩ đến chuyện ở canteen, Đức Anh hỏi:

- Mà cô cũng gan nhỉ? Dám gây chiến với Kim Dung, Trúc Như và Thúy Nga đấy.
- Hà? Ai cơ? Àk, anh nói mấy đứa “mắt xanh mò đỏ tóc lò xo” ấy hả? Tại bọn họ muốn gây chiến với tôi trước chứ.
- Vậy cô có biết bọn họ là ai ko?
- Ko, mà cũng chẳng muốn biết.
- Cho tôi hỏi một câu mong cô đừng giận.- Đức Anh e dè
- Có chuyện gì anh cứ hỏi đi.
- Cô..... có phải là con gái ko vậy? Haylà cô bị les?

Rầm, nó nghe xong thì suýt té ngã.

- Tôi ko bị les!!!!!! Tôi ko phải là con gái thì ai là con gái hả? Con gái chuẩn 100% ngồi trước mặt anh đây mà ko nhận ra sao?
- Tại tôi thấy cô chẳng giống con gái tí nào cả. Đánh nhau thì rõ là giỏi nhưng “nữ công gia chánh” thì khác nhau một trời một vực. Còn nữa, tôi chưa từng thấy cô mặc váy hay đeo giày cao gót gì cả. Suối ngày chỉ quần Jeans với áo Pull, giày thì chỉ có mỗi giày thể thao. Cô còn chưa bao giờ trang điểm

nữa.(Bây giờ mới để ý là anh này hiểu biết rất rõ về chị ấy đó)

- Nè, tôi nói anh nghe nhé. Là con gái thì cứ phải “liều yếu đào tơ” hay “yêu điệu thực nữ” sao? Tôi đây ko có cái logic đấy. Còn nữa, là con gái thì phải mặc váy, đeo giày cao gót và làm đẹp sao? Đối với tôi, mặc váy thì vướng lắm, ko thích. Giày cao gót thì thôi khỏi phải nói, có một lần tôi trượt ngã nghịch đại đeo giày cao gót của mẹ tôi. Đẹp thì chưa thấy đâu mà khi mới đeo vào đã bị trật chân ngã xuống, đập đầu gối vào sàn nhà. Kết quả là tôi bị đau ở mắt cá chân, bàn chân và đầu gối., tóm lại là ở khắp chân đều đau. Từ vụ hôm đó, tôi và đôi giày cao gót có mối thù sâu nặng nên ko bao giờ tôi đeo nó. Còn làm đẹp ấy thì tôi chẳng thích đâu. Tôi thích để mặt mộc hơn cho nó tự nhiên. Giải thích thế đc chưa? Anh còn muốn hỏi gì nữa ko?

- Còn nữa, sao cô ko thích con trai đẹp?

Trả lời Đức Anh là một câu rất hay và súc tích của nó

- Hừ..... Trai đẹp thì để làm gì chứ? Có ăn đc ko? Mang về chỉ để ngắm thôi chứ có làm đc gì đâu? Lại còn phí công đi ghen tuông nữa chứ. Đã thế á, thà hơn là đi mua một bức tranh về ngắm còn tốt hơn.

Cả ba người cùng nhìn vào nó- người vừa phát ngôn một câu chân lí hết sức là..... độc và lạ. Nó cảm thấy ko thích tại hấn cứ nhìn chằm chằm vào nó mãi thế. Ko khí có vẻ nặng nề, nó lờm lụi hấn:

- Này, sao các anh cứ nhìn chằm chằm vào tôi mãi thế? Tôi biết tôi đẹp rồi ko cần phải nhìn tôi chằm chằm vậy đâu.

- Hừ. Đẹp như Thị Nở. Mà tôi lại là fan của Thị Nở nên mới nhìn cô thôi.- Hấn chọc nó

- Anh..... anh.....- Nó tức lắm

- Thị Nở thì có Chí Phèo. Mà anh là fan của Thị Nở thì chắc anh là Chí Phèo nhĩ?- Nó chọc lại hấn

- Cô..... cô.....- Hấn ko noi lên lời

- Cái này người ta gọi là “ăn miếng trả miếng” nè.- Nó lè lưỡi.

Hấn ko nói đc câu gì.

Sau khi tất cả ăn xong, buông đũa xuống. Nó thật thà nhận tội:

- Thực ra..... chỗ đồ ăn này là tôi đi mua ở Star Angel. Các anh ăn xong rồi coi như là tôi hoàn thành nhiệm vụ rồi nên bỏ qua nhé!!!!

- Thảo nào, thực ra cô ko biết nấu đúng ko?- Hấn

- Tôi sẽ cố gắng.- Nó hơi ngượng

- Đề tôi xem cô cố gắng như thế nào?- Hấn

- Ăn xong rồi thì tôi dọn đây. Tí tôi còn phải đi làm nữa.

Hết

Thì xong rồi nên tác giả đăng luôn 2 chap cho nó hoành tráng.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Số Phận Trớ Trêu

Sáng hôm sau, lại là một ngày mới. Nắng đẹp, những hạt sương long lanh đọng trên những búp lá non hắt lại những tia nắng mặt trời như những viên kim cương nhỏ bé. Một ngày mới đối với nó lại bắt đầu. Có lẽ ngày hôm nay cuộc sống của nó và tại hấn vẫn sẽ bình thường như mọi ngày nếu ko có chuyện đó xảy ra.....

6h30.....

Nó vẫn còn chìm sâu trong giấc ngủ. Nó chìm vào giấc mơ mà ko hiểu sao nó lại mỉm cười. Chắc là vì giấc mơ đó ngọt ngào quá hay là vì tối qua nó sướng quá vì đã hoàn thành đc việc mà mình ấp ủ nên bây giờ vẫn còn đang trong tình trạng.....

////////

Điều đó có trời mới biết đc nhưng mà điều mà tác giả chắc chắn là nó có nguy cơ trễ học.

Tụi hần đang chuẩn bị đi học.....

- Ê! Thảo My chưa dậy hả?- Minh khề liếc nhìn 2 tên chiến hữu còn lại.

Hần nhún vai, chau mày:

- Tôi ko biết.

- Hay để tôi đi gọi em ấy dậy?- Minh tiếp lời

- Cứ để cô ta ngủ đi cho trễ học.

Vừa nói xong, chợt hần nghĩ ra đc điều gì rồi hần lấy một mẩu giấy và một cây bút ra ghi vài chữ:

Ngủ ngon nhé Nguyễn Ngọc Thảo My. Chúng tôi thật lòng mong cô ko..... ko bị trễ học.

Kí tên: người mà cô quen biết

6h30 am

- Đc rồi.- Hần nở một nụ cười nhếch mép đầy ẩn ý rồi cùng Đức Anh và Minh lên tầng và dán trước cửa phòng nó.

- Xong. Tôi ko tin rằng lần này cô sẽ lại may mắn như lần trước.- Hần nói rồi kéo cả Đức Anh và Minh đi học để lại nó ở nhà đang say giấc mộng trên giường.

“Bíp bíp..... Tín tín...”

Tiếng còi xe inh ỏi khiến nó chợt tỉnh giấc. Nó đưa mắt liếc nhìn chiếc đồng hồ rồi lại lăn ra ngủ. Nó vùi đầu vào chiếc gối và lẩm bầm

- 6h50.....

Và sau đó là.....

- AAAAAAAAAAAAA!!!!!! Cái gì cơ chứ!!!!!! 6h50 rồi sao?????

Rồi nó lao thẳng vào nhà vệ sinh đánh răng, rửa mặt và thay quần áo chỉ vắn vắn trong 4 phút. Nó vội lấy cái cặp rồi chạy đi học. Nó mở cửa, bước ra ngoài thì nhìn thấy một mẩu giấy dán trên cửa phòng của mình.

- Cái thể loại gì thế này???- Nó giật ra rồi lẩm bầm đọc

Ngủ ngon nhé Nguyễn Ngọc Thảo My. Chúng tôi thật lòng mong cô ko..... ko bị trễ học.

Kí tên: người mà cô quen biết

6h30 am

Bỗng.....

- AAAAAAAAAAAAA!!!!!! Cái tên chết tiệt!!!!!! Cứ viết rõ ra là muốn mình đi học muộn đi lại còn bày đặt viết thêm hai chữ ko vào làm gì cơ chứ!!! Đã thế bọn họ lại còn ghi 6h30 vào nữa chứ!!!! Rõ ràng là bọn họ có thể gọi mình dậy đc mà. Tính chơi xỏ, chọc tức mình đây mà!!!!!! Đc lắm. Các anh dám chơi xấu tôi hả???? Vậy thì tôi cũng ko chơi đẹp lại đâu!!!!!! Cứ chờ xem tôi trả thù các anh thế nào nhé!!!!!! Quân tử báo thù 10 năm chưa muộn. Mà quên..... 10 năm là quá muộn đấy chứ!!! Hãy đợi đó, nhất định tôi sẽ trả thù các anh sớm thôi. Các anh cứ chuẩn bị chết đi là vừa. Hừ.(T/g: Ko lo đi học đi mà còn ở đây tự kỉ, trễ học là cái chắc. Nói một mình như thế chẳng ai nghe thấy đâu.)

Bình thường, nếu chạy đến trường thì nó cũng phải mất 10 phút. Nhưng hôm nay, tại thời điểm này thì nó chạy chỉ có 5 phút mà thôi. Tối cổng trường, nó khề quệt mồ hôi và nói thảm:

- Hahahaha..... Nhờ thế này mà mình mới biết mình có năng khiếu điền kinh đấy!

“Két két két két”- cánh cổng địa ngục chậm chậm đóng lại.

- Á ko..... ko xong rồi. Làm sao bây giờ???- Nó chán nản

Nó đứng trước ngôi trường vô cùng đồ sộ, cánh cổng đã đc đóng chặt và khóa cẩn thận.

- Chỉ còn cách trèo tường thôi.- Nó lắc đầu ngán ngẩm

Nó vội ngó dò xung quanh, dọc theo bức tường quanh trường, tìm thật kĩ càng. Nó đứng ngắm nghía rồi bắt đầu công việc.

Giống như lần trước, nó bỏ cặp ra rồi quăng vào bên kia bức tường nhưng trong lòng đang thầm mong rằng ko có người nào xui xẻo đến nỗi bị nó quăng cặp vào người như lần trước ko thì toi. Nó trèo lên tường, cũng ko mấy khó khăn đối với nó. Sau đó nó nhảy xuống, tiếp đất một cách an toàn nhưng hai chân nó khuyu xuống theo quán tính nên có chút tê tê. Nó loay hoay kiểm cái cặp nhưng ko thấy đâu cả.

- Rõ ràng lúc nãy chỉ quăng vào chỗ này thôi mà!!!- Nó gãi đầu lăm nhăm

- Quay trái 90 độ nhìn thẳng - Có tiếng nói phát ra phía sau lưng.

Nó nghe lời làm theo và.....

- A, kia rồi, làm mình này giờ kiểm muốn chết.- Nó reo lên mừng rỡ mà ko hề hay biết rằng nguy hiểm đang cận kề với nó, chẳng lâu đâu, chỉ mấy phút nữa thôi là nó sẽ tiêu đời.

- Thấy chưa?- Tiếng nói lúc này lại cất lên.

- Thấy rồi. Hi hi hi sao nó lại ở đó ta?- Nó hồn nhiên như cô tiên trả lời.

- Là tui quăng vô đó đó!!!

- Là thằng nào dám m...mmmm- Nó hùng hổ quay lại định quát cho cái tên rồi hơi ko có việc gì làm tự dung lại đi quăng cặp của người ta một trận để cho hắn biết thế nào là “âm nhạc”.

Thế mà khi nó quay lại thì đập vào mắt nó là ông thầy giám thị khó tính nhất trường. Nó đứng im như một bức tượng thạch cẩm, cứng đờ người vài giây rồi sau khi định hình lại thì mới lên tiếng.

- Ủa, thầy. Em chúc thầy buổi sáng tốt lành ạ!!! Thầy đi tập thể dục ạ??? Vậy thì em ko làm phiền thầy nữa. Em chào thầy em đi.- Nói xong nó định chuồn nhanh nhưng bị túm cổ lại.

- Đi đâu đó???- Ông thầy hỏi với một giọng nhẹ nhàng hết sức.

- Dạ..... dạ..... em..... em.....- Nó ấp úng ko nói nên lời.

- Dạ thưa gì ở đây. Tội đi trễ này, còn trèo tường nữa này, bây giờ còn tính trốn nữa. Giờ sao đây???- Ông thầy nghiêng răng ken két nói.

- Thầy ơi thầy tha cho em lần này đi mai mốt em hồng dám nữa đâu.- Nó thành khẩn năn nỉ.

- Ko có tha thiết gì hết. Em đi theo tôi lên phòng ban giám hiệu viết tường trình nhanh lên.- Ông thầy quả quyết lời cổ nó đi nhưng nó đã nhanh mồm kẻ lể.

- Thầy ơi nhà em nghèo lắm thầy ơi. Ba em mất sớm khi em mới có 3 tuổi. Mẹ em thì phải tần tảo vất vả ngược xuôi nuôi 2 chị em em ăn học. Mỗi sáng cứ khoảng 2h khuya là mẹ em đã phải thức dậy sớm ra vườn cắt rau đem ra chợ bán nhưng một ngày thì chỉ đc có mấy chục ngàn thôi ăk. Em thấy thương mẹ nên ngày nào cũng dậy sớm phụ mẹ. Nhưng do hôm nay có bài kiểm tra 1 tiết nên hồi tối qua em thức đến tận 12h để học bài. Sáng 2h lại phải thức nên em mệt mỏi quá vừa mới ngã lưng đc một chút mà đã ngủ quên lúc nào ko hay. Đáng lẽ rằng em có thể đến đúng giờ nhưng mà em bị bọn xấu hăm hãi vì thế nên..... nên em mới bị trễ học.- Nó sụt sịt nói làm ông thầy cảm động đến nỗi rơi cả nước mắt. (T/g: Chị này có khả năng đi làm diễn viên đc đấy chứ. Ko khéo gì thì tự dung lại nổi tiếng....)

- Tội nghiệp em quá..... thầy ko ngờ rằng trường mình lại có học sinh có hoàn cảnh khó khăn như vậy....

Ông thầy giám thị đang tràn trề cảm xúc thì nó có điện thoại. Là Tuấn gọi. Nó bắt máy ngay và chửi xối xả qua chiếc điện thoại.

- Cái thằng quỷ sứ kia!!!!!! Mi giỏi quá ha đi học mà ko kêu tao dậy để tao ngủ quên. Làm tao phải trèo tường vô còn bị bắt ngay tại trận bởi một ông thầy giám thị hắc ám. Coi tí nữa tao xử mi ra sao?????

- Hi hi hi, em ko có ý tại hôm nay em có việc bận..... đừng manh động..... bình tĩnh..... Tí chị lên lớp em sẽ giải thích sau..... Bye

Đang trong cơn hăng say thì nó bất gặp ngay ánh mắt náy lửa cùng khuôn mặt đỏ lừ của ông thầy thì mới vỡ lẽ ra. Nhưng..... đã quá muộn mất rồi.....

Nó co dò cắm đầu cắm cổ mà chạy.

- Em..... em..... em..... đứng lại đó cho tôi..... Em thật quá đáng, dám lừa gạt tấm lòng thánh thiện và tấm lòng trong sáng của tôi!!!!!!- Ông thầy cũng nhanh chân đuổi theo, miệng thì kêu oai oái.

- Sao số mình xui dữ zậy nè!!! Đúng là cái miệng hại cái thân!!!!- Nó than trời trách đất cho cái sai lầm trầm trọng của mình.

.....

Trên lớp, Tuấn đang thắc mắc nhìn vô cái điện thoại.

- Con nhỏ này nó bị bệnh hay sao mà tự nhiên chưa kịp để mình nói câu gì mà đã tuôn một tràng ra zậy????

T/g xin lỗi mọi người vì chap này ra hơi chậm bởi vì tuần này t/g bận quá mà hi hi hi.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ai Mới Là Người Xui Xẻo (1)

Ở lớp 11A1, tụi hần đang dùng điện thoại di động trao đổi.

Hần: Tờ cá là con nhỏ đây đang bị ông thầy giám thị khó tính nhất trường dạy cho một bài học.

Đức Anh: Chắc chắn là như thế rồi!!!

Minh: Biết đâu đc, nhờ đâu em ấy gặp may thì làm sao. Có khi bây giờ đang ở trong lớp học rồi cũng nên???

Đức Anh: Muốn biết chính xác thì chúng ta đi kiểm chứng đi!!!

Hần: Đc thôi.

Minh: Let's go!!!!

Rồi cả 3 người tụi hần chạy vụt ra khỏi lớp trong sự ngạc nhiên của mọi người.

.....

Một lát sau.....

Sau khi cả 3 người bọn họ chạy xuống đến sân..... thì..... đập vào mắt của bọn họ là một hình ảnh rất kì vĩ. Dưới những ánh nắng mặt trời chói chang, đứng giữa sân trường là một cô gái 2 tay đang cầm 2 thùng nước đầy, tay thì dang ngang. Một chân co lên còn đứng trụ lại chỉ bằng một chân. Miệng thì ngậm 1 chiếc bút bi. Trên đầu còn đeo đội một quyển sách rất to và dày. Cô mắt nhắm bằng lặc lư qua lại. Đặc biệt hơn nữa là ông thầy giám thị đang nhịp nhịp cây thước kẻ dài đi vòng quanh cô, miệng thì luôn nói:

- Đứng thẳng lên!!!

- Ko đc nhúc nhích!!!!

- Ko đc làm đổ một giọt nước nào trong 2 cái thùng nghe chưa?????

- Cũng ko đc làm rơi quyển sách rõ chưa???????

..... vân vân và mây mây.....

Vâng, và cô gái đó ko ai khác chính là nó - chị Thảo My nhà ta. Sau một vòng thi đấu chạy điền kinh (hay maratong cũng đc) thì thí sinh mang tên Nguyễn Ngọc Thảo My đã đầu hàng trước vị huấn luyện viên dày dặn kinh nghiệm mang tên “Nguyễn Văn Giám Thị”. Và hiện giờ nó đang phải trả giá cho những phút nông nổi của mình.....

Hần nở một nụ cười rất đẹp mà từ trước đến giờ bất kì người nào cũng chưa có điểm phúc đc nhìn thấy. Một nụ cười “Hạ gục Điều Thuyền, cưa đổ Tây Thi”. (Chi tiết chị My nhà ta đâu có để ý đâu!!!!!! Thật tội nghiệp!!!!)

- Đó, thấy chưa?????? Tui đoán trúng phúc ắc!!!!!!!- Đức Anh hí hửng cười.

- Uk.- Minh nhún vai.

Rồi tụi hấn tiến gần về phía của nó và ông thầy. Nó nhìn thấy hấn đang cười thì khuôn mặt trở nên tức giận, lườm hấn một cái. Nó nghĩ: “Chắc tên độc ác đó đang cười mình đây mà!!!!!! Hừ hừ hừ..... tức quá..... Mỗi hận này mình nhất định sẽ phải trả lại gấp trăm lần!!!!!!”

Hấn nhìn thấy nó lườm mình thì ngay lập tức thu nụ cười lại. Hấn quay sang 2 thằng bạn của mình hất mặt một cái. Minh và Đức Anh như đọc đc hấn đang nghĩ gì liền tiến gần hơn về phía nó.

- Có chuyện gì xảy ra với cô vậy?- Đức Anh hỏi đều nó.

Nó ko trả lời mà chỉ trợn mắt lên nhìn Đức Anh.

Minh nhìn nó rồi quay sang nhìn ông thầy giám thị hỏi:

- Em ấy bị làm sao mà thầy lại phạt em ấy?

- Em học sinh này có rất nhiều tội. Tội đi học muộn, trèo tường, lừa gạt giáo viên, trốn tránh ko nhận tội!!!- Ông thầy liệt kê hết ra những tội án của nó.

Bỗng trong đầu Đức Anh lóe lên cái bóng đèn 170kW. Anh tiến đến cạnh ông thầy rồi bám và áo ông và nói:

- Thầy ơi, chắc thầy cũng đã mệt rồi. Vậy thì để những người đứng đầu hội học sinh chúng em đây giúp thầy xử nhỏ này cho. Như thế, thầy sẽ đỡ mệt công hơn.

Nó nghe thấy thế thì giật mình, nhả cây bút xuống vội cắt ngang cuộc trò chuyện giữa Đức Anh và ông thầy, chưa đê ông thầy kịp lên tiếng thì nó đã chen miệng vô:

- Thầy ơi, thầy thích phạt em sao cũng đc chỉ cần thầy đừng giao em cho bọn họ. Em xin thầy đấy thầy ơi!!!!

- Em ko có quyền lên tiếng ở đây. Tội thích xử cô thế nào là quyền của tôi. Còn em, tôi đã cho em bỏ cây bút trong mồm ra chưa, mau ngậm vào nhanh lên.- Ông thầy nói giọng chắc nịch, kiên quyết.

“Khó khăn lắm mới vô đc nơi tầm cỡ như vậy làm đc, công việc nhàn hạ, lương cao. Hơn nữa con trai của người xây dựng trường đã nói thế chẳng nhẽ mình lại ko đáp ứng sao. Ko đc, ko thể nào chỉ vì con nhỏ này mà mất việc.”- Ông thừa biết Đức Anh là thiếu gia trong gia đình thuộc top 10 tập đoàn lớn nhất thế giới và cũng là tập đoàn đã đứng ra xây dựng trường. Đắc tội với anh thì ko mấy tốt đẹp, thôi thì nhượng bộ vậy.

- Thôi đc rồi, tôi chấp nhận yêu cầu của em- Ông thầy hạ giọng rồi rời đi để lại nó với khuôn mặt thất thần, mặt cắt ko còn giọt máu.

- Cô để hết thứ trên người cô xuống đi rồi đi theo chúng tôi vào phòng hội học sinh.- Chất giọng lạnh tanh của hấn làm cho nó tỉnh ngộ ra.

Nó ngồi xuống, để 2 chậu nước xuống, lấy tay lấy cái bút bị kẹp ở mồm mình ra, vứt quẳng sách ở đầu mình xuống dưới đất. Xong, nó quay ngoắt về phía tụi hấn và bước lại gần nói:

- Nay, các người đc lắm nghen!!!!!!!!

- Tất nhiên.- Hấn lạnh lùng trả lời.

- Các người dám làm cho tôi trễ học xong làm tôi phải gặp cái ông thầy giám thị khó tính chết tiệt đó nữa.- Nó tuôn xối xả một tràng.

- Đó là do cô dạy muộn mà, chẳng liên quan gì đến chúng tôi cả. Cố tình gây chuyện.- Hấn

- Anh..... Đc thôi, coi như ko tính chuyện đó. Vậy có phải các anh bị ổi đến nỗi còn phải ghi giấy dán lên trước cửa phòng tôi đúng ko?- Nó bĩu môi dèm pha.

- Chúng tôi chỉ muốn thông báo cho cô biết thôi.- Hấn cho tay vào túi áo, về mặt ung dung làm cho nó tức đến phát điên.

- Mà..... - Nó ấp úng.

- Mà sao?- Hấn

- Có phải các anh bảo ông thầy giám thị đó đến chỗ đó ko?

- Phải thì sao, mà ko phải thì sao? Cô sẽ làm gì bọn tôi.- Hấn khiêu khích.

- Các anh..... đc lắm. Tôi ko thèm chấp với các anh nữa, tôi đi lên lớp học đây.- Nó lấy cặp sách rồi định quay người bước đi.

- Khoan đã, chúng tôi đã bảo với thầy giám thị là sẽ giúp ông ấy xử phạt cô nên bây giờ cô hãy đi lên phòng hội học sinh với chúng tôi.- Đức Anh nói.

Nó quay mặt lại, cổ nở 1 nụ cười rồi vênh mặt lên nói:

- Đc thôi, tương tôi sợ các anh chắc.

Nó cùng tụi hần đi vào phòng hội học sinh. Ko khí trầm lặng đến đáng sợ, khoảng 2, 3 phút sau thì hần mới lên tiếng:

- Cô ta đi học muộn, trèo tường, vậy sẽ bị phạt như thế nào?
- Những chuyện đó đều là chuyện nhỏ, vậy nên chỉ cần đi lao động công ích là đc.- Đức Anh.
- Vậy để cho em ấy lao động ở đâu?- Minh lên tiếng.
- Sân bóng đá. Chỗ đấy đã mấy ngày nay chưa dọn dẹp rồi.- Hần

Nó đứng hình một lúc, khỏe miệng giật giật, ko biết nên cười hay nên khóc. Nó thầm nguyên rủa ông trời rằng tại sao ông dờ hơi đến mức tống 3 con yêu tinh này xuống cạnh nó làm gì.

Nó liền đập bàn một cái rồi đứng dậy nói rõ to:

- Ko, tôi ko dọn chỗ đấy đâu. Bộ các anh tưởng tôi là thần hay sao mà bắt tôi đi dọn dẹp cái sân rộng mấy ha đó chứ.
- Cô ko làm cũng phải làm. Đó là lệnh từ hội học sinh, nghe rõ chưa?- Hần
- Anh đc lắm, dám cho chuyện tư vào việc công. Anh đúng là “Công tư bất minh”.- Nó uất hận quát to.
- Kệ tôi, tôi như thế nào thì liên quan tới cô chắc.- Hần
- Ko liên quan tới tôi vậy nên tôi sẽ đi làm, đc chưa? Tưởng tôi ko làm đc chắc. Chẳng qua là tôi có muốn làm hay ko thôi, chứ mà để tôi làm thì anh hãy lác mắt ra mà xem.
- Đc thôi, tôi sẽ xem cô làm đc tới đâu.- Hần
- Hừ.- Nó hừ một tiếng rồi quay người bước đi.

Nó đi đến sân bóng đá, nhìn chiếc chổi quảng sòng soài dưới gốc cây mà nản. Nó bước đến cầm nó lên rồi bắt đầu quét.

_____ Em là đường phân cách thời gian _____

Hết tiết 1 thì nó mới dọn xong cái sân bóng đá. Nó uể oải bước lên lớp và nhìn đồng hồ:

- Đã vào học tiết 2 rồi sao??? Hix. hix. sao thời gian trôi đi nhanh thế ko biết??? Chắc ko phải đâu, do số của mình nó nhẹ thì đúng hơn. Nhưng theo như mình nhớ thì tiết thứ 2 hình như là tiết hóa học. Thôi chết con rồi!!!!

Vừa bước đến cửa lớp thì tất cả mọi người đều quay sang nhìn nó hết như là nhìn thấy người ngoài hành tinh. Cũng đúng thôi, vào học đc 1 tiết rồi mà đến giữa tiết 2 nó mới ló mặt. Cô Lan_ bà la sát super khó tính (nhưng ko khó tính bằng ông giám thị kia đâu nhé) lia con mắt sắc bén sau lớp kính dày cộm về phía nó.

- Thừa cô em vào lớp!!!!
- Chị đi đâu mà giờ này mới vác mặt tới lớp?- Bà nói với kiểu rất đáng sợ.
- Dạ, thừa cô..... em..... em..... Xe đạp của em nó bị hỏng.....- Nó cười gượng đáp.
- Chị nói dối, chị đâu có đi xe tới trường. Hay chị giỏi quá rồi, coi thường bộ môn của tôi đúng ko?

Nó cúi gầm mặt, khề thủ thủ: “Phi lao thì phải trót theo lao thôi, em sorry cô em ko muốn nói dối nhưng vì bắt đắc dĩ thôi”.

- Thừa cô, ko phải đâu. Tại hôm nay em ko đi sớm như mọi khi nên mới mượn xe đạp của một bạn nào ngờ bị hư giữa đường nên em lại phải gửi vào quán sửa xe và chạy một mạch tới trường.
- Thôi, ko lí do lí trầu gì hết. Chị ra ngoài đứng đến khi nào hết tiết của tôi rồi vào.

Nó phụng phịu khề nhún vai rồi ra ngoài đứng.

Chào mọi người, tác giả đã trở lại rồi đây. Tại 2 tuần nay tác giả bận quá nên mới ra chap muộn. Nhưng bắt đầu từ tuần này là tác giả sẽ ra 1 chap/1 tuần nhé!!!!!!!

Chương 23: Ai Mới Là Người Xui Xẻo (2)

11h30' trưa ở biệt thự của hắn, nó đang ở trong bếp nấu bữa trưa..... nhưng có lẽ ko phải như vậy bởi vì.....

“Bụp bụp bụp bụp”- tiếng dao đập bùm bụp ở trên thớt và kèm theo tiếng đó còn có một âm thanh khác.....

- Hừ..... mấy tên chết tiệt..... dám chơi xấu mình..... Hừ..... dám lợi dụng quyền lực mà ăn hiếp mình..... Hừ..... cứ đợi đấy..... nhất định rằng sẽ sớm thôi tôi sẽ cho các người biết tay..... Hừ.... hừ..... tội dám coi thường tôi này.....

“BỤP” – Và con dao đã yên vị cắm trên cái thớt. (Chắc các bạn cũng biết mình dùng capslock là tiếng đó phải to như thế nào rồi nhĩ)

Một lúc sau, sau khi cơn tức giận của nó vơi đi phần nào thì nó nhìn xuống dưới cái thớt rồi quay qua nhìn sàn nhà và.....

- Há?????- Tiếng hét của nó.

Ở trên cái thớt giờ đây ko còn cái gì cả. Hành, rau, cà rốt, củ cải..... đều nằm ngổn ngang dưới sàn nhà, mỗi chỗ một ít, ko chỗ nào là sạch cả.

- Huhuhuhu.... Bây giờ dọn lại cái chỗ này chắc cũng phải mất nửa tiếng là ít.... Huhuhuhu.... sao số mình lại khổ quá trời quá đất vậy.... Ông trời ơi.... Sao ông phân biệt đối xử với con quá vậy.... – Nó vừa lủi hủi dọn dẹp vừa than trời trách phật.

.....

Nó cầm đầu suy nghĩ: “Huhuhu... biết nấu món gì bây giờ??? Món gì mình làm cũng dở hết.... Giá như biết trước sẽ có ngày này thì ngày xưa mình đã nghe theo lời mẹ lao đầu vào bếp thì đâu phải ra nông nỗi này..... Nghĩ lại mới thấy mình ngu quá trời..... huhuhu....”

.....

12h30'

“.... Muộn quá rồi.... Mình đã vào bếp những một tiếng mà vẫn chưa nấu đc cái gì cả.....”

Chợt..... một ý nghĩ lóe lên trong đầu nó....

Nó reo lên mừng rỡ:

- Đúng rồi!!!! Quá hay!!!! Sao nãy giờ mình lại ko nghĩ ra nhĩ???

Nói rồi nó bắt tay vào làm món..... “MÌ GÓI”. Nó hi hục nấu, nấu bằng lòng quyết tâm, nấu bằng cả trái tim và..... nấu bằng cả sự thù hận....

Nó quyết định sẽ lập kế hoạch và thực hiện trả đũa 3 người tội hấn. ...

Bước thứ nhất: nó tung tăng nấu mì..... và theo kế hoạch..... một gói thuốc sô sẽ đc rải đều khắp các tô mì.... và tất nhiên là..... trừ tô mì của nó ra.....

Bước thứ hai: nó đi vào nhà vệ sinh thu gom hết sạch giấy trong đó.... Chỉ trừ một cái duy nhất ở phòng của nó thôi.

- Có nên hạ độc vào tô mì của “tiền bối” ko ta? Dù gì thì anh ấy cũng đối xử với mình ko tệ bằng 2 tên kia. Nhưng dù gì thì “tiền bối” cũng a dua theo bọn họ chơi xấu mình. Thôi kệ, cứ cho vào.- Nói rồi nó đổ vào tô mì của Minh.

- Đáng đời các anh nhé!!!! Bây giờ tôi sẽ cho các anh nếm thế nào là mùi lợi hại của Nguyễn Ngọc Thảo My này nhé!!!! Để xem lần này các anh còn dám coi thường tôi nữa ko???- Nó vui vẻ vừa làm vừa lẩm bầm.

Bước thứ ba cũng là bước cuối cùng: nó gọi tội hấn xuống ăn.

- Ê!!!! Mấy anh xuống ăn đi, tôi nấu xong rồi đó!!!!- Nó gọi í ới.

- Rồi!! Để xem lần này cô cho tội tui ăn món gì... Hi vọng là ko phải mấy cái món “đặc sản” mà cô tự chế ra....- Đức Anh mĩa mai.

Nó cười đều giả:

- Món này đặc biệt là ngon của ngon đấy!!!! Các anh cứ yên tâm đi!!!!

Mồm nói một đằng nhưng lòng nó lại nghĩ một nẻo: “Ngon đến nỗi các anh ăn xong sẽ phải vào WC ngay tức khắc.”

Hắn nhìn nó một cách đa nghi nhưng ko nói gì.

- Còn anh thì hi vọng ko phải đồ ăn mang nhãn Star Angle hay là một nhà hàng, quán com nào khác.....- Minh lo lắng.

- Món này là do tay làm nha!!!! Các anh đừng khinh thường!!!!- Nó phân bua rồi đẩy tụi hắn ngồi vào bàn ăn.

-Ặc..... là mì ăn liền hả???- Đức Anh tròn mắt nhìn nó.

Nó thản nhiên đáp:

- Uk..... Chớ các anh nghĩ là món gì???

Hắn trề môi:

- Thế mà còn đòi bày đặt.

- Mì ăn liền thì để tôi tự làm còn ngon hơn.- Đức Anh

Nó cười ranh:

- Vậy sao mấy anh ko tự đi mà làm đi còn than trời than đất làm gì? Có người nấu cho mà ăn đã tốt lắm rồi còn kêu. Đừng là “Đc voi đòi tiên”.

- Thôi... ăn đại đi!!!! Biết thế thì tụi tôi để cô ở nhà, còn tụi tôi thì đi ra nhà hàng ăn cho nó khỏe!!!!!! Thật đúng là.....- Đức Anh chau mặt lại nói.

- Không ăn thì thôi!!!! Đưa đây!!!! Để đó tôi ăn cho!!!! Lắm chuyện!!!!- Nó định giật lại tô mì của Đức Anh thì bị Đức Anh cầm lại.

- Để đó cho tôi!!!! Cô đừng có khôn!!!!

- Vậy thì ăn đi..... sao anh lại nói nhiều quá vậy???

- Ăn cũng ngon.- Minh cười cười nhìn nó

- Vậy hở? Đây thấy chưa???

Bây giờ thì hắn mới lên tiếng:

- Không biết món này cô có mua ở Star Angle ko?

Nó bĩu môi:

- Xì..... Tưởng anh sành ăn lắm cơ chứ..... Ở Star Angel ko có món này đâu.

- Uk, chắc ở nhà hàng nào đó!!!!!!- Hắn gật gù suy nghĩ.

Nó xua xua tay:

- Ko có đâu nhà, món này là tôi tự làm đó.

“Hahaha các anh cứ ăn đi, ăn càng nhiều càng tốt. May mà ko bị lộ, ko thì chết.....”- Nó nghĩ thầm

.....

Một lúc sau.....

- aya..... au..... au..... au..... Tôi đau bụng quá.....- Đức Anh ôm bụng nhìn nó

Đến lượt Minh.....

- Tôi cũng đau..... au..... au.....

- Tôi cũng vậy..... ại za..... đau..... đau bụng quá.....au..... au.....- Hắn nhăn nhó, sau đó cũng WC thẳng tiến như Minh và Đức Anh.

Khoảng 5 phút sau.....

- Á Á Á Á Á!!!!!!!!!!!! Giãy vệt sinh!!!!!!!!- Tụi hắn đồng loạt hét toáng lên, còn nó thì cười khúc khích sung sướng.

“Oh year year year, cuối cùng thì cũng thành công rồi.”

- Thảo My!!!! Thảo My!!!! Giấy!!!!- Tiếng hét của hấn.

Nó nghe thấy tiếng của hấn chỉ cười khúc khích rồi bước lên tầng:

- Hahaha, anh cứ ở trong đó mà tự do..... “hưởng thụ”.... Tôi ko biết gì đâu nha..... đáng đời các anh.....

- Đây là trò do cô bày ra đó hả?? Thảo My??- Hấn nổi cáu nhưng vẫn ko làm gì đc nó.

Nó liền đáp:

- Coi như anh thông minh..... nhưng mà đã quá muộn rồi.... ko thay đổi đc tình hình gì đâu....

- Này..... đến lúc này cô vẫn có thể bày trò đc nữa àk? Ko phải cô đã thực hiện đc điều cô muốn rồi thầy?

- Tất nhiên..... là chưa..... Tôi sẽ cho anh biết cảm giác ngồi thật lâu trong đó là như thế nào....

- Đưa giấy cho tôi- Hấn vẫn nói nhưng mang tính chất ra lệnh.

- Ko!!!- Nó trả lời ngắn gọn.

- Đưa.

- Ko!!!!

- Cô có tin tôi sẽ chạy ra giết cô ko? Đưa giấy cho tôi.

- Ko tin. Có giỏi thì anh ra đây đi, tôi chấp hết..... nhưng tôi phải nói trước với anh là tôi sẽ gọi cho mấy cô gái xinh đẹp tới đây đây..... anh tự mình lo liệu đi!!!!

- Cô..... cô.....- Hấn tức giận ko nói đc gì rồi lôi điện thoại ra liên lạc với Đức Anh và Minh.

Hấn: Sao phòng cậu cũng hết giấy vệ sinh rồi hả Minh?

Minh: Uk, vậy phòng cậu àk, Phong, Đức Anh?

Hấn: Đúng là cô ta giờ trò thâm hiểm thật.

Đức Anh: Thật lắm chiêu trò. Đúng là một con cáo già!!!! Tao hận ko băm vằm cô ta ra thành trăm mảnh.

- Tôi sẽ đưa giấy vệ sinh cho anh nhưng anh phải thực hiện đúng 3 điều mà tôi đưa ra. Đồng ý ko?

- Điều kiện gì? Cô nói đi.

- Thứ nhất: Anh ko đc nói cái giọng ra lệnh khi sai tôi làm việc này việc kia.

- Đc. Còn thứ hai?

- Thứ hai: Ko đc kiểm việc cho tôi làm, gây khó dễ khi tôi làm việc, ko đc chơi xấu tôi.

- Đc. Cuối cùng là gì?

- Cuối cùng: Tôi thích đi đâu thì đi, làm gì thì làm, chỉ cần là làm đúng bổn phận và trách nhiệm của tôi là đc. Ok ko?

- Tôi đồng ý hết.- Hấn ậm ừ cho qua.

Sau đó cả căn biệt thự chỉ còn nghe thấy tiếng “year year” của nó:

- Year..... vậy là mình đã thành công rồi... year year....

.....

Sau khi tụi hấn ra khỏi WC thì thấy nó đang đỉnh đương ngồi trên ghế sofa xem ti vi. Thấy tụi hấn xuống, nó bùm miệng cười.

- Sao, các anh có thích ko?- Giọng hỏi đều của nó.

- Thì tất nhiên là phải cảm ơn tấm lòng của cô đó.- Đức Anh ám chỉ.

- Tôi tự biết tôi có tấm lòng tốt bụng từ lâu lắm rồi. Hứ!!!

Rồi nó quay sang hấn nói với giọng rất chi là đều:

- Anh cảm thấy thế nào “cậu chủ”?

- Sao tôi phải nói với cô?- Hấn vẫn lạnh lùng xen lẫn tức giận.

- Đc thôi, tôi ko cần phải nghe anh nói. Từ bây giờ trở đi là anh phải thực hiện đúng 3 điều của tôi.

- 3 điều gì?- Hấn vẫn thờ ơ như ko biết gì.

- Thì 3 điều cơ này tôi nói ý!!!1

- Àk..... nhưng mà sao tôi phải làm theo?- Hấn dừng dừng.

- Anh đã đồng ý rồi thì phải làm theo chứ!!!!- Nó hơi bực.

- Cô có bằng chứng gì chứng minh là tôi đồng ý ko?

- Anh..... anh..... Đc lắm... Nhưng tôi sớm biết có kết quả này rồi thế nên tôi đã ghi âm cả quá trình các anh đang ở trong WC và cả lúc anh đồng ý với điều kiện của tôi rồi. Tôi chỉ xem anh có làm đc hay ko thôi. Giờ nếu anh đã nói như thế thì tôi sẽ tung một cái với tiêu đề là “Cảnh đi WC của 3 hot boy” còn một cái là “Đệ nhất hoàng tử nói lời ko giữ lời” lên mạng thì chuyện gì sẽ xảy ra nhi??? Ôi... khó nghĩ quá!!!! Đệ nhất hot boy??? Lúc đó..... người ta gọi anh là đệ nhất..... hot đơg thì có.....

- Cô..... cô..... Tôi cảm cô làm việc đó đấy.- Hấn gượng đỏ cả mặt.

- Anh có quyền gì mà cảm tôi. Tôi đã có lòng tốt cho anh cơ hội nhưng mà anh ko biết nắm bắt đấy thôi.

- Coi như..... tôi xin cô.....- Hấn áp a áp ứng.

Nó im lặng một lát, nghĩ thâm nghe câu này quen quen nhưng rồi lại tươi tắn trở lại.

- Anh nói cái gì cơ? Hoàng tử lạnh lùng như anh mà cũng biết xin cơ à?- Nó châm biếm hấn.

-- Hấn im lặng ko nói gì.

- Thôi đc rồi, coi như tôi là người “đặc biệt” thế nên hôm nay tôi rộng lượng bỏ qua. Nhưng tôi nói trước tôi bỏ qua cho các anh lần này nhưng lần sau thì..... mơ cũng đừng có mơ tôi bỏ qua..... Tôi vẫn giữ đoạn ghi âm này để phòng có người ko thực hiện đúng như giao kèo.

Nói rồi nó đi lên phòng mình trong lòng thì sướng rơn.....

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Ngày Vui Vẻ

Chiều hôm đó, nó đi xuống dưới nhà như mọi khi để dọn dẹp. Có lẽ ở đây cũng đc một thời gian nên nó đã quá quen với cảnh 3 người tụi hấn đang xem tivi. Nó lẳng lặng đi xuống ko nói gì. Thấy nó bơ mình như vậy, hấn liền nói:

- Hôm nay ko cần dọn dẹp nhà cửa đâu. Cô chỉ cần ra vườn tưới toàn bộ cây cối ở đó là đc.

Mắt nó sáng trưng lên, quay ngoắt người lại nhìn hấn:

- Thật vậy hờ????

Hấn ko nói chỉ gật đầu.

- Ôi hình như hôm nay có bão. Có khi mình phải tránh bão mới đc. Đúng là thật tốt khi ở nơi có máy dự báo thời tiết.- Nó châm chọc.

- Cô.... ý cô là gì hả?- Hấn tức giận.

- Ý tôi là gì???? Tôi đâu có biết!!!! Tôi đâu có ý gì đâu!!!! Tôi tưởng tôi nói gì thì anh phải tự hiểu chứ!!!!

Rồi nó vừa đi vừa cười ra vườn. Nó vui vẻ cầm ống nước tưới cho cây. Thật ra nó rất thích cây xanh, có thể là vì nó đã sống ở nơi có nhiều cây xanh đã lâu, quanh năm thấy cây cối bao quanh thành ra đã thành thói quen. Nó vừa tưới nước cho cây trong vườn vừa ca hát nhìn trông rất vui vẻ. Đến hàng hoa phù dung, nó chợt dừng bước ngồi xuống ngắm hoa. Nó nâng niu bông hoa, khẽ mỉm cười, nụ cười còn xinh hơn cả bông hoa, khoảnh khắc xinh đẹp đó đã khiến trái tim của những ai đó đang đứng trước cửa khẽ xao động và sùng sờ với nét đẹp đó. Rồi nó đứng lên, tiếp tục cầm vòi nước tưới cây, tụi hấn cố trấn tĩnh lại trạng thái, còn hấn dứt tay vào túi quần, bước ra. Khi đã đến gần nó, hấn vội lên tiếng:

- Thảo My!

Và đương nhiên là theo phản xạ nó quay lại và nó quên mất rằng cái vòi nước đang ở chế độ mở và thế là..... toàn bộ nước bắn hết lên người và quần áo của hấn. Sùng sờ rồi đến bất ngờ, ngạc nhiên và cuối cùng là..... run sợ. Nó tròn to con mắt của mình, đứng im trên mặt đất, tay chân ko cử động, các dây thần kinh não ko hoạt động, trông nó bây giờ hết như một cái cây bị chết đứng.

1s..... 2s..... 3s.....4s.....5s.....

-CÔ ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ HẢ????- Hấn quát lên.

Lúc này đây - khi nghe thấy tiếng hét của hấn nó mới định thần đc tình hình hiện tại, tay chân luống cuống làm nước bắn vào thẳng mặt hấn.....

- Xin..... xin.....lỗi..... tôi thực sự ko cố ý đâu....- Nó vội vàng tắt vòi nước đến bên hấn rồi rít nói.

- Xin lỗi..... lại xin lỗi..... Suốt ngày chỉ biết nói xin lỗi, bộ cô ko thấy chán àk? Chẳng nhẽ cô ko còn từ nào khác để nói nữa àk?- Hấn thực sự bị nó làm cho tức chết.

- Vậy anh bắt tôi phải nói gì đây???? Ko xin lỗi thì là gì???? Chẳng nhẽ lại nói cảm ơn????

Đức Anh và Minh đứng đằng sau nghe thấy cuộc trò chuyện thì bùm miệng cười để đỡ phát ra âm thanh.

- Cô..... cô.....

- Cô cô cái gì?? Tất cả cũng tại anh chứ bộ, ai biểu anh lại đứng sau lưng tôi rồi gọi tôi làm gì cơ chứ?? Thế anh ra đây làm cái gì??

- Tôi muốn nói với cô rằng tôi cảm cô làm hư một cái cây nào của tôi, ko thì cô chết với tôi. Nhớ chưa?

- Biết rồi. Tưởng tôi muốn chắc???

- Cô.... cô..... giỏi lắm....

- Cảm ơn anh đã quá khen. Tôi tự biết mình giỏi từ bé rồi.- Nó nói xong liền lè lưỡi trông rất đáng yêu làm trái tim của những ai đó khẽ đập lệch nhịp.

Nó quay lưng lại tiếp tục công việc của mình. Về phần hấn, quần áo từ trên xuống dưới ướt nhẹp, ko chỗ nào là ko bị dính nước, bộ dạng hết sức thê thảm, phải nói là thê thảm nhất từ trước đến nay. Chợt hấn nhìn thấy một cái vòi nước gần đó. Hấn nở một nở cười ranh mãnh, miệng đang lẩm bầm:

“Đc lắm, tôi sẽ cho cô biết thế nào là ăn miếng trả miếng.”

Hấn mở vòi nước, lên tiếng:

- Thảo My!

- Lại còn chuyện gì nữa??? Công nhận là anh.....

Nó quay người lại, chưa kịp nói hết câu thì đã..... bị kịch lặp lại lần 2, nhưng lần lặp lại này lại ở trên người của nó. Nó xấn tay áo, máu nóng bốc lên tận não nói to:

- ANH ĐANG LÀM CÁI QUÁI GÌ THẾ HẢ?- Câu nói giống hệt câu đầu tiên mà hấn nói khi bị nó tạt nước vào người.

- Có vay có trả.- Hấn dừng dung đáp.

Nó nắm chặt hai tay thành nắm đấm, thở ra thành tiếng, miệng thì tự nhủ: “Chịu đựng, mình phải chịu đựng”

- Coi như chúng ta hòa.- Nó nói với giọng nhỏ nhẹ rồi tắt vòi nước, đi lên phòng mình thay quần áo.

Còn hấn, khi thấy nó có thái độ như vậy thì cảm thấy hụt hẫng, tưởng nó đang giận mình rồi cũng đi lên phòng thay đồ. Đức Anh và Minh ko biết chuyện gì đã xảy ra liền kéo nhau vào xem ti vì tiếp.

.....

Sau khi nó thay quần áo xong thì nó lại đi xuống tiếp tục công việc của mình. Hấn thấy vậy cũng theo nó ra vườn và tất nhiên là Minh và Đức Anh cũng bám theo. Nó đang tưới ở khóm hoa phù dung liền bật miệng cười:

- Ko ngờ người như anh ta mà cũng trồng hoa phù dung. Thật ko hiểu nổi anh ta là con người như thế nào nữa.

- Cô muốn biết tôi là con người như thế nào để làm gì?- Nó vừa dứt lời thì từ phía sau vọng ra một giọng nói quen thuộc – là giọng nói của hấn.

Nó quay lại nhìn thấy hấn đã đứng ở ngay trước mặt mình.

- Tôi.... đâu có đâu....- Nó áp úng

Rồi nó quay ra ngồi xuống bên cạnh khóm hoa phù dung.

- Anh biết ko loài hoa mà tôi thích nhất là hoa phù dung đấy. Phù dung là loài hoa ko kiêu sa như hoa hồng, ko rực rỡ như hoa cúc, cũng ko lồng lẩy như hoa mẫu đơn, đơn giản nó chỉ mang những màu sắc nhẹ nhàng, giản dị và nó có khả năng thay đổi màu sắc. Vì nó sớm nở tối tàn nên bị người ta thường gán cho hình ảnh những cô gái xinh đẹp nhưng đồng đánh, dễ thay lòng đổi dạ hay sự thay đổi khó lường. Nhưng ko tôi lại ko nghĩ vậy, tôi nghĩ hoa phù dung là biểu tượng cho sự chung thủy trong tình yêu. Anh đã từng nghe về truyền thuyết hoa phù dung chưa?

- Rồi.- Hấn nhẹ nhàng trả lời.

- Sau khi tôi nghe mẹ tôi kể về truyền thuyết hoa phù dung thì tôi đã khóc cả buổi tối hôm đó ấy. Thực ra, đối với tôi hoa phù dung thật vô tư, có lúc tôi thật ngưỡng mộ nó. Cho dù cuộc đời ngắn ngủi, phù dung ném hết ưu tư muộn phiền vào nắng và gió. Bỏ mặc những gì ở trên đời, vui nở bằng tất cả niềm vui, niềm sống. Khi các loài hoa đã rụng, chỉ còn mỗi phù dung là vẫn nở và tỏa ngát hương hoa. Vậy còn anh, tại sao anh lại trồng hoa phù dung ở trong vườn?

- Đó là vì..... bởi vì.....- Hấn ko nói định quay người bỏ đi. Nó thấy vậy liền đứng dậy nói:

- Đợi đã, anh phải để tôi trả thù xong đã rồi muốn đi đâu thì đi. Nó vừa nói vừa vịn nước đến mức tối đa.

Hấn ko hiểu nó đang nói gì, quay người lại thì bị nước từ phía nó bắn thẳng vào mặt. Vì ngạc nhiên bởi vì nó đã bảo hòa rồi còn gì nên hấn lãnh trọn hết, mái tóc lại ướt nhẹp. Nó nhìn khuôn mặt của hấn thì cười đến nỗi ôm bụng, về đắc thảng. Hấn cũng chịu thua, nhanh tay lấy cái vôi nước còn lại, chỉnh vôi nước. Thế là cuộc chiến vôi nước đã xảy ra ở ngay trước cửa nhà hấn. Tiếng nước và tiếng cười của nó và hấn hòa lẫn vào nhau. Chưa bao giờ ngôi nhà này lại náo nhiệt và vui vẻ đến vậy! Có lẽ hôm nay là ngày vui vẻ nhất của hấn từ trước đến nay. Kể từ khi nó đến thì mọi ko khí âm u với vàng tan biến, những việc tưởng như thể ko bao giờ xảy ra lại có thể xảy ra. Phải chăng nó chính là người có thể xua tan góc tối trong ngôi nhà này, làm tan biến đi cái vỏ bên ngoài lạnh lẽo cũng như trái tim đã đóng băng từ lâu của hấn. Nó có thể làm tan chảy đc một tảng băng ngàn năm hay ko thì ko ai biết trước đc bởi vì cuộc đời có thể đổi thay rất nhanh chóng. Mỗi tình nào xảy ra rất nhiều phong ba bão táp thì tình cảm càng sâu đậm. Chuyện tình này cũng vậy, cũng xảy ra rất nhiều phong ba bão táp. Liệu đến cuối cùng nó và hấn có thể ở bên nhau ko? Điều này chưa thể chắc chắn đc.

Bạn đang đọc truyện *Cô Nhóc Ngổ Ngáo Và Tam Đại Hoàng Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.